

Știința în luptă cu criminalii

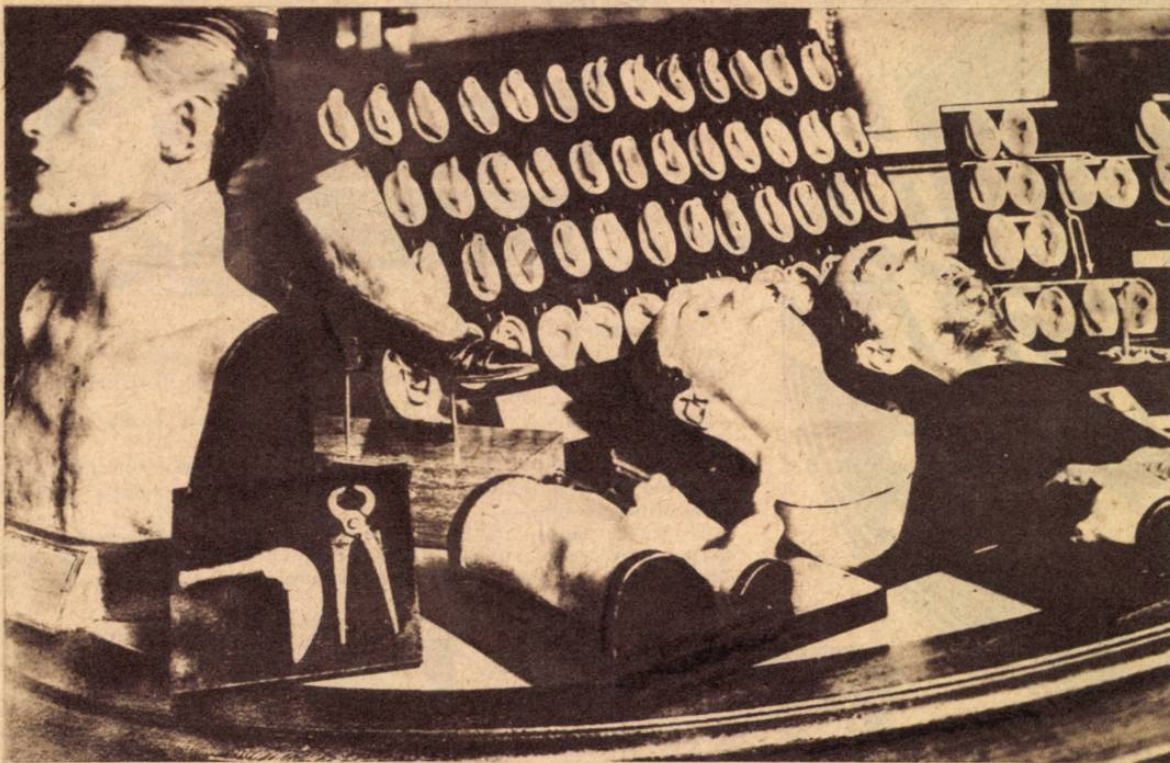
LA adăpostul reclamei sgomotoase, mii de oameni aparținând tuturor națiunilor lumii luptă împotriva criminalilor contribuind la opera justiției represive.

Sunt oameni simpli, savanți modești, cercetători atenți care îmbrăcați cu haina albă a omului de laborator își petrec existența, privind cu microscopul sau scrutând cu lupa compoziția unei amprente digitale.

Munca aceasta este cea mai mare primejdie pentru criminali, care au văzut în ultimele decenii cum știința s'a ridicat cu tot prestigiul ei împotriva faptelor dăunătoare societății.

Am dori să prezentăm în aceste rânduri o parte din munca oamenilor care fac parte din laboratoarele instituite pe lângă polițiile tuturor statelor cu scopul de a descoperi prin mijloace științifice pe criminali.

În Evul Mediu „încercarea” era singurul criteriu după care se conduceau magistrații și poliția pentru descoperirea delicvenților. Cel care suporta „încercarea” fără să moară era nevinovat iar cel care sucombă era vinovat. Lucrul era în fond destul de simplu dar pe baze barbare și eronate. Trebuie să adăugăm că „încercarea” nu era altceva decât torturarea celui bănuit cu mijloacele cele mai neînchipuite. Apa clocotită, ouăle răscoapte puse în punctele sensibile ale pielii, metalele topite turnate în palme, făceau parte din așa zisa „încercare”.

Spre a studia mai bine porii unei mâini se întrebuițează acest mular special

Ceva mai târziu, magistrații au luat inițiativa de a interoga pe bănuți sau pe vinovați, smulgându-le mărturisirea vinei lor prin întrebări abile.

Încetul cu încetul, s'a admis în justiție proba cu martori, dar mărturia este în fond supusă și ea unor erori involuntare. Odată cu dezvoltarea gândirii științifice un nou element de anchetă și-a făcut loc în lumea justiției. Acest element este indiciul material sau dovada, constând din identificarea corpurilor delictive sau din

descoperirea criminalului după urmele lăsate pe locul faptei.

Abea la sfârșitul veacului trecut, justiția s'a gândit să predea unor oameni de știință și unor polițiști specialiști misiunea de a face investigațiile de poliție pe bază științifică.

În marile capitale europene, cu deosebire în Franța și Germania, au luat ființă laboratoarele de poliție, în care cercetează după ultimele mijloace științifice „probele” și „indiciile materiale” lăsate de delicvent.

Cea mai importantă probă pe care laboratoarele de poliție o cercetează este de sigur amprenta digitală. Amprenta digitală este și cea mai cunoscută de public, fiind popularizată de romanul polițist.

Galton, inventatorul procedurii dactiloscopice de studiere a amprentei digitale, a declarat că ar trebui să se analizeze 64 de milioane de amprente digitale pentru a descoperi două asemănătoare.

Un alt cercetător în același domeniu al dactiloscopiei, italianul Galdino Ramon a afirmat că ar trebui să treacă trei milioane șapte sute de mii de ani pentru a putea descoperi doi oameni cu aceeași amprentă digitală.

Desigur că cifrele de mai sus sunt mai mult sau mai puțin ipotetice. Dar rostul lor este de a sublinia importanța cercetărilor dactiloscopice bazate pe faptul că foarte rar se pot găsi doi oameni cu aceeași amprentă.

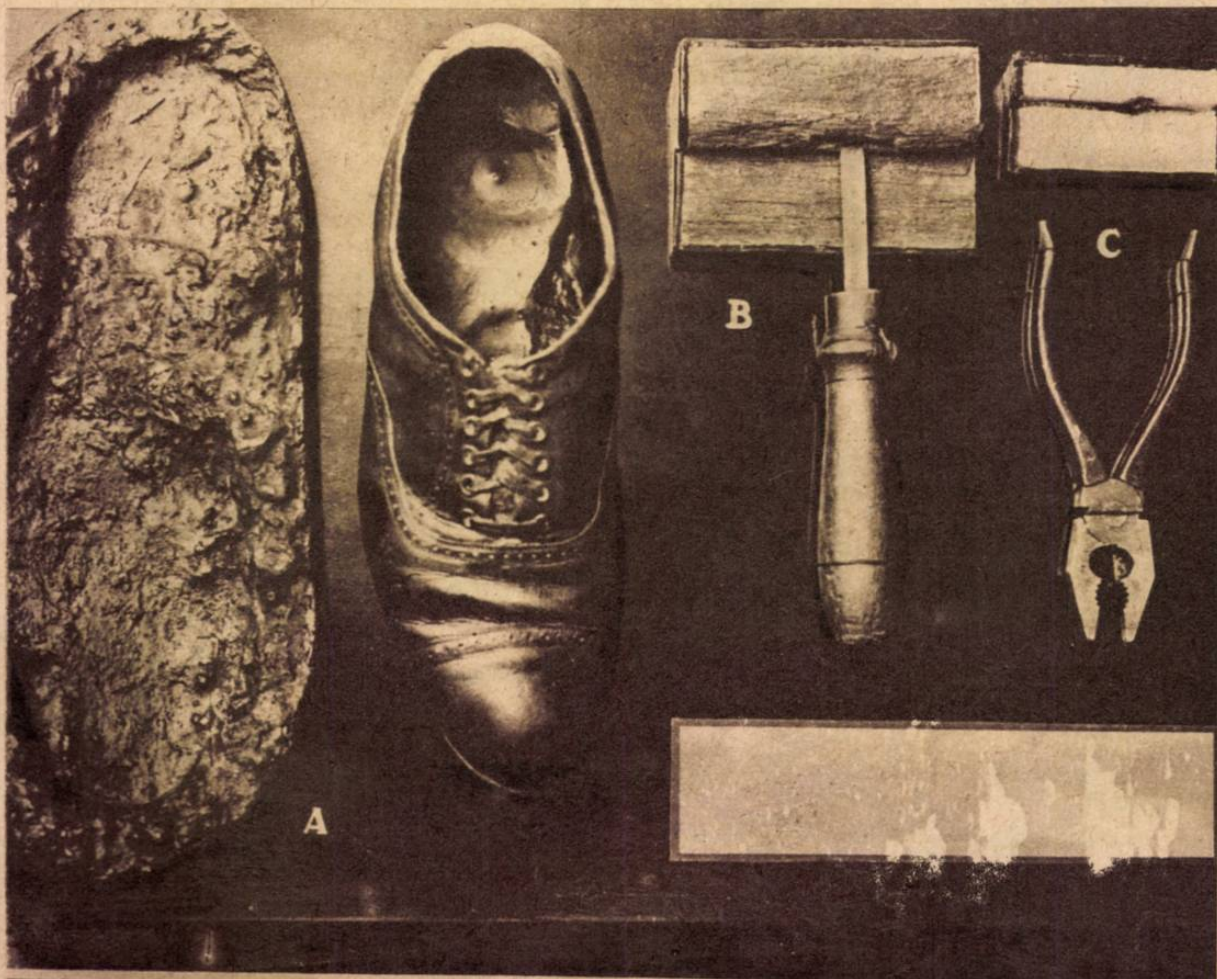
Tehnicienii poliției se folosesc de amprenta digitală în două scopuri: descoperirea recidiviștilor și identificarea criminalilor care se află la prima lor faptă. Colecțiile de amprente digitale conțin forma degetelor celor mai cunoscuți criminali. Imediat ce la locul crimei s'a putut găsi una sau mai multe amprente digitale, se face comparația cu amprentele aflate în colecție.

De fapt operația aceasta nu este ușoară, căci de foarte multe ori amprentele lăsate de delicvenți sunt incomplete. Cercetătorul amprentelor va trebui să studieze atent și mult timp până când să se poată pronunța cu certitudine.

S'a spus că răufăcătorul poartă de multe ori mănuși.

Sus: Mulaje în ceară pentru studierea crimelor și a criminalilor

Jos: Un pantof, un clește și o dală au dus, acum câțiva ani, la arestarea unui feros criminal, la Viena

Faimosul gangster american, John Dillinger, fotografiat după moartea lui, în sala de disecție și studiu a unui laborator criminalistic din New-York

Afirmația este desmințită de cercetători care pretind că majoritatea criminalilor operează cu mâna liberă.

S'a spus de asemenea că ar exista mijloace populare pentru a distruge desenul pailar al degetelor, adică acel labirint de liniuțe care străbat degetele noastre. Faimoșii gangsteri americani, Dillinger și Fredie Barker, și-au supus degetele unor operații chirurgicale dar foarte curând desenul pailar a apărut prin cicatricile rănilor vindecate. În felul acesta suferința îndurată de acești răufăcători a fost inutilă.

Criminalul italian Fischer a făcut același lucru ca și colegii săi americani, fapt care n'a împiedecat poliția de a-l prinde.

S'a spus că ar fi cu puțință de a falsifica amprente. În anul 1926, Comisia internațională de cercetări criminalistice, reunită la Viena, s'a uimit de această afirmație. Ea a cerut relatarea unor cazuri reale tuturor polițiilor din lume. Nicio poliție nu a prezentat vreun asemenea caz. De fapt răufăcătorii nu pot acționa decât cu mâinile libere, prin întineric, sau folosindu-se de o lampă oarbă. Este firesc ca în momentele acelea de emoție și de febrilitate, să nu-și mai dea seama dacă lasă sau nu urme. Urma degetelor este lăsată pe mobile, pe uși, pe ferestre sau pe un obiect oarecare.

Profesorul Loccard, conducătorul marelui laborator din Lyon, mare cercetător în domeniul criminalologiei, a descoperit „poroscopia” care presupune analiza porilor revelați de amprenta digitală. Fiecare individ posedă altfel de pori. Acest fapt îngăduie identificarea porilor pe o suprafață de urmă papilară de un milimetru pătrat.

Poroscopia permite descoperirea criminalilor care au lăsat amprente digitale incomplete. În domeniul științific al cercetărilor tehnice ale poliției trebuie să distingem cercetările efectuate cu ajutorul instrumentelor fizice și acelea în care se face uz de reactive chimice.

De cele mai multe ori ambele procedee sunt întrebuintate concomitent. Microscopul a fost primul instrument de care s'a servit expertii întrebuintați de poliția tehnică. El a rămas cel mai prețios auxiliar la descoperirea crimelor.

Aplicarea razelor ultra-violete a simplificat într-o mare măsură lucrările chimiștilor, înlăturând reacțiile chimice de lungă durată, delicate și care puteau deteriora materialul asupra căruia se făceau cercetările.

În examinarea falsurilor sau a înlăturării semnăturilor, lampă a lui Wood este întrebuintată în mod obișnuit. Chimia aduce mari servicii în acest domeniu. Microchimia și extrema sensibilitate a nouilor reactivi au oferit polițiștilor de laborator arme noi și redutabile.

Să dăm un exemplu:

Pe haina unui bănuț de o crimă oarecare s'a descoperit o urmă de sânge. Or, bănuțul pretinde că sângele provine dela un iepure pe care l-a tăiat de cuiând. Judecătorul de instrucție înaintează laboratorului haina și întreabă „e sânge omenesc?” Printr'una din numeroasele metode chimice sau cu ajutorul spectroscopului, tehnicienii vor afla repede dacă este vorba de sânge omenesc. Dacă sângele e proaspăt, ei vor face numărătoarea globulelor care variază dela animal la animal.

Când laboratorul a arătat că este vorba de sânge omenesc bănuțul va reveni asupra declarației sale și va spune că s'a tăiat la deget și sângele i s'a scurs pe haină. Judecătorul de instrucție va întreba deci din

Profesorul Loccard în fața colecției lui de arme folosite pentru săvârșirea crimelor

Jos: Mulajele luate cu „Negocoll” sunt trecute prin mașina de tocat și reparate pentru alte întrebuintări

Sus: Lucrare de laborator pentru identificarea unei scrisori anonime

Stânga: Ca și amprente digitale, forma mâinii diferă dela un individ la altul. Mulajul se întrebuintează și aici

nou laboratorul: „este vorba de sângele bănuțului sau de acela al victimei?” Și laboratorul va răspunde și la această întrebare. Laboratorul va întrebuinta metoda savantului german Landsteiner, după care sângele omenesc se împarte în patru grupuri.

Interesantă este noua metodă de descoperire a criminalilor și delinvenților prin analiza prafului. Metoda aparține profesorului Loccard. Profesorul susține că hainele noastre ne trădează ocupațiile. Prin analiza microscopică și prin reacțiile chimice la care sunt supuse hainele

Zadarnic încearcă unii să-și distrugă amprente. În scurt timp, acestea se refac întocmai cum au fost

noastre încărcate de firicele de praf ni se pot afla ocupațiile. Un exemplu: falsificatorii de mone-de metalice sunt adesea descoperiți deoarece în hainele lor se găsesc firicele invizibile de metal. Pe haina unui vagabond suspectat de o crimă se găsește o pată de ceai și o frunzuliță. La analiză ea dovedește că victima a fost asasinată în timp ce-și bea ceaiul și că în lupta dintre asasin și victimă ceainicul a fost trântit la pământ.

Pentru a descrie toate cercetările care se fac în laboratoarele care lucrează pentru poliția tehnică ne-ar trebui sute de pagini.

Trebuie să încheiem adăugând că mijloacele de cercetare științifică, inițiativa îndrumării cercetărilor dela caz la caz aparține inteligenței umane.

Omul de știință din laborator devine astfel cel mai prețios auxiliar al justiției represive și al poliției.

Mareșalul Rommel inspectează regiunea din jurul Tobrükului, în care s'a produs catastrofa debarcare britanică

Sus: După pregătirea de artilerie, infanteriștii germani lansează bărcile de cauciuc pentru trecerea unei ape în regiunea Caucazului

Stânga: Generalul de cavalerie Von Mackensen vizitează primele linii ale unei unități germane de pe frontul de Est

Jos: Vânătorii de munte germani urcând spre Elbrus, cel mai înalt vârf al Caucazilor

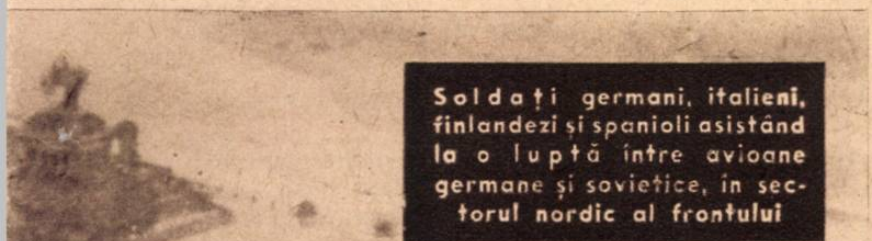
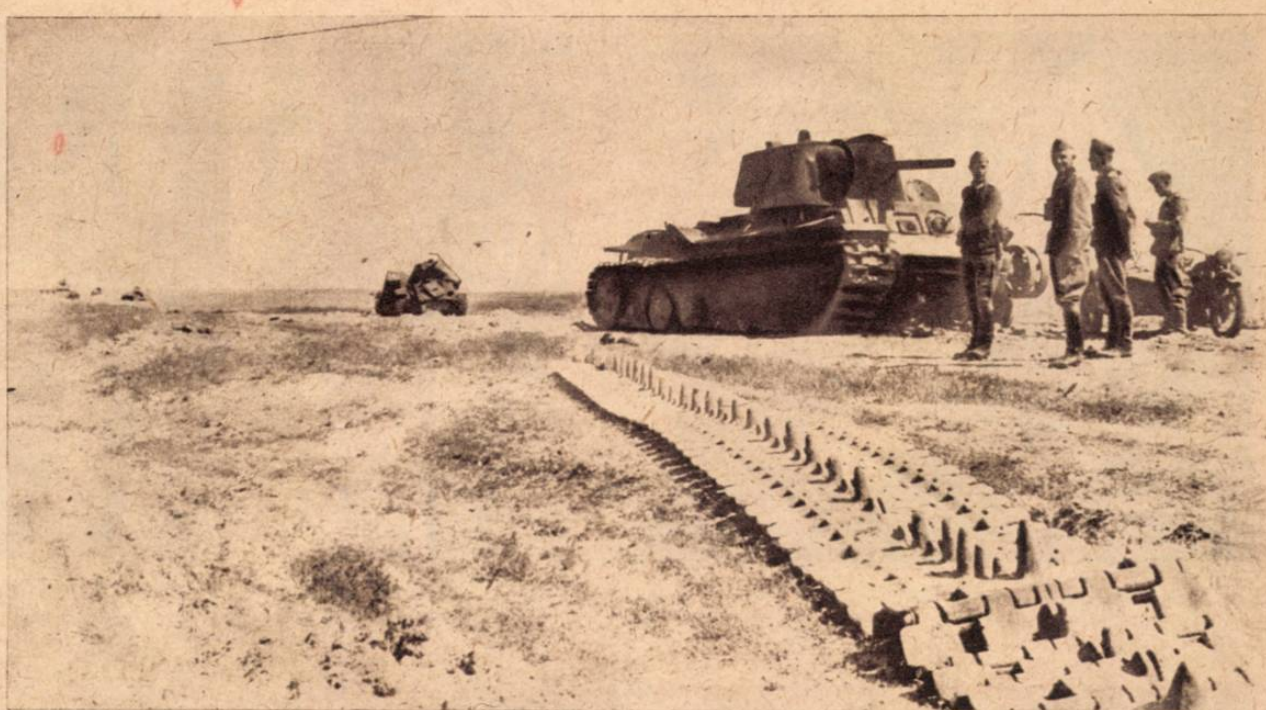
Jos: Post de artilerie grea pe coasta Canalului Mănecli

Sus: Tancuri motorizate germane pe un podiș din munții Caucaz

Dreapta: Resturile uriașelor tancuri sovietice, distruse de atacurile germane, se întâlnesc pretutindeni în regiunea Rjevului

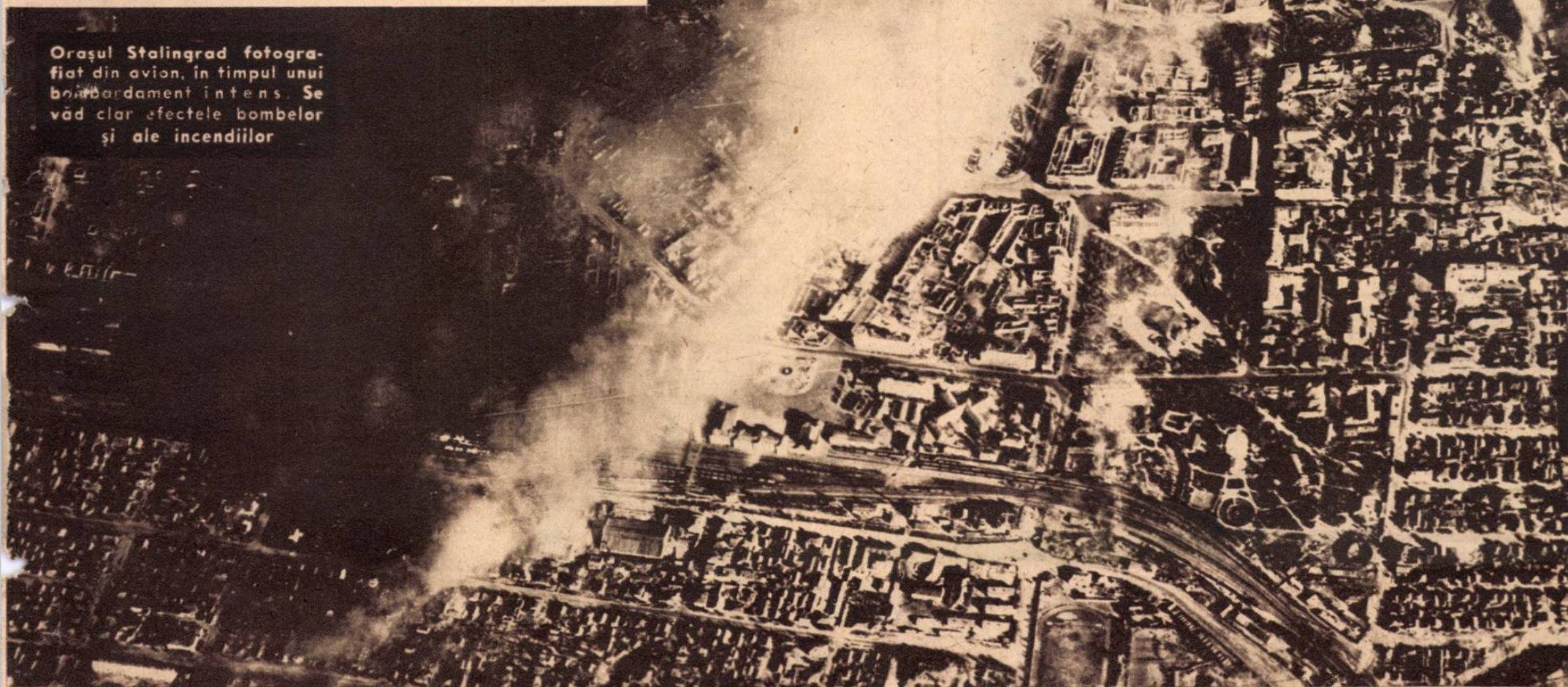
Soldați germani, italieni, finlandezi și spanioli asistând la o luptă între avioane germane și sovietice, în sectorul nordic al frontului

din TOATA LUMEA

Jos: Epava unui vas utilizat de britanici la debarcarea de la Dieppe

Orașul Stalingrad fotografiat din avion, în timpul unui bombardament intens. Se văd clar efectele bombelor și ale incendiilor

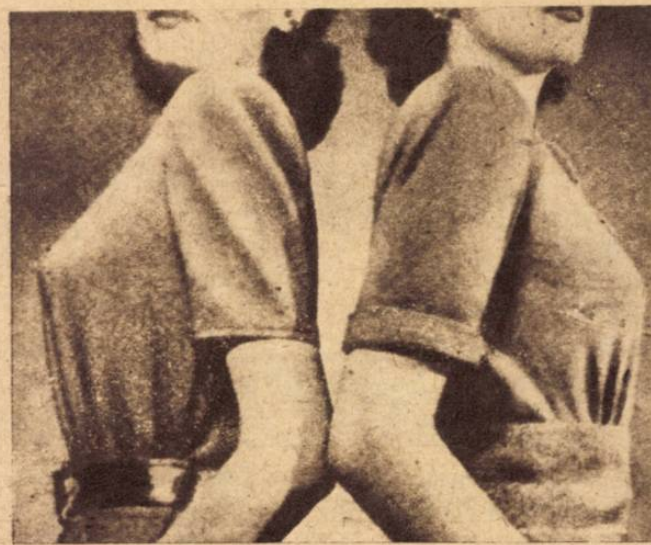

Reducând lărgimea bluzelor cu 60 de cm. se poate realiza dela un milion de femei, o economie de 600 mii metri de material.

Reducând tivul rochiilor dela 7 la 5 cm. se obține o economie de 200 mii metri de stofă la un milion de femei.

Cordonul bluzelor sau al rochiilor, în America nu poate depăși lărgimea de 5 cm. Cine o depășește riscă amendă și închisoare.

RAZBOIUL

și MODA

O rochie de lână care a fost interzisă în America din cauza lărgimii ei (3 m. și 40).

Aceeași rochie admisă de autorități la o lărgime de 1.80 m.

PRIMA dintre poruncile ceasului prin care trece astăzi lumea, este economia cu orice preț în vederea intensificării efortului de război.

Acesta este sensul raționalizării articolelor de primă necesitate în țările beligerante. Națiunile care au participat la război și pentru care conflictul s'a terminat, cum este cazul Franței, nu s'au mai putut refăce după prăbușire și datorită lipsei căilor de comunicație cu coloniile și cu sursele de materii prime, cunosc criza acută a celor mai importante dintre materiile necesare vieții zilnice.

Problema hainelor, a încălțămintei și în general a tuturor vestimentelor a fost rezolvată de toate țările în sensul unor economii realizate prin controlarea severă a consumului.

Franța care a rămas cu un stoc extrem de redus de materii textile a creat o dictatură a modei. Și astfel moda a suferit influența directă a războiului.

D. Lelong care a fost numit de mareșalul Franței în postul de supraveghetor al rezervelor de textile a devenit dictatorul modei franceze. D-sa sugerează marilor case de confecțiuni din Paris, nouile modele care au în vedere lipsa de materiale și nu gustul extravagant al clientelor.

După ce moda bărbătească a fost tipizată, a venit rândul modei feminine dintotdeauna rebelă influențelor exterioare.

Programul d-lui Lelong în ceea ce privește moda feminină a fost rezumat astfel:

Femeile trebuie să renunțe la mânecile bufante, la cutele fustelor, la pliuri, la penșele jachetelor, la rezervele de stofă prea mari cusute în rochii.

Pe de altă parte bărbații au fost obligați să renunțe la manșetele duble, la buzunarul pentru batistă (în vederea întoarcerii hainelor) la hainele cu cute, penșe și gaice.

Băieții sub 15 ani nu au voie să poarte pantaloni lungi, după cum bărbații maturi nu au voie să-și confecționeze pantaloni de golf.

Dar, ca să revenim la moda feminină, trebuie să spunem că s'au fixat următoarele dimensiuni pentru confecțiunile feminine: 3,50 m. pentru o rochie și maximum 4 metri pentru un palton. Jachetele doamnelor care preferă toamna și primăvara tailleurul, nu vor putea avea nici buzunar și nici butonieră deoarece este interzisă tăierea stofei. Le asemenea orice tăiere a stofei, fie la rochii fie la mantouri, este interzisă.

Totodată s'a stabilit că o țesătură de lână nu va putea acoperi o altă țesătură de lână. Croitorii parizieni trebuie să depună eforturi considerabile pentru a reuși să-și mențină faima cu toate restricțiile impuse.

În America, unde marile case de modă făceau reclame monstruoase pentru a determina tineretul feminin să cheltuiască milioane de dolari pentru vestimente de multe ori inutile, s'a trecut dela o extremă la alta.

Trezindu-se în fața dureroasei realități a războiului, care nu se poate câștiga cu cuvinte propagandistice, americanii au decis să raționalizeze la rândul lor, consumul textilelor.

Harold Stanley, numit șef al aprovizionării cu textile, a atins în discursurile rostite coarda patriotismului pentru a determina pe concătenenele sale să renunțe la fast și la risipă.

El a lansat lozinci ca acestea: „O femeie prea bine îmbrăcată este din punct de vedere patriotic inconștientă și merită disprețul public”.

După ce s'a sfătuit cu reprezentanții caselor de modă, acest dictator al modei americane a decis scurtarea rochiilor, recunoscând după câțiva timp că femeile au abuzat de recoman-

datiile sale purtând rochii atât de scurte încât au scandalizat poliția.

Anglia, țara care se mândrea cu uzinele sale de textile și cu lână australiano, a ajuns să stabilească 50 de modele pentru confecțiunile feminine și 3 modele pentru cele bărbătești.

În Japonia, chimonoul a fost înmormântat a doua zi după intrarea în război. Femeile japoneze au înțeles singure, fără să li se spună, că timpul risipei de mătase a trecut. Ele au adoptat într'un consens general fustele-pantaloni. De asemenea toate femeile japoneze au început să scoată din cuferele strămoșilor rochiile vechi și înflorate pe care le adaptează nevoilor lor actuale.

În timp însă ce în Japonia, patria mătăsii, ciorapii de mătase nu lipsesc, în America se simte o lipsă foarte mare a acestui articol căutat de toate femeile de pe glob.

În locul ciorapilor pe care americanii îi importau din Japonia, s'a introdus în cursul acestei veri moda vopsirii piciorului în culoarea ciorapilor.

Despre acest al doilea război mondial se poate spune cu drept cuvânt că este total, deoarece în afară de soldații care luptă pe front, îndurând lipsuri și greutate, întreaga populație trebuie să accepte restricțiile impuse în vederea raționalizării consumului.

Și femeile au fost la înălțimea momentului sacrificându-și orgoliul vestimantar și acceptând ca moda să se incline cerințelor momentului.

Multe din detaliile ornamentale ale toaletelor feminine au suferit modificări cauzate de lipsurile inerente ostilităților. Astfel în Italia s'a lansat moda nasturilor în formă de cifre și litere japoneze confecționați din sticlă sau din alte materii prime existente. Artista de cinema Alida Valli a apărut în ultimele ei filme purtând la toaletele ei asemenea nasturi. Și moda a fost adoptată repede de toate femeile.

Alida Valli lansează în ultimele ei filme moda cifrelor și a literelor japoneze în loc de nasturi, modă care a fost adoptată cu repeziune și de eleganțele noastre.

Viața mea particulară

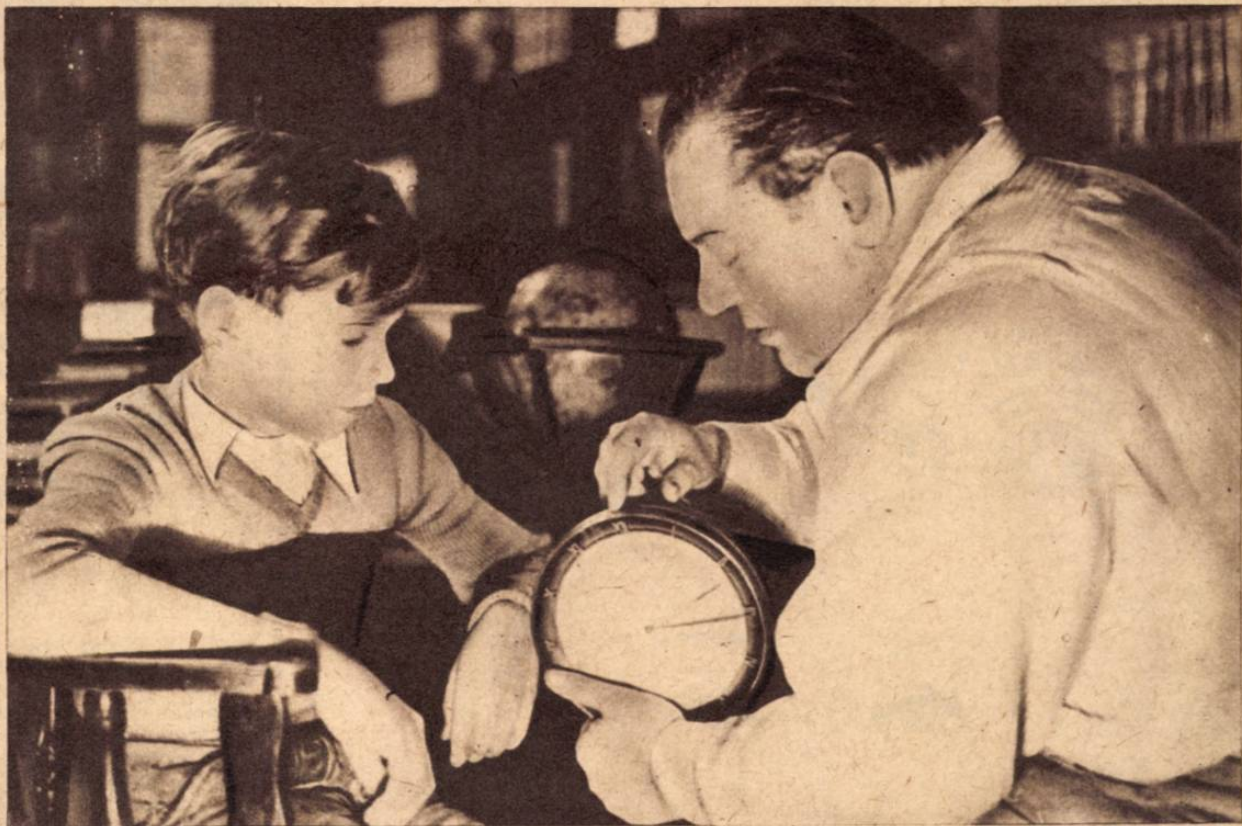
de H. George

Heinrich George în pragul locuinței lui de la marginea Berlinului

SUNT un om ca toți oamenii. Am și eu, ca oricare altul, micile mele pasiuni pe care mi le satisfac în puținul timp liber pe care mi-l lasă teatrul și studioul. Mă pasionează spre exemplu, vioara, filatelia, mecanica și experiențele fizico-chimice.

Vioara am început s-o învăț odată cu fiul meu — aș putea spune, la bătrânețe — și simt o plăcere deosebită să mă iau la întrecere cu el, deși, trebuie să recunosc, eu n'am atâtea

Heinrich George explică fiului său cum e construit un ceas

Sus: Iată-l cântând la vioară, la întrecere cu fiul său

Dreapta: Tâind cu grijă mărcile postale pentru colecție

Stânga: Muncindu-se la o experiență de chimie, care nu-i reușește

tâmplare, fără să mă informez asupra programului, fiindcă toate filmele îmi plac. Odată mi s'a întâmplat, din cauză că n'am dat atenție programului, să mă trezesc la un film al meu. Ei bine, mi-a plăcut până și acesta. Altădată, fiind gata să repet întâmplarea, m'a oprit tiu-meu, care era cu mine, spunându-mi:

N'ai putea să mă duci la un film care nu e cu Heinrich George? L-am văzut doar de atâtea ori pe actorul acesta...

Te plictisește? — l-am întrebat în glumă.

Nu, mi-a răspuns el ironic — dar te pomenești, că vine gust să cânte la vioară. Și, zău, cântă așa de fals!...

O înfățișare tinerească încântătoare

buze moi și fermecătoare prin în-
trebuințarea singurului rouge per-
sistent sărutului și intemperiiilor

KHASANA

Rouge-ul de față KHASANA coor-
donează perfect cu cel de buze
înviează și catifelează fața Dv.

Între cele 7 nuanțe superbe, veți găsi
și pe cea potrivită individualității Dv.

Rouge-ul de buze
și de față

KHASANA

Locuințele pe roate ale lucrătorilor americani

DOUA mii de orașe și grădini pe roate
au luat ființă în America de la intra-
rea ei în război.

Aceste orașe pe roate au adus soluția
provizorie a chestiunii adăpostirii mun-
citorilor americani întrebuințați la con-
struirea noilor uzine de război.

În America o multitudine de probleme
care în Germania au fost de multă vreme
solvate în mod satisfăcător au apărut
insolubile conducătorilor.

Un exemplu este și această chestiune
a adăpostirii muncitorilor din industriile
adaptate la necesitățile războiului. În
așteptarea momentului îndepărtat când
se va putea oferi lucrătorilor locuințe
comode, d. Donald Nelson, șeful produc-
ției americane de război, s-a gândit să

lor întrebuințați la construirea noilor
uzine de război.

Rulotele sunt închiriate muncitorilor
cu prețul de șase dolari pe săptămână.
Față de urcarea neîntreruptă a costului
vieții, această chirie este totuși greu su-
portată de lucrătorii care câștigă 160 de
dolari pe lună.

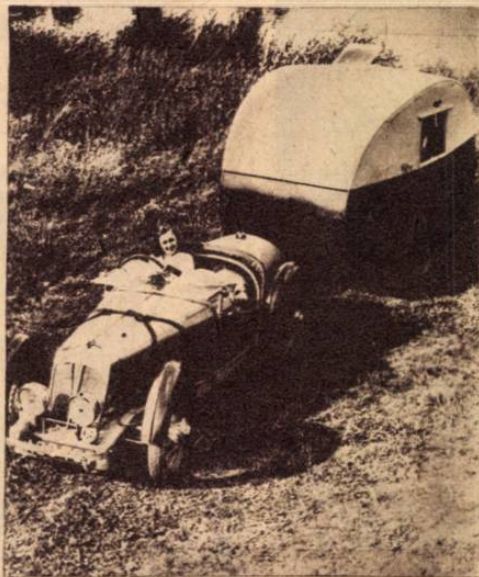
Deoarece experiența cu aceste locuințe
pe roate au dat rezultate satisfăcătoare,
rezultate explicabile deoarece guvernul
nu a vrut să ia în considerare plângerile
repetate ale muncitorilor. d. Donald
Nelson a luat măsuri pentru fabricarea
unui număr de 50.000 de rulote.

Problema alimentării acestor muncitori
pe care guvernul i-a încadrat cu tot în
efortul războinic al președintelui, este și
ea destul de greu de rezolvat. Printre
alte măsuri, s-au dat muncitorilor statul
de a imita pe muncitorii europeni, în
deosebi pe cei germani, care și cultivă în
orele libere în fața locuințelor o mică
grădiniță în care, printre flori, crește și
zarzavatul.

Dar muncitorii americani n-au senti-
mentalul naturii. Ei refuză să planteze
aceste grădini de zarzavat care ar ușura
în mare măsură problema alimentării lor
și preferă ca orele libere să și le petreacă
în sălii întunecoase ale cinematografe-
lor care au înfiorat pretutindeni.

Deoarece muncile de noapte au fost
introduse pe o scară întinsă, s-au intro-
dus cinematografe de noapte care încep
să ruleze după miezul nopții și care pro-
iectează filme până în zorii zilei, când
muncitorii se duc la odihna lor. Pentru
muncitorii care și încep lucrul dimineața
cinematograful rulează de la orele patru.

În fond recreația cinematografică are
un efect extenuant asupra acestor om-
eni care și petrec zeci de ore în uzine.
Serviciul sanitar care supraveghează ste-
rea sanitară a muncitorilor a fost aiar-
mat de marele număr de muncitori care
dau semne de oboseală puse pe seama
abuzului de cinema.

Rulotele care serveau altădată vilegio-
turistilor sunt puse azi la dispoziție
muncitorilor fără locuințe

des o întrebuințare celor câteva zeci de
mii de rulote care existau în toată țara.
Ce sunt aceste rulote? În vremurile
bune de altădată americanii care făceau
excursii, atașau la automobilele lor o
cameră pe roate înzestrată cu un pat
demontabil, cu un aparat de radio, cu un
mic duș și cu o bucătărie electrică.
Aceste camere pe roți au fost rechizi-
ționate și oferite ca locuințe muncitori-

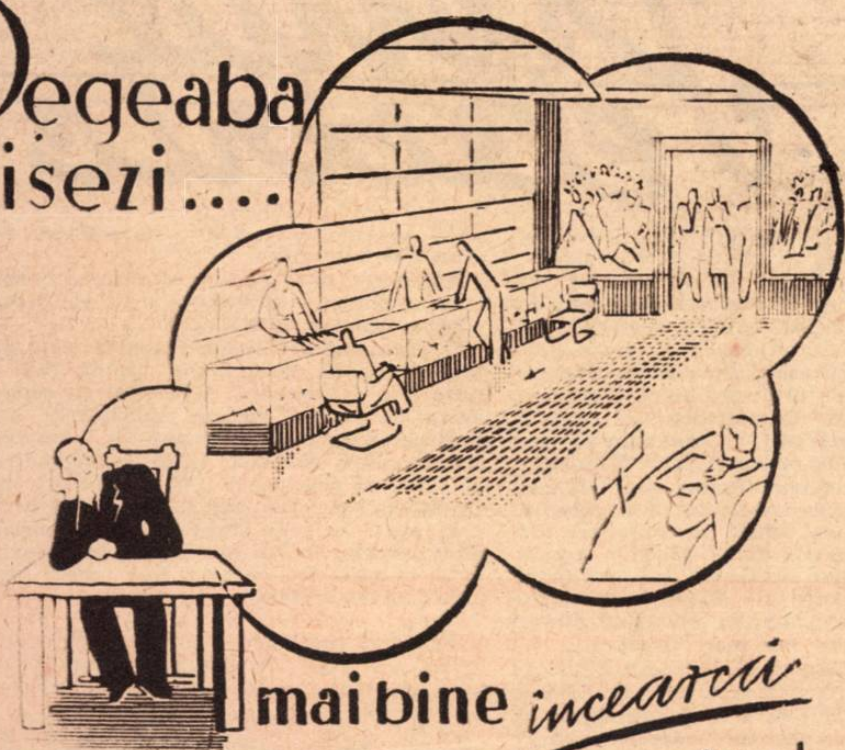
Numai Crucea »Bayer«

vă asigură că tabletele Pyramidon
sunt veritabile și deci au un efect
bun asupra indispozițiilor și a
durerilor de cap.

Pyramidon
TABLETE

Degeaba
visezi....

mai bine *încearcă*

Visul or de totdeauna era să-și creeze o „situație”
a labe magazinul lui, dar au rămas numai visuri.
Preci la laptre, joacă la Loterie și vei reuși.

LOTERIA 28 IMPARTE:
34.000 CĂSTIGURI

IN VALOARE DE
256.310.000 LEI

105.000 PREMII DE CONSOLARE IN VALOARE DE
0.000.000 LEI

LOTERIA de STAT

1 și 2 OCT. 1942

TRAGEREA CLASEI I-A

PE CLASE

EXPOZIȚIA GERMANĂ DE

RADIO ȘI
TELEVIZIUNE

BUCUREȘTI 12 — 27 SEPTEMBRIE 1942

FUNDAȚIA IOAN I. DALLES

Deschisă zilnic între orele 10—19

Întrarea lei 60.—

Militari grade inferioare în uniformă și elevi lei 30.—

TRADIȚIE ȘI TEHNICĂ

Uzinele Telefunken se numără printre puținele întreprinderi
pioniere din lume, care, printr-o vastă activitate experimentală și
de laborator, și-au propus să pue în serviciul progresului uman un
domeniu special al științei. Începând dela cele dintâi încercări
dibuitoare, desfășurate pe tărâm radiofonic pe la sfârșitul secolului
al 19-lea și începutul celui de al 20-lea, cronică invențiilor Tele-
funken constituie o parte esențială a istoriei tehnicii radiofonice,
pană în timpurile cele mai noi, care au culminat prin construirea
instalațiunilor moderne, sistem Telefunken, destinate pentru
informațiuni și navigație, prin giganticele stațiuni de emisiune

Telefunken răspândite pe întregul glob pământesc, împreună
cu instalațiunile anexe de studio, în măsură să satisfacă toate
exigențele regiei, apoi prin posturile emițătoare și receptoare
de televiziune, prin marile instalațiuni electroacustice sistem
Telefunken și, înfârșit, prin lămpile metalice din
«seria armonică» Telefunken, întrebuințate de un număr
însemnat de mari fabrici de aparate radiofonice și care alcă-
tuiesc așazicând baza aparatelor de radio Telefunken, ce au
câștigat faima unei adevărate noțiuni mondiale în mai bine de
70 de țări din lume.

TELEFUNKEN

Pionierul progresului radiofonic

*Aderentă
ȘI FINĂ*

Pudra Hudnut convine de minune
tenului Dvs. Redusă la starea
moleculară, aderă perfect, asimi-
lându-se și armonizându-se la
culoarea proprie a epidermei.
Discret parfumată, se găsește
în 12 diferite nuanțe.

**three flowers
HUDNUT**

Trenul Electric

AMELIORAREA continuă
a traficului de cale fe-
rată în Reich este tot
atât de importantă în timp de
război cât și în timp de pace.

De aceea căile ferate ger-
mane proiectează actualmente,
conform ordinului Führer-
ului, dezvoltarea unei rețele
speciale de comunicație rap-
idă, electrificată. Trenurile
electrice înving ușor cele mai
grele condițiuni de circulație;
dela trenul metropolitan din
marile orașe până la trenul
care urcă cele mai înclinate
pante ale Alpilor, pretutin-
deni mașina electrică atinge
cele mai mari viteze.

În afară de acestea, trenu-
rile electrice prezintă avan-
tajul de a fi mai raționale și
din punct de vedere economic.
Timpul de călătorie și de
transport se scurtează, pro-
gresul tehnic al industriei
se încurajează; se economi-
sesc materii prime impor-
tante, îndeosebi cărbuni. În
multe țări s'a arătat că avan-
tažiile trenurilor electrice
sunt incomparabile și s'au luat
măsuri pentru adoptarea lor.

Semnificativă este, de pildă,
o comparație între realizările
maxime ale celor mai noi
locomotive ale căilor ferate
germane. A rezultat că loco-
motiva cu aburi, cu toate că
are o greutate dublă, nu a-
tinge nici jumătate din rea-
lizarea maximă a locomotivei
electrice. Superioritatea loco-
motivelor electrice, care se
fondează pe realizările lor
mari și pe greutatea redusă,
se manifestă în ridicarea con-
siderabilă a vitezei călătoriei,
îndeosebi pe liniile cu urcu-
șuri numeroase sau stațiuni
multe. Astfel s'a realizat prin
electrificarea rețelei de cale
ferată internă din Berlin o
economisire de timp de 25%
chiar înmulțindu-se stațiile.
Pe urcușuri se poate econo-
misi 50-70% din timpul de
călătorie. Prin această econo-
mie de timp se poate ri-

dica considerabil, odată cu mărirea încărcăturii
randamentul liniilor.

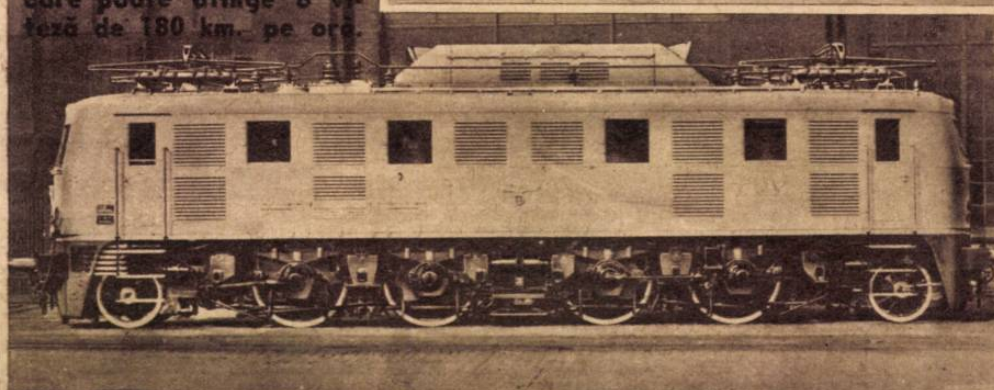
Siguranța, curățenia și rapiditatea trenurilor elec-
trice stimulează deasemeni mult folosirea căilor fe-
rate ca mijloc de transport.

O problemă principală tehnică este dacă vehicu-
lele rețelei de comunicație rapidă pot folosi și li-
niile ferate existente. Cercetări corespunzătoare au
arătat că se pot realiza randamente considerabile
prin electrificarea sistemului de șine existent. Ast-
fel, de pildă, dacă s'ar folosi o locomotivă electrică
cu o viteză maximă de 240 km. pe oră, distanța Ber-
lin-Muenchen s'ar putea face, fără întrerupere, în
trei ore; cu trei stații, în aproximativ trei ore
și 15 minute, iar cu șase stații, în aproximativ 3 ore
și 30 minute. Or, cu cele mai rapide locomotive cu
aburi, această distanță se parcurge în aproximativ
7 ore.

Pe lângă toate aceste avantagii extraordinare, elec-
trificarea rețelei de comunicație rapidă mai contribuie
și la economisirea brațelor de muncă specializate.

Locomotiva germană elec-
trică de 8000 cai putere,
care poate atinge o vi-
teză de 180 km. pe oră.

Eumig
CUNOSCĂTORUL ALEGE
**RADIO
EUMIG**

REPREZENTANȚA
PENTRU ROMANIA **EUMIG S.A.R.**

BUCUREȘTI, CALEA MOȘILOR No. 45. TELEFON: 5.51.35

Un parfum admirabil

curat, înviorător și aromat, ca nici un alt parfum.
E lavanda Mouson. Lavanda Mouson stă deasupra
tuturor schimbărilor modei; ca și natura însăși,
ea este în permanență tânără și înviorătoare.

Ca semn al unei tradiții
vechi și apreciate, produsele
Mouson Lavendel poartă
marca „CU DILIGENȚĂ”

Bine ras

bine dispus!

ROTBART

SALIPYRIN

la turburările periodice
la femei, dureri
de cap, de șale.

EFICACE-INOSENSIV-EFTIN

**Dacă apreciați în mod special
o tonalitate impecabilă,**

nu cumpărați decât
un aparat de radio
cu această insignă!*

*Este semnul distinctiv, prin care apa-
ratele de marcă ale industriei radio-
fonice germane sunt certificate pentru
export, ca având calitatea unor pro-
duse de primul rang.

Vizitați expoziția germană „Radio și Televiziune”
București 12 — 27 Septembrie.

Radiofonia - glasul epocii noastre.

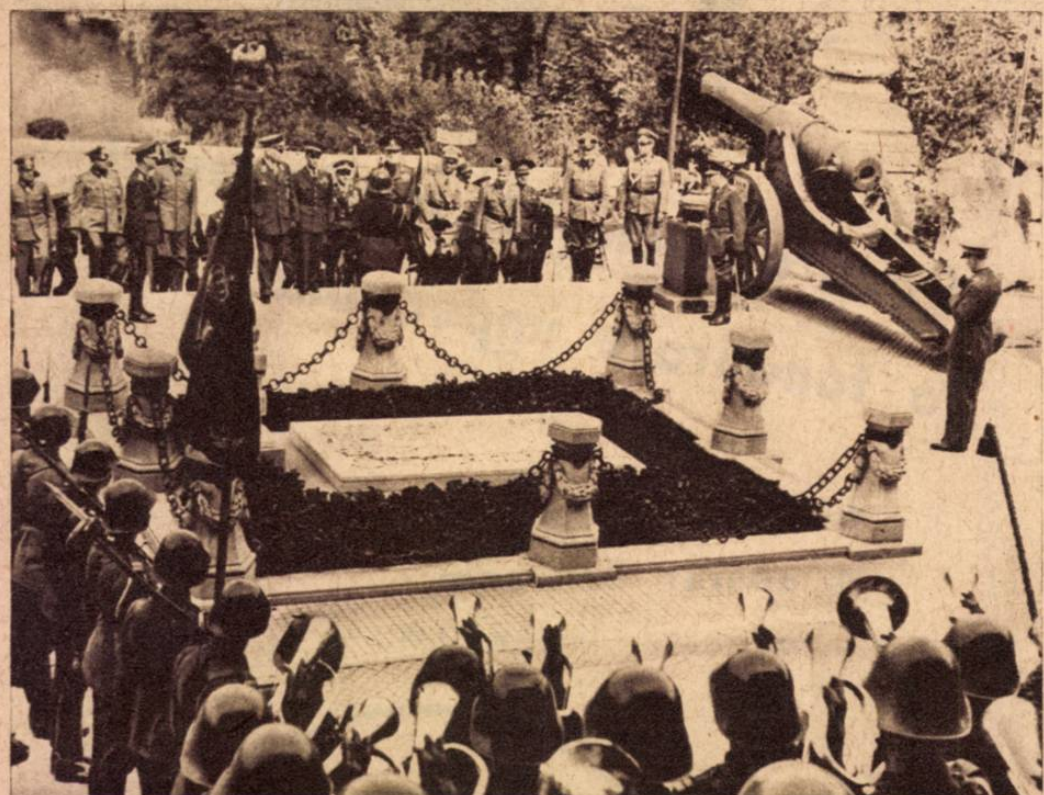
ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

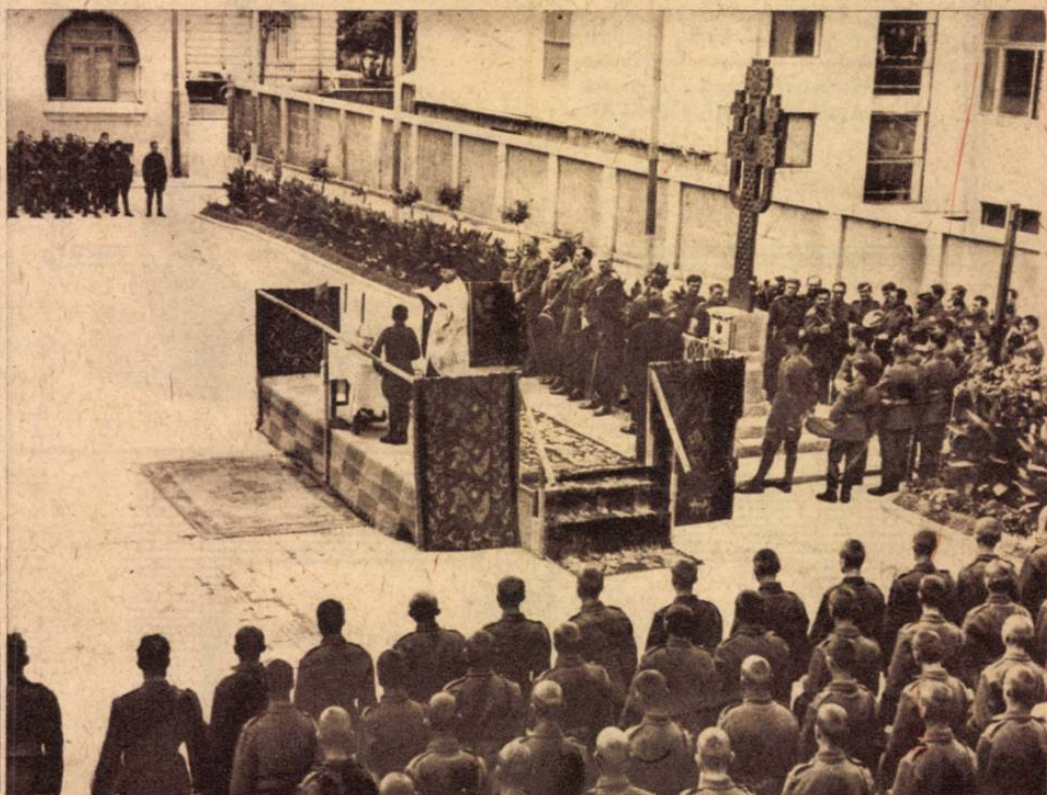
D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri, vizitând Expoziția Germană de Radio și Televiziune

Membrii Corpului Diplomatic la inaugurarea Expoziției Agricole din sala Ateneului Român

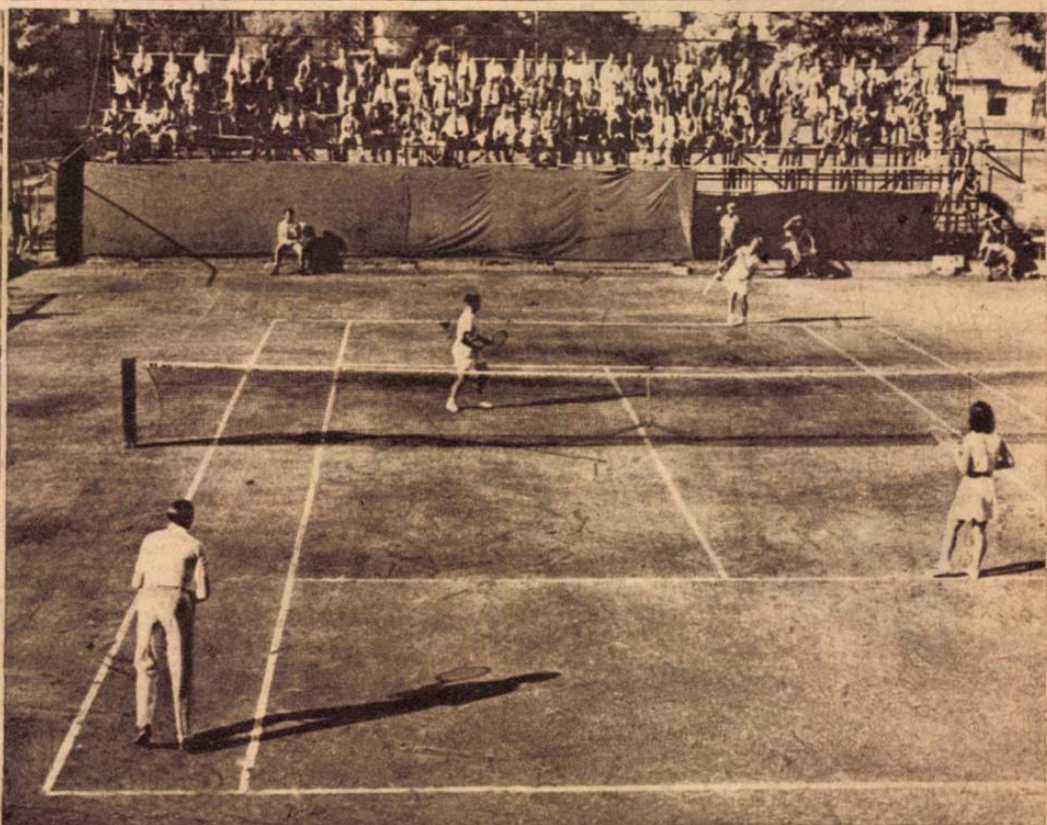
Delegațiile invalizilor germani și italieni la Mormântul Eroului Necunoscut

Slujba religioasă la inaugurarea cursurilor Școlii de Subofițeri dela Regimentul de Gardă al Conducătorului

D. prof. Mihai Antonescu și d. Von Kilinger asistând la matchurile de tennis dintre campionii germani și români

Un aspect al terenului de tennis în timpul disputării matchurilor germano-române

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

1-7 OCTOMVRIE 1942
NR 817 — ANUL XVI
— 20 LEI —

Pe front. Domnul General
Avramescu urmărește pe hartă
desfășurarea operațiunilor.

In neguri de praf, pe drumuri bătute de material inamic distrus, ostașii noștri înalțează cu dăruire pe frontul Caucazului

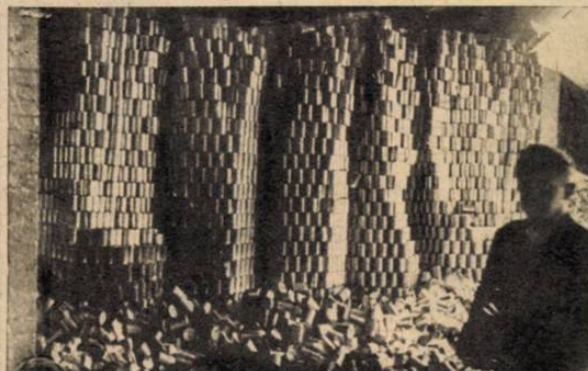
Fericiți c'au scăpat de bolșevici, „ciolovecii” s'au împrietenit repede cu soldații noștri, cărora le dau ajutor în orice împrejurare

Comandantul unui tun anti-aerian românesc lângă piesa cu care a doborât 13 avioane bolșevice

Instance

Depozit sovietic de pe frontul Caucaz, căzut în mâinile trupelor noastre

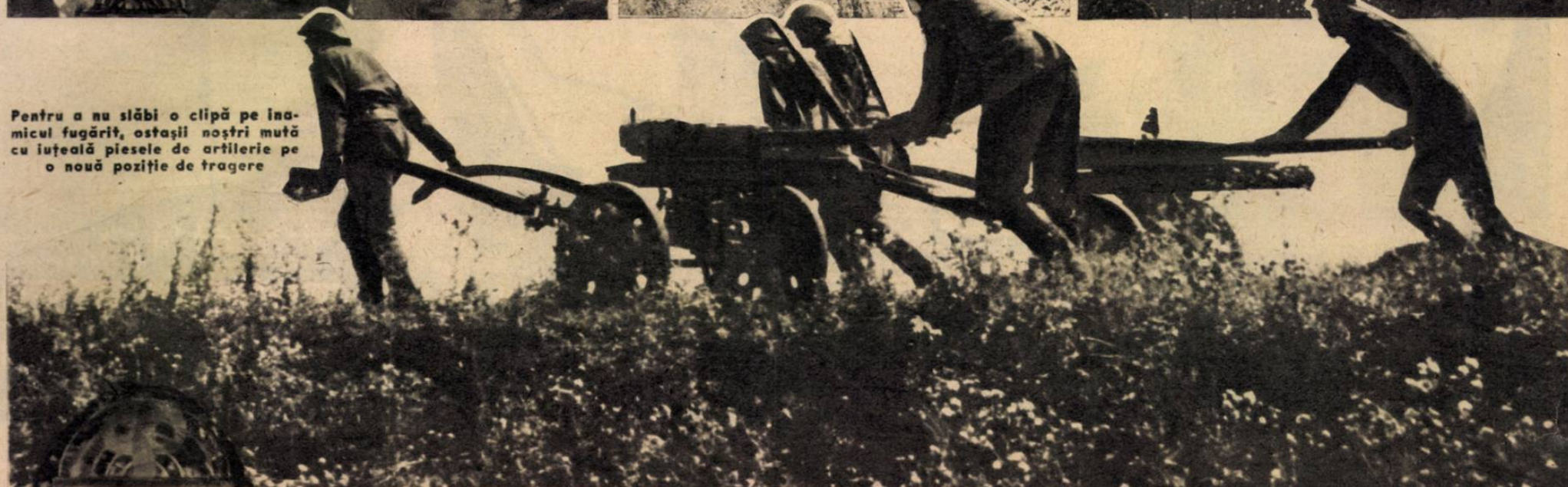
Jos: Un uriaș tren blindat capturat de români pe frontul Stalingradului

Punct geodezic cu post-teucă din Caucaz, transformat de trupele române în observator

Pentru a nu slăbi o clipă pe inamicul fugărit, ostașii noștri mută cu iuteală piesele de artilerie pe o nouă poziție de tragere

In timp ce pontonierii desăvârșesc instalarea unui pod pe frontul Stalingradului, coloanele de infanterie înaintază neîntrerupt

De pe Front

Cu privirea încordată, dintr'un adăpost improvizat, observatorii români scrutează neîntrerupt zarea

Coloane românești victorioase înaintază pe lângă tancurile sovietice pe veci amuțite

Activitate la un post de comandă al unei mici unități pe frontul din regiunea Novorosiisk

CEL care a cunoscut și a iubit Parisul, așa cum era el înainte de războiu, ar vrea să știe dacă imaginea actuală a marelui metropolă mai poate prezenta vreo asemănare cu icoana purtată în amintire.

Înainte de războiu, Parisul era cu marea sa circulație de vehicule, cu sgomotul claxoanelor și al frânelor, cu aglomerația din stațiile de metro, cu reclamele sale luminoase care se aprindeau ca pentru o reprezentare de gală în fiecare seară, un oraș mare ca atâtea altele de pe continent. Orașul oferea cu aspectul său tentacular și sgomotos, impresia agresivă caracteristică metropolelor de oriunde.

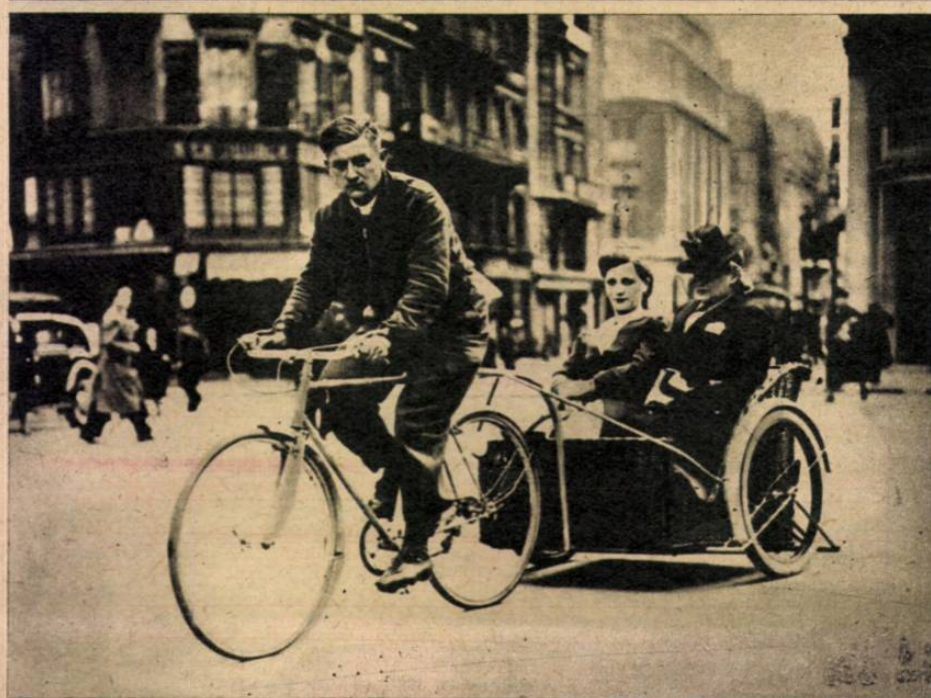
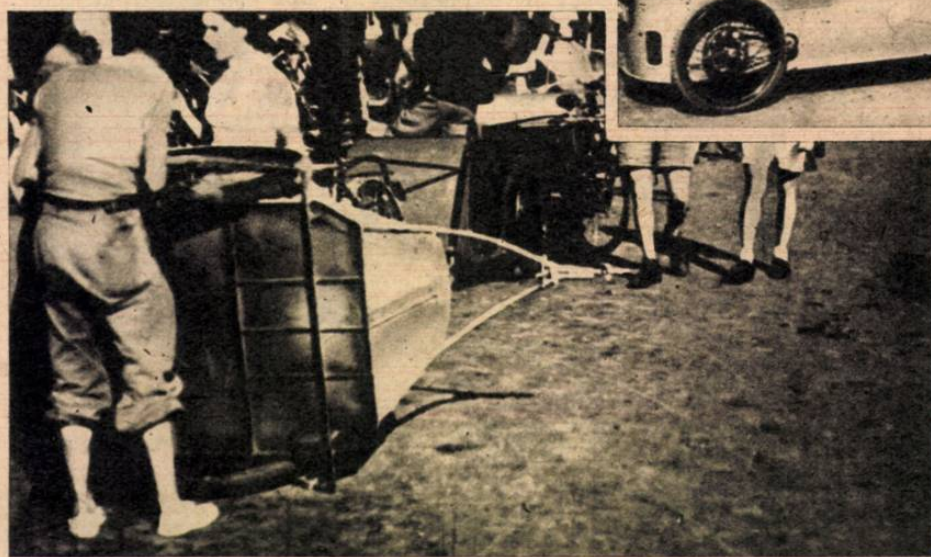
Desigur că Parisul își avea specificul lui nemaîntâlnit în alte orașe mari. În primul rând cartierele lui de artiști și de studenți pline de amintirea generațiilor trecute care au meditat, au visat și iubit în aceleași locuri.

Din Parisul real ca și din literatura scrisă în jurul acestui oraș, se desprinde în primul rând silueta caselor vechi din cartierul Montmartre, cu șirurile lui nesfârșite de mașini, cu dineurile sale stropite cu vinuri faimoase, cu aglomerația de oameni vorbind toate limbile pământului și cu balurile sale populare organizate de studenți dela Beaux-Arts sau de grupări ciudate de artiști ratați.

Un scriitor francez care ca orice scriitor al acestei țări iubește și cunoaște Parisul, Ferdinand Divoire, a categorisit astfel diversele imagini pe care le trezea în orice spectator mai circumspect vizitarea sau trăirea în marea metropolă franceză.

„Parisul, — spunea Divoire — este o succesiune de sate ai căror locuitori ignorau

Dreapta: Două vehicule stranie pe străzile Parisului: Omnibus cu cai reînviat și mașină cu motor electric și cu cauciucuri sintetice

Velo-taxi-ul, vehiculul cel mai utilizat al Parisului de azi
Sus: O stație de velo-taxi-uri pe Champs-Élysées

cece se petrecea în restul orașului format la rândul său din alte sate. Astfel era în primul rând satul pictorilor din Montparnasse, veche cetate a artiștilor plastici, unde se întâlneau la aceeași masă japonezi cu ochelari și americani flegmatici, satul savanților și satul artiștilor, satul poezilor și al scriitorilor.

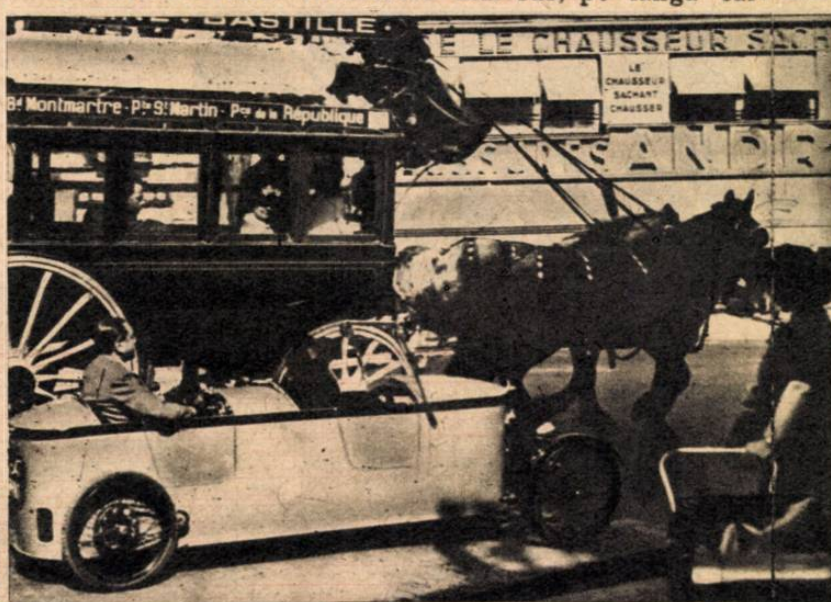
Micul cerc al lumii mondene, al acelei lumi care avea rădăcini în istoria mai apropiată sau mai îndepărtată a Franței, așa zisul „high-life” era izolat departe de restul orașului trăind în saloane sau în vile aristocratice în faimosul Saint Germain sau Autenil.

În jurul Bastiliei se crease de mai mult timp satul celor din Auvergne, oameni care au emigrat din provincie în inima Franței.

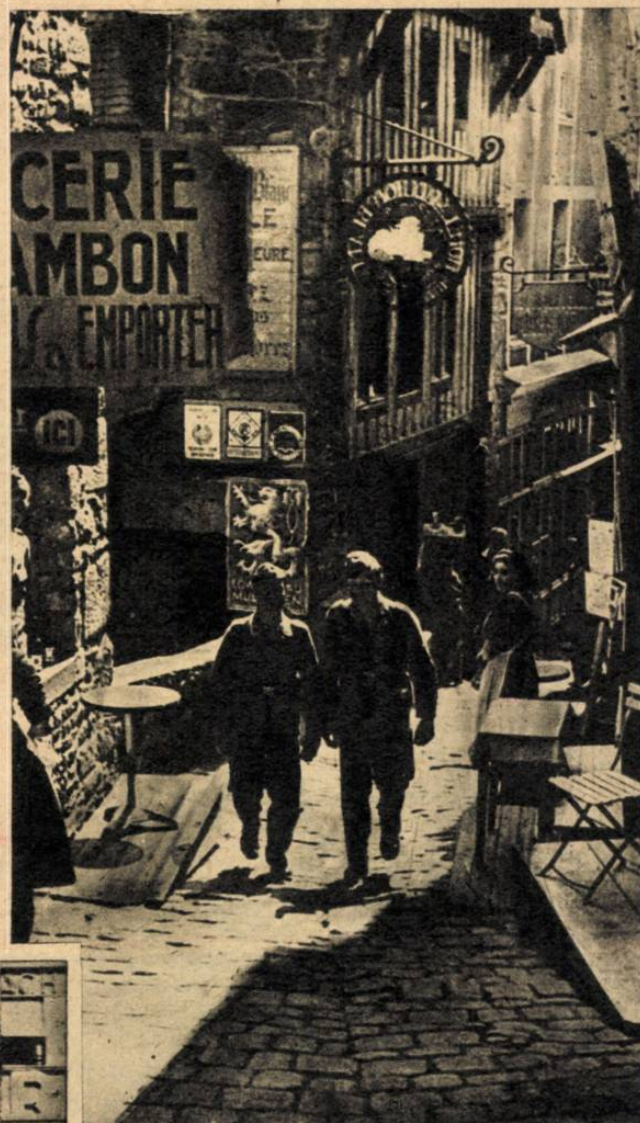
Există desigur și Parisul oamenilor de afaceri, al marilor comercianți și speculanți, care palpita în jurul Bursei și Operii. Apoi Parisul care trăia din patimi omenești și din exploatarea acestor patimi, Parisul Tribunalului al marilor afaceri judiciare, al scandalușelor panamale și al delictelor de tot felul.

Iată deci un scriitor parizian, unul dintre aceia care cunoșteau Parisul cum și-ar cunoaște inima sau buzunarul, Louis Aragon, a putut scrie o carte purtând acest titlu semnificativ: Țăranul din Paris.

Locuitorii satelor enumerate mai sus, pe lângă care

Dreapta: Aspect „1942” din cartierul Saint Michel

Cum te
la PARIS

mai există desigur și altele, nu cunoșteau decât geografia limitată a cartierului în care-și duceau viața. Existau indivizi care deși trăiau la Belleville nu s'au dus niciodată să viziteze Piața Operei. S'a putut spune sub formă de paradox sau de calambur, că parizianul cunoaște mai puțin Parisul decât orice străin care-l vizitează cu o călăuză sau cu un ghid în mână.

Dar în afară de satele pe care le-am enumerat, sau dacă vreți înglobându-le pe toate, exista dominator trupul imens al Parisului cu străzile, cu piețele, palatele, bulevardele, monumentele, muzeele, grădinile și parcurile publice în care fremăta o mulțime pestriță provenită din Franța și de aiurea, o mulțime care știa să se bucure de tot ceea ce un popor iubitor de linii mari și de perspective simple a putut impune unui oraș cu ulițe strâmte și cu clădiri străvechi.

Astăzi, Parisul artificial, Parisul vieții cosmopolite a dispărut. Corpul Parisului rămâne singur, se pare, singur în nuditatea lui admirabilă și severă. Iar în ceea ce privește satele mici pariziene, au rămas și ele, dar par curățite, parcă ar fi fost filtrată murdăria. Primul exod din Paris, în Iunie 1940, a fost un filtru al cărui efect se observă pretutindeni. Se cunosc cifrele populației Parisului în Iunie 1940 și 1942. Înainte de războiu, orașul număra 2,8 milioane locuitori, astăzi are 2,3 milioane, ceea ce înseamnă că numai 19% din locuitorii dinainte nu s'au mai întors. Desigur că printre aceștia care nu s'au mai întors sunt mulți asupra lipsei cărora Parisul poate fi încântat.

Totuși Parisul pare supra-populat și este greu să găsești locuință. Și dacă pleci Duminica la

Jos: Rochia e tolerată de autoritățile franceze, chiar dacă nu e prea indicată pentru bicicletă

Champs Elysées. la terenurile de sport și hipodromuri, dai de aceeași mulțime de oameni ca și înainte. Firește, taxiurile au dispărut, automobilele circulă în proporții foarte restrânse, așa că în diferite străzi principale, unde înainte vehiculele făceau un șir neîntrerupt, copiii pot astăzi merge în voie cu patinele cu roți.

Noaptea la Paris, înainte luminată cu mii de lămpi, este astăzi învelită în întuneric. Luminile de pe cer s'au apropiat din nou ca și frumoasele perspective nocturne, crenelurile caselor, turnurile bisericilor, etc., în razele lunii. Iar parizienii știu să savureze întunericul, plimbându-se până târziu, noaptea, pe bulevardele largi, numărul perechilor îndrăgostite pe băncile din parc fiind tot atât de mare ca și înainte. Montmartre a devenit iar mica cetate, micul sat de odinioară, unde se cunosc toți. Cafenele de pe Montparnasse nu-și mai întind mesele până la marginea trotoarelor, dar își continuă viața dinainte, iar parizienii descoperă uimiți frumusețile ascunse ale orașului lor. Și ar trebui ca Parisul să-și păstreze și mai târziu ceva din noblețea austeră de astăzi.

Viața pe Coasta de Azur se desfășoară după alte reguli decât aceea a parizienilor și a Parisului.

Localitățile de pe țărmurile însoțite ale mării au absorbit din metropolă și din restul Franței o populație care nu și-a pierdut nici bucuria vieții și nici nădejile după prăbușirea din 1940. Acești francezi de pe coastă do-

1942 pentru uzul tuturor duduilor din Franța. Pe coasta de Azur se recrează și se creiază o mare parte din artiștii ecranului și ai scenei franceze. Oamenii aceștia cunosc secretul vieții și știu să absoarbă în atmosfera sa limpede a sudului, puteri noi pentru a îndura încercările întregului popor.

Maurice Chevalier, cântărețul bunei dispoziții galice își petrece timpul la Cannes, antrenându-se pentru cursele lungi cu bicicleta. Din când în când cântă, spre bucuria numeroșilor săi admiratori. Marcel Achard, mult apreciatul autor de piese, lucrează de zor la terminarea

ultimului act al unei opere ce va fi prezentată în stagiunea viitoare și la Paris. Michel Simon, cunoscutul actor de cinema și de teatru și colega sa de scenă Gisèle Pascal, o mare nădejde a teatrului francez, au făcut o școală de declamație și de artă dramatică.

Lumea scrisului și a teatrului s'a resemnat în fața crizei generale de vehicule, care altă dată forfoteau pe toată întinderea coastei. Bicicleta a fost adoptată ca mijloc de locomotie, mai ales de femei care au prilejul să-și arate picioarele. O ordonanță guvernamentală a încercat să pună ordine în folosirea pantalonului scurt, indecent când e purtat de cicliste. În ceea ce privește pantalonul lung el a fost interzis din alte motive: criza de textile.

Jos: Două vedete ale teatrului: Claude Daphin și Gisèle Pascal ieșind cu bicicletele de la repetiție

Jos: Marcel Achard profită de câteva momente libere spre a face o plimbare în compania soției sale

ăese francezii și pe COASTA de AZUR

vedesc lumii că Franța a știut să regăsească drumul nădejdi arătat de bătrânul patriarh dela Vichy.

După ce a avut succese mari la Paris, Mistinguett, s'a dus pe Coasta de Azur pentru a prezenta publicului ei fidel noua ei creație denumită cu ironie savuroasă: „Titina 1942“. Titina este ultimul avatar al vedetei naționale franceze. Este un personaj îmbrăcat cu vechituri, conform recomandațiilor ministerului aprovizionării și care poartă bijuterii cu bucățele de zahăr în loc de pietre prețioase. Succesul acestui personaj îmbrăcat cu un mare spirit de economie, pe placul spectatorilor care pot privi frumoasele picioare ale vedetei, a determinat pe câțiva fabricanți de broșe de lemn să reproducă chipul Titinei

hort-ul e interzis însă cu strictețe și oliștii se arată extrem de severi cu călcarea acestei dispoziții

Pantalonul lung e totuși tolerat pe plajă și pe terenurile sportive dar nu în oraș

„Titine“, noua creație a celebrei Mistinguett și „bijuteriile“ ei moderne din... bucăți de zahăr

Plaja este plină ca în vremurile dinainte de război de cele mai frumoase femei ale Franței, care gustă, nesătule, plăcerile simple ale vieții în mijlocul naturii.

În timp ce la Paris noul stil de viață poate fi caracterizat prin cuvântul sobrietate, pe Coasta de Azur putem regăsi fața surâzătoare și optimistă a Franței care știe să aștepte răbdătoare venirea păcii.

Rusia a pierdut bătălia tr

NU germanii au spus că rușii au pierdut bătălia căilor ferate ci chiar englezii. Acum două luni, revista economică engleză „The Economist”, scria următoarele: „Uniunea Sovietică depinde de rețeaua sa de cale ferată în aceeași măsură în care Marea Britanie depinde de flota sa. Greutățile și complicațiile care se manifestă în sistemul comunicațiilor feroviare rusești se aseamănă cu dificultățile de care se isbesc englezii în domeniul navigației; cu alte cuvinte, în Rusia ca și în Anglia ne aflăm în fața unor construcțiuni insuficiente realizate în epoca antebelică, a unor pierderi uriașe survenite în timpul ostilităților, a lipsei materialului rulant la ruși și a absenței tonajului la noi, a unor linii de comunicații prea lungi și de o densitate insuficientă...”

Rețeaua de cale ferată este pentru ruși ceea ce marea și oceanul sunt pentru imperiul britanic. În timp ce bătălia Atlanticului continuă cu grave pierderi pentru aliatul dela Vest, Rusia poate fi considerată în faza de lichidare deoarece ea a pierdut uriașa bătălie a căilor ferate.

Kaganoviči, organizatorul transporturilor în Rusia și conducătorul suprem al ministerului de comunicațiuni, urmărește din biroul său din Kremlin dramatica situație care se agravează din ceas în ceas, a căilor de comunicație rusești.

Omul acesta care se bucură de o extraordinară popularitate din momentul când fiica sa a avut cinstea să fie aleasă dactilografă a țarului roșu, este de multă vreme îngrijorat de dezastrul comunicațiilor sovietice.

Prin pierdea Ucrainei, a Crimeei, a unei mari părți din centrul Rusiei, a ba-

ale lumii s'au înfruntat luni de zile cu scopul evident de o parte și de cealaltă de a-și asigura cele mai avantajoase mijloace de comunicație în vederea victoriei decisive. Până acum germanii și aliații europeni au realizat isbândă după isbândă în marea bătălie a căilor de comunicație. Lozinca mareșalului Von Bock exprimată prin aceste simple cuvinte: „Cucerii căi ferate, mai ales căi ferate” s'a transformat pentru soldații aliați într-o adevărată mistică. Fiecare soldat care a luptat și mai luptă la Răsărit, știe că prin ocuparea unui metru de cale ferată forțele roșii pierd o șansă în continuarea rezistenței lor fără sens.

Dacă privim harta Rusiei ne putem da seama de importanța pe care o au pentru această țară liniile ferate. Dela căderea Sebastopolului, ultima cetate a comuniștilor pe țărmurile Mării negre, transporturile de petrol din Caucaz spre interiorul Rusiei nu se mai putea face cu ajutorul flotei până în porturile Mării Negre ci numai prin căile ferate ce treceau prin zona Volgei inferioare.

Stăpânirea cailor ferate însemna deci interceptarea transporturilor de carburanți ale inamicului. Or, acest petrol este condiția sinequa-non pentru mașina de război sovietică să mai poată funcționa.

În același timp, ocuparea căilor ferate dela Sud, scopul esențial al ofensivei de vară avea drept țel ruperea legăturilor dintre armata mareșalului Timoșcenko care luptă în Caucaz și între restul forțelor rusești care luptă în regiunea Volgei inferioare și pe toată întinderea frontului până la Extremul Nord.

Germanii, alături de aliații lor, au reușit să-și realizeze toate planurile și astfel bătălia căilor de comunicație s'a terminat și în cursul acestui an în avantajul forțelor europene.

În linii mari, bătălia căilor de comunicație feroviare a avut trei faze caracteristice: dezorganizarea spatelui rusesc prin atacuri de aviație. Avioanele germane au atacat luni de zile liniile de comunicație din spatele frontului, incendiind gările, distrugând terasamentele cu scopul de a întârzia transporturile rusești. Faza a doua s'a caracterizat prin înaintarea în formă de săgeată a infanteriei aliate care a ocupat unul după celălalt cele mai importante noduri de comunicație din întregul sistem de comunicație feroviar al rușilor. În această fază au fost ocupate unul după celălalt următoarele puncte de comunicație: Milerevo, Sverevo, Novokorpesk, Likaia, Vorosilovsk, Proletarskaia, Armavir. Forțele germane care ocupau aceste puncte se desfăceau în două brațe ofensive care înaintau în sensuri contrarii de-alungul liniilor ferate până când făceau joncțiunea cu unitățile vecine.

A treia fază era formată din consolidarea câștigurilor realizate. Faza aceasta poate fi denumită cu drept cuvânt constructivă. Organizațiile Todt și Speer se puneau imediat

Sus: Unul dintre podurile de fier construite, înainte de război, de Organizația Todt.

Stânga: Așa arată șoselele germane în timp ce știm cu toți cum arătau drumurile din „paradisul bolșevic”.

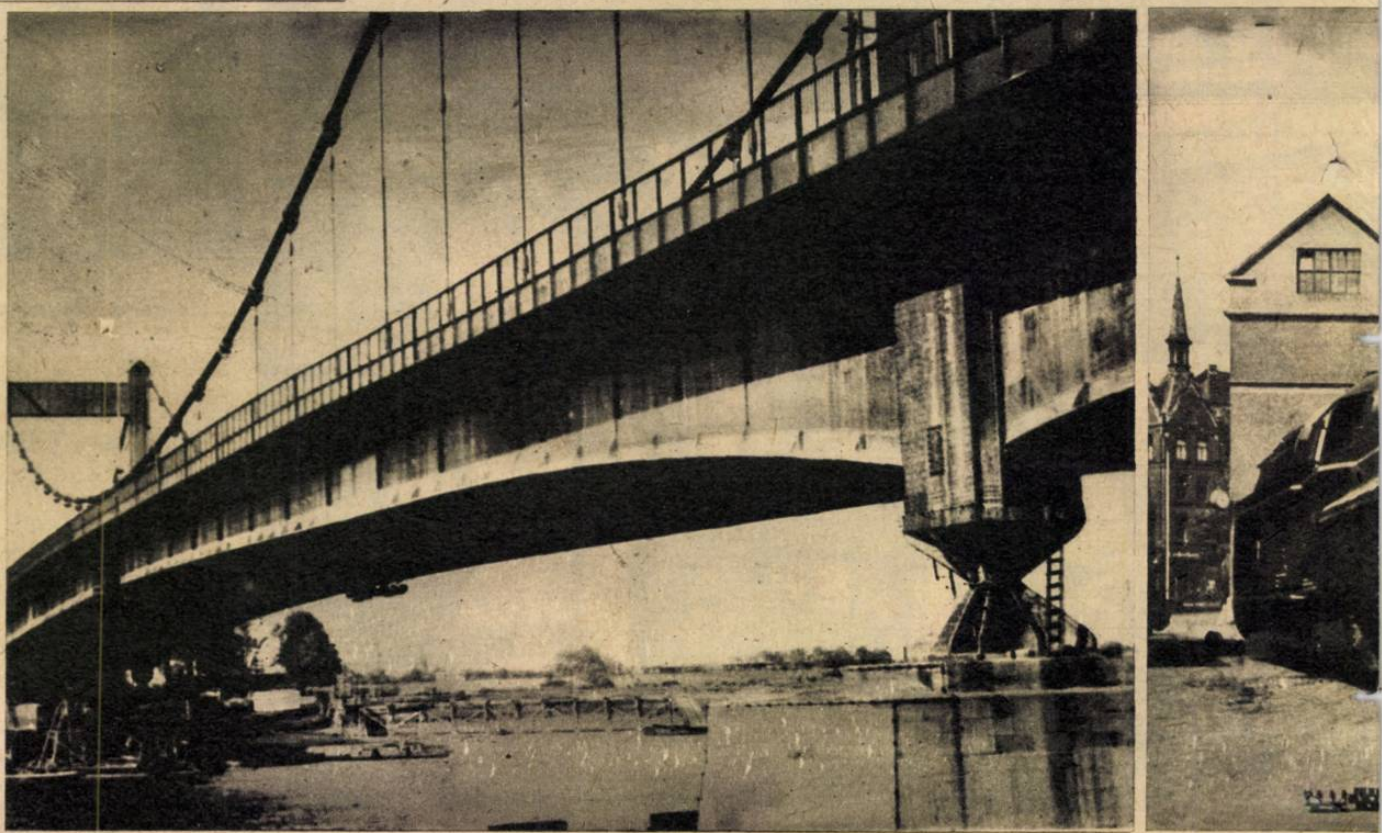
Jos: Pod din beton armat construit de organizația Todt după ultimele principii ale științei.

Jos (dreapta): Una din locomotivele moderne germane care poate atinge viteza de 175 km. pe oră.

zinului Donetului și prin ocuparea unui spațiu economic extrem de important în regiunea Caucazului, Rusia Sovietică a pierdut regiunile cu cele mai dese rețele de cale ferată iar legăturile vitale pentru rezistența armatei roșii pot fi considerate sfărâmate. În cursul ofensivei aliate din vara aceasta, Rusia sovietică a pierdut cele mai importante linii ferate care făceau legătura între Caucaz și restul țării: linia Kolpakova-Sakti, linia Liski-Saratov, linia Rostov-Armavir, linia Krasnodar-Vorosilovsk. Toate aceste artere de primă importanță, atât pentru menținerea unui minimum în potențialul producției industriale a inamicului dela Est cât și pentru posibilitatea continuării ostilităților, au trecut din folosința Rusiei în aceea a aliaților.

În momentul de față întreaga rețea de cale ferată a Rusiei Sovietice poate fi comparată cu o țesătură de păianjen pe care un vânt violent a smuls-o din punctele ei de sprijin.

Singurele căi de comunicație pe care rușii le mai pot folosi sunt cele care duc spre Urali și spre Siberia meridională, regiuni în care armatele rusești se vor putea retrage dar nu pentru a continua o rezistență folositoare ci numai pentru a prelunge o agonie dureroasă. Desigur că aspectul cel mai interesant al giganticei înclăștări din Est, a fost constituit de faptul că acolo pe imensele stepe rusești, cele mai numeroase și mai puternice armate

Transporturilor

D-rul Todt, marele organizator al transporturilor germane.

la lucru pentru a reda traficului aliat noile căi de comunicație cucerite.

Pentru a apăra rețeaua de căi ferate, comparativ foarte mică, față de aceea a celor mai mici țări europene, rușii s'au gândit să folosească în serie trenurile blindate, întrebuițate cu succes în faza revoluționară și în timpul războiului ruso-manciurian.

Dar avioanele germane care operau în picaj au fost un inamic de moarte al acestor trenuri blindate pulverizate cu sutele de-alungul liniilor sovietice.

Au existat câțiva generali sovietici care credeau cu tărie în puterea ofensivă eficientă a trenurilor blindate. După primele luni de războiu acești generali au fost obligați să-și schimbe opiniile. Trenurile blindate comparate de presa rusească cu marile vase de linie, au fost învinse de aviație.

Când comuniștii și-au consolidat poziția lor politică după decesul regimului țarist, ei au moștenit o rețea de căi ferate în lungime de 60.000 de kilometri. Kilometrajul acesta îl posedă Germania pentru un teritoriu de patruzeci de ori mai mic decât vastitatea Rusiei.

Sub regimul comunist și sub impulsul lui Kaganovici, tehnicienii ruși au reușit să mărească rețeaua de căi ferate la 90.000 de kilometri.

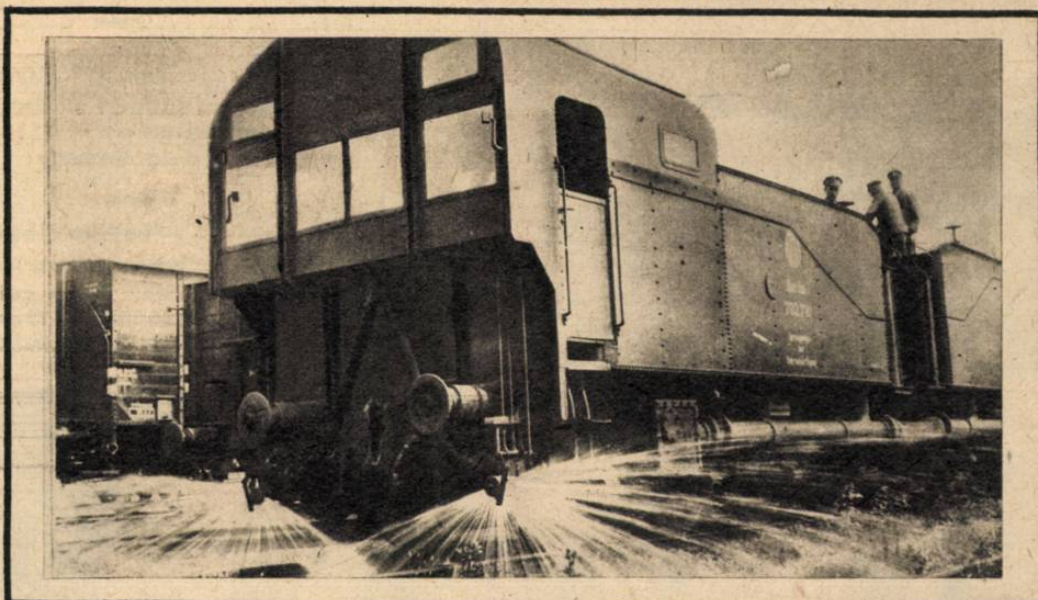
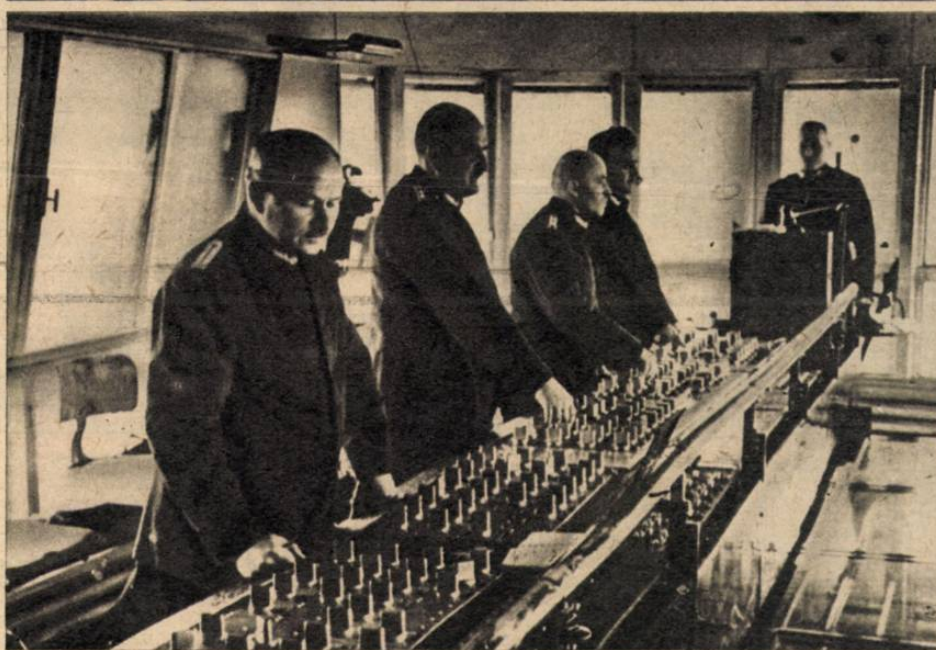
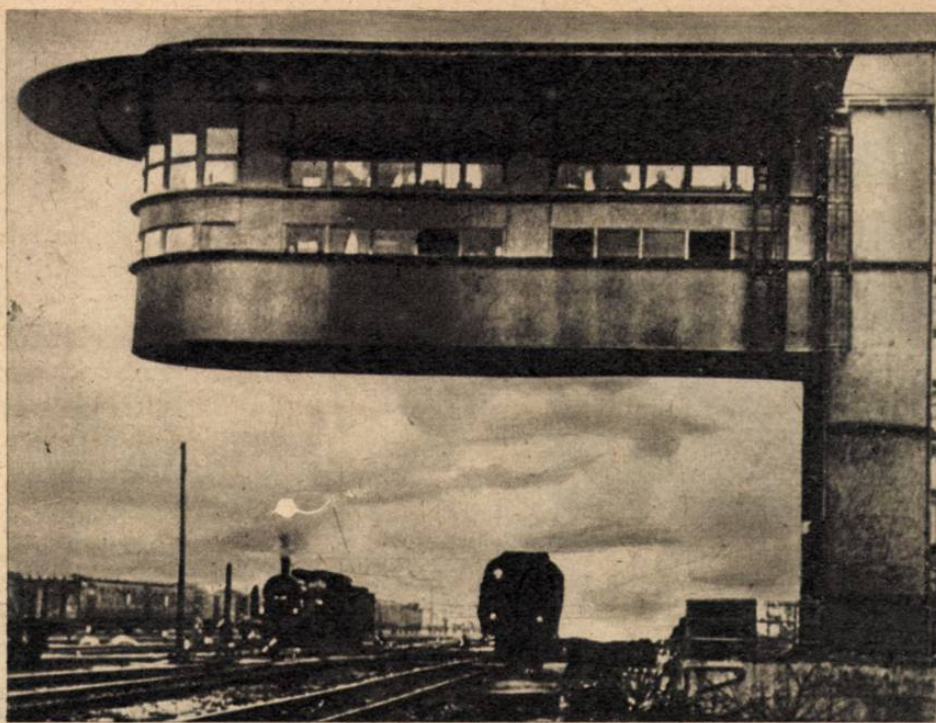
În cursul campaniei din iarna trecută când forțele germane au executat o manevră de

repliere și de scurtare a frontului, ele controlau împreună cu aliații 50.000 de kilometri din totalul rețelei de căi ferate rusești.

În tot timpul iernii și chiar din primele zile ale războiului, organizația d-rului Todt a reușit să redea circulației 160 de kilometri pe zi. Refacerea liniilor distruse și adaptarea lor la ecartamentul european a constituit o muncă uriașă, căreia i-au făcut față în cele mai bune condițiuni specialiștii germani și alături de ei specialiștii români, italieni și slovaci.

Când iarna rusească a provocat momentele cele mai penibile din cursul actualului războiu, mașina constructivă a organizației Todt a continuat să lucreze. Führerul Germaniei a poruncit ca legăturile

Jos: Locomotivă-stropitoare, care distruge buruienile de pe terasamentul căilor ferate prin stropire cu o-travă.

Cele mai moderne și mai sigure sisteme de schimbat acele liniilor ferate au fost născocite în Germania. Vedem, mai sus, o asemenea cabină, în exteriorul și în interiorul ei.

cu frontul și cu spatele să fie păstrate cu orice dificultate.

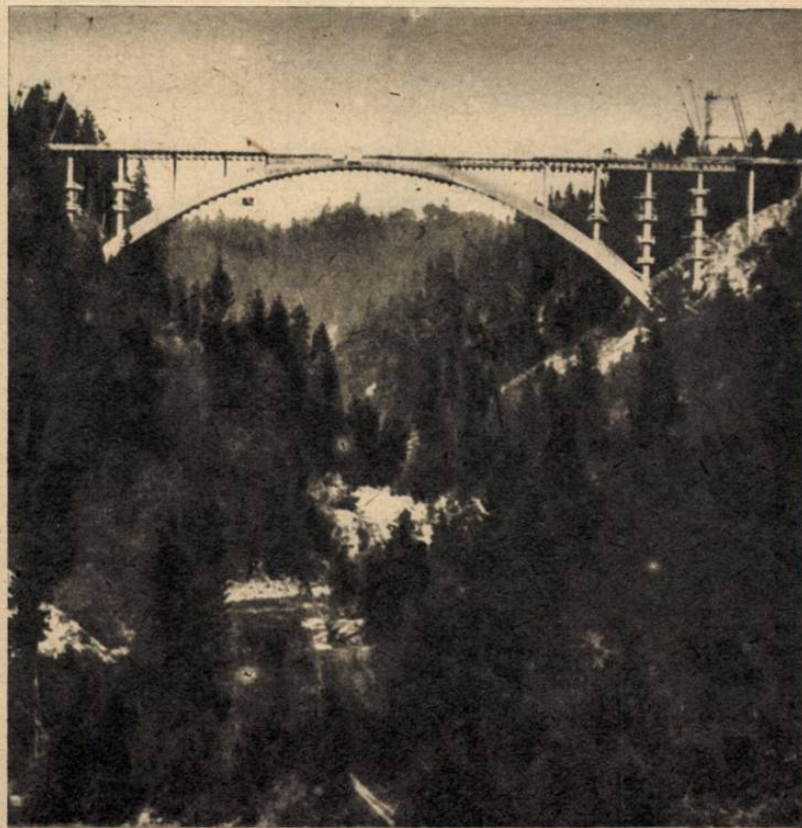
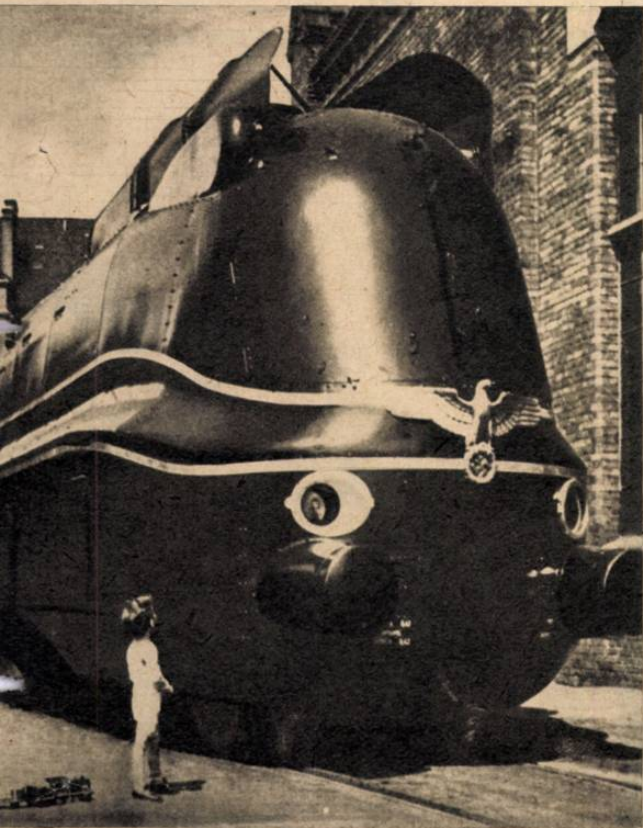
Voința de fier a germanilor și a aliaților a triumfat împotriva iernii rusești care provoca înghețarea locomotivelor, dislocarea oțelului

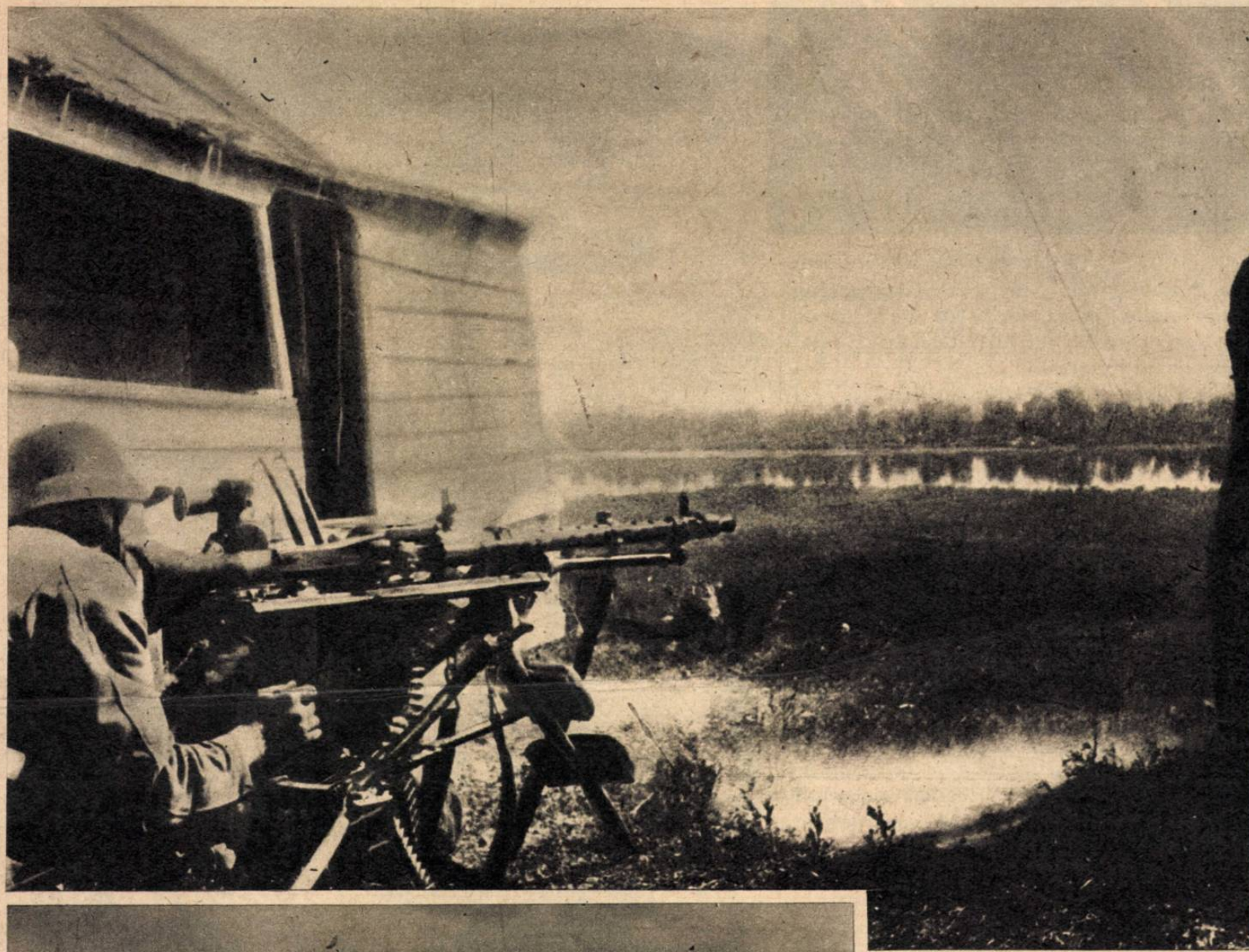
și acoperirea terasamentului cu mormane de nea.

Pentru a face față iernii rusești, specialiștii germani au construit locomotiva „Euruss” care suportă gerurile cele mai mari și care poate trage după ea un număr dublu de vagoane cu o viteză impresionantă.

În felul acesta iarna rusească nu va mai putea dezorganiza comunicațiile trupelor aliate. Se poate spune deci, că d-rul Todt a câștigat, după moartea sa, marea bătălie a transporturilor.

În cursul ofensivei din vara aceasta s'a putut constata că nodurile de comunicație ocupate în cursul verii trecute, au constituit puncte de plecare admirabile pentru dezvoltarea unor atacuri victorioase. Și iată cum, în timp ce rușii au pierdut cea mai mare parte din legăturile lor și șansa de a fi aprovizionați la timp, aliații au reușit cu tehnicienii lor să-și consolideze câștigurile realizate astfel încât o viitoare iarnă pe frontul de Est nu mai poate produce nicio îngrijorare.

Sus: Unul dintre cele mai perfecționate tipuri de mitralieră germană în acțiune pe frontul caucazian

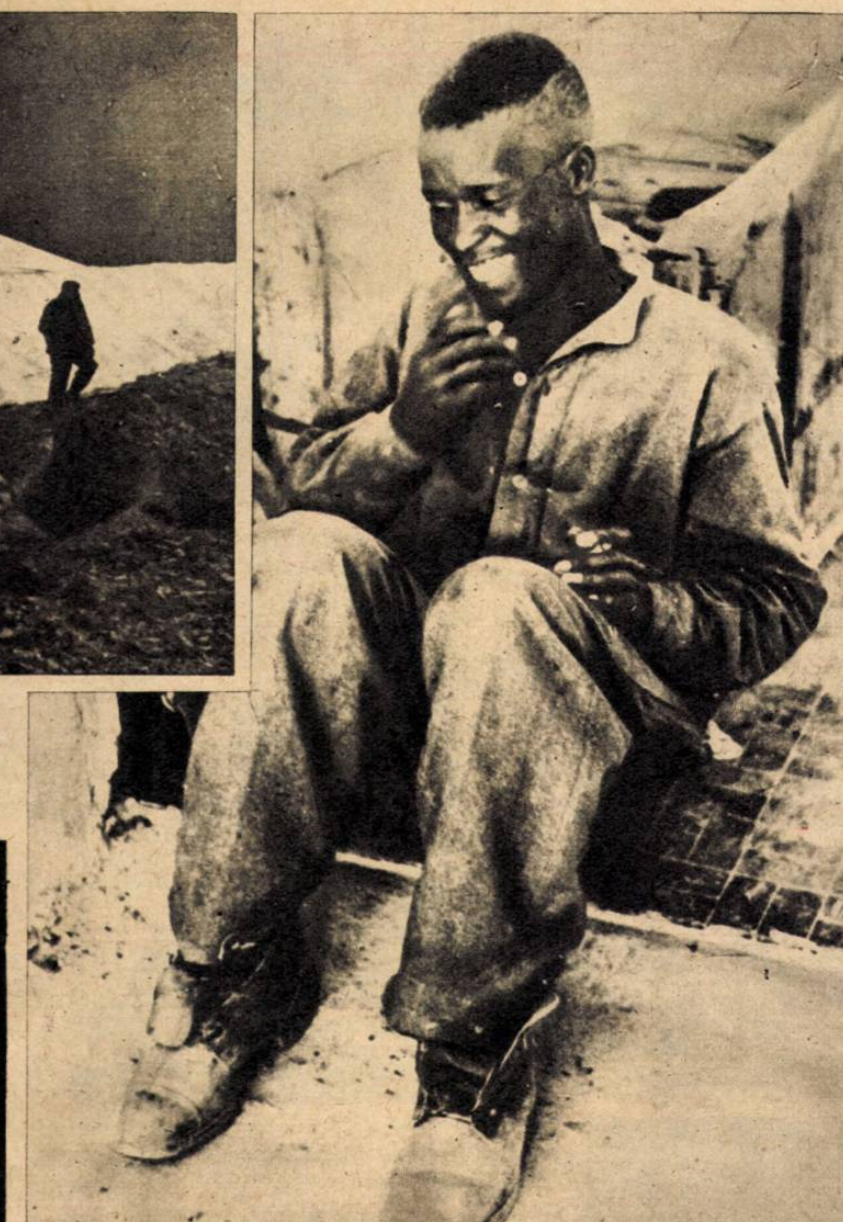
Stânga: Tancuri germane îndreptându-se în direcția câmpurilor petrolifere dela Grosny

Jos: Subhas Chandra Bose, discutând cu generalul Lorenz după constituirea Asociației Germano-Indiene la Hamburg

Vânători de munte germani transportându-și munițiile cu ajutorul cățărilor pe înălțimile cucerite ale Caucazilor

din TOATA LUMEA

Stânga: Unul din soldații cu care luptă Anglia. Un negru, care a căzut prizonier și care e fericit că a scăpat astfel de război

Dreapta: Din cauza prafului răscolțit de vânturi de pe șoselele caucaziene, locuitorii regiunii sunt nevoiți, de multe ori, să umble legați la nas și la gură

Dreapta: Lagărul prizonierilor britanici căzuți în mâinile trupelor germano-italiene cu prilejul dezastruoasei încercări de debarcare dela Tobruk

Jos: Cei 1100 de prizonieri francezi originari din Dieppe sunt eliberați din ordinul Fuehrerului, ca recunoștință pentru atitudinea loială a populației acestui oraș, în timpul încercării de invazie a britanicilor

Sus: În numeroase puncte, coastele nord-americane prezintă urme de petrol adus de valuri. Aceasta nu e altceva decât dovada scufundării vaselor petrolifere americane de către submarinele germane

Stânga: „Manhattan”, cel mai mare vas comercial al flotei nord-americane, care a luat foc pe când transporta civili din Anglia în Irlanda, navigând sub numele de „Wakefield”

Stalingradul

PERLA VOLGEI

AND Rusia Sovietică voia să onoreze mosafiri mai importanți, veniți, de undeva din restul lumii să viziteze țara utopiei comuniste, fie că era vorba de un diplomat, un om de stat în călătorie de informație, sau de muncitori și scriitori ai țărilor capitaliste, atunci li se oferea oaspeților o călătorie de-alungul Volgei.

Imbarcarea se făcea la Gorki — mai cunoscut în Europa sub vechiul său nume Nijni Novgorod — pe un vapor frumos vopsit în alb, de-asupra căruia fâlfâia orgolios steagul pe care secera și ciocanul se înfrățeau.

Cum era vorba de o călătorie cu scopuri de propagandă, Uniunea Sovietică depunea eforturi pentru ca vizitatorul sau oaspeții să rămână cu impresii dintre cele mai plăcute. Marinarii renunțau la lenea lor obișnuită și puntea vasului era mereu strălucitoare în timp ce cabinele în țara egalității se distribuiau în trei categorii: cabine de lux pentru funcționarii statului și pentru oaspeți, cabine cu paturi confortabile pentru muncitorii calificați și cabine de clasa treia pentru ceilalți muncitori.

Călătoria era dintre cele mai interesante, deoarece vaporul străbătea cele trei zone geografice care împart Rusia în trei fâșii paralele: pădurile nordice, pământurile negre și fertile ale centrului și în sfârșit zona caspiană conținând terenuri în parte nedes-telenite.

La frontiera primelor două zone, acolo unde fluviul face un mare cot înainte de a se bifurca în acele două brațe care-i poartă apele spre mare, călătorul vedea ridicându-se pe o lungime de 40 de kilometri un oraș impunător, cu multe uzine, bulevarde și case moderne.

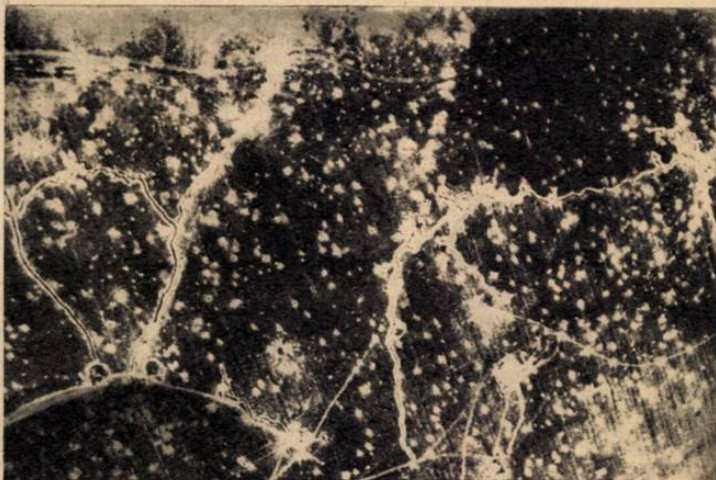
Orașul acesta este Stalingrad, orașul „țarului roșu” căci în-tocmai ca Lenin, Stalin a vrut să aibă și un oraș care să-i păstreze amintirea de-alungul veacurilor.

Locul în care a fost clădit Stalingradul n'a fost prost ales. Orașul exista de pe vremea țărilor și pe atunci purta nu-

Sus: Ofițeri români la un post de comandă, pe frontul Stalingradului

Jos: Un tun greu german își face intrarea în Stalingrad

Câmp din împrejurimile Stalingradului semănat cu bombe de aviația germană

Stânga: O piesă grea de artilerie e pusă în poziție de tragere într'un cartier al Stalingradului, unde bolșevicii rezistă cu înverșunare

mele de Tarișin, orașul țarului. Stalin i-a dat o importanță deosebită deoarece dictatorul Rusiei Sovietice avea de multă vreme intenția de a transporta spre Est centrul de gravitate al economiei sovietice. Stând pe linia tradițiilor lui Ivan cel Groaznic, Stalin privea cu interes spre partea orientală a țării, spre bazinul Volgei și chiar mai departe spre Urali și spre Siberia înghețată. Importanța Stalingradului este strâns legată de aceea a Volgei, fluviul care a fost din toate timpurile calea comercială prin excelență între Persia, Afganistan, India și Rusia Centrală.

Orașul ocupă vârful unui unghiu de 500 de kilometri pe care fluviul îl descrie spre occident.

În dreptul acestui unghiu, Donul face și el o cotitură care apropie albiile celor două fluvii la o distanță de 50 de kilometri.

Este de sigur interesantă evoluția acestui oraș care a luat un avânt considerabil în ultimele decenii. În anul 1799 populația civilă se ridica la 1132 locuitori. În afară de comerțul de tranzit care a contribuit la dezvoltarea orașului, Stalingradul a beneficiat de pe urma transportului de fructe care se făcea din regiune spre Rusia centrală. Vița de vie, fructele, prunii cresc în abundență în această parte fertilă a Rusiei care se poate compara cu Crimeea. Stalingradul era celebru prin pepenii săi verzi și galbeni care se vindeau în toată Rusia. Împărăteasa Caterina cea Mare a creiat o poștă specială pentru aprovizionarea Curții Imperiale cu aceste bunătăți ale Sudului.

Populația Stalingradului a crescut în timp de 200 de ani într'un raport de patru sute la sută. Crearea

liniilor ferate a dat orașului o însemnătate din ce în ce mai mare. Cele trei linii ferate create încă din veacul al XIX-lea aveau următoarele direcții: una spre Rusia centrală, — Orel, Moscova, Tula, — cealaltă spre bazinul Donețului, iar a treia spre portul Novorosisk situat la Marea Neagră.

După construirea liniilor ferate, înmulțirea populației s'a făcut într'un ritm vertiginos. În anul 1861 orașul avea 6700 de locuitori pentru ca în anul 1930 să aibă 148.000. Până în 1937 populația a crescut la 400.000 de locuitori. Importanța deosebită a Stalingradului s'a vădit pentru conducătorii sovietici încă de pe vremea luptelor pe care comuniștii le duceau împotriva forțelor albe. Stalin și Vorosilov au transformat orașul într'un post de comandă pentru conducerea operațiilor în timpul primei perioade sângeroase a revoluției comuniste.

După consolidarea victoriei Stalin s'a arătat recunoscător față de orașul care i-a purtat noroc. El i-a dăruit numele său pentru a arăta tuturor ce importanță are Stalingradul în viitoarea economie și organizare sovietică.

Prin apărarea canalului Don-Volga, regiunea sterilă a Volgei inferioare a fost fertilizată prin numeroase canale de irigație. Orașul vedea înmulțindu-se numărul uzinelor și al fabricelor. Uzina Stalin produce 20.000 de tractoare pe an. Producția tractoarelor a fost înlocuită cu producția armelor. Cu ajutorul petrolului caucazian, cu acela al cărbunilor din Doneț și cu aceea a metalelor descoperite în regiune, Stalingradul a devenit în scurt timp unul dintre cele mai industrializate orașe ale Rusiei Sovietice.

Concomitent cu industriile sale, Stalingradul a văzut dezvoltându-se instalațiile portuare destinate să ușureze transporturile de petrol din spre Caucaz spre centru și Nord.

Toate acestea aparțin trecutului: Stalingradul nu mai este decât un morman de ruine sub care geme orgoliul rânit de moarte al lui Stalin.

Luptele din această regiune se află în faza finală de când germanii și aliații lor au reușit să-și asigure condițiile optime pentru victorie. Cu ocuparea Stalingradului potențialul economic și industrial al Rusiei va slăbi într'o măsură considerabilă iar legăturile vitale pentru bolșevici, dintre Caucaz și restul țării vor fi întrerupte.

Vedetele ZIFFI și filmele lor

Sus: Albert Matterstock, actorul care a ajuns cel mai apreciat june-prim al zilei
Stânga: Zarah Leander în filmul „Iubirea cea mare”
Dreapta: Irene v. Meyendorff, care ne desvăluie o nouă latură a talentului său în filmul „Mondena”.

cea mare”, care e considerată pretutindeni ca o revelație extraordinară a studiourilor germane.

E vorba, apoi, de Albert Malterstock, care în filmele „Carnavalul dragostei” și „Zvăpăiata”, a devenit cel mai popular june-prim al ecranurilor europene.

De aceeași popularitate se bucură azi și Siegfried Brener, partenerul lui Ferdinand Marian din filmul „Romanța din Noll”.

Un aspect nou al posibilităților ei de interpretare a arătat Irene v. Meyendorff, în filmul „Mondena”.

Însfârșit, Gisela Uhlen a fost aplaudată frenetic la premieră pentru creația ei minunată din filmul „Destin”.

Siegfried Brener, ultima reelație a studiourilor berlineze

Gisela Uhlen, care a fost aplaudată frenetic pentru ultima ei creație.

PRINTRE marile succese ale noiei stagiuni cinematografice, Berlinul și celelalte metropole ale Europei au consacrat vedetele și filmele de care ne ocupăm în această pagină.

E vorba, în primul rând, de Zarah Leander și de ultima ei producție intitulată „Iubirea

*și Baby e mândră
de dinții ei*

PASTA DE DINȚI

EMALIN

Lohse

Obişnuiți copiii de mici să-și îngrijească dinții. Vor reuși astfel să aibă o dantură perfect sănătoasă și curată.

Întrebuințați regulat, dimineața și seara, pasta de dinți spumoasă Emalin. Curăță perfect dinții, întărește gingiile și răcorește gura.

AM scris de mai multe ori despre caracterul complex al soldatului japonez, care păstrează respectul cel mai riguros al tradițiilor, trăindu-și viața de front și cea de cazarmă după un orar precis întocmit.

Ziua soldatului japonez se desfășoară în jurul riturilor și consemnelor stabilite de superiorii lui care sunt, de multe ori, de obârșie nobilă.

Dimineața, când soldatul Mikadoului se trezește, el se duce într-o vastă curte în apropiere de cazarmă, unde se află o roză a vânturilor, un fel de masă de orientare pe care punctele cardinare sunt indicate.

După ce studiază direcția în care se află palatul imperial, el se înclină cu fața spre Tokio pentru a aduce un omagiu depărtat suveranului. A doua înclinare omagială soldatul o va face în direcția casei părintești.

În acest loc vin toți soldații japonezi, de bună voie fără ca vreun ordin să-i oblige la acest rit. Deși majoritatea soldaților se înclină în maniera orientală le este îngăduită să salute și militărește.

După ce se face apelul de dimineață, tinerii recruți japonezi ascultă atenți lectura edictului imperial care stabilește principiile după care se va face educația lor. Dormitoarele și sălile demese sunt împodobi- te cu inscripții

care recomandă respectarea celor trei principii ale vieții militare: Bună dispoziție, prietenie, camaraderie.

Furierii precum și toți ofițeri și subofițerii însărcinați cu alimentarea trupei poartă de-asupra gurii o mască în felul aceleia întrebuințate de operatori pentru a evita transmiterea microbilor.

Soldații poartă bocanci de formă europeană. Numele soldatului și numărul camerei în care doarme sunt înscrise pe încălțăminte. Deasupra porților cazarmilor se află emblema imperială: crizantema cu 16 petale.

În timpul orei de educație fizică exercițiul preferat de soldați este acela al escaladării.

Soldații din garda imperială se antrenează, cățărându-se pe zidurile înalte ale palatului. Când un tânăr soldat, cadet sau subofițer se află în permisie în oraș el n'are voie să părăsească sabia, să-și

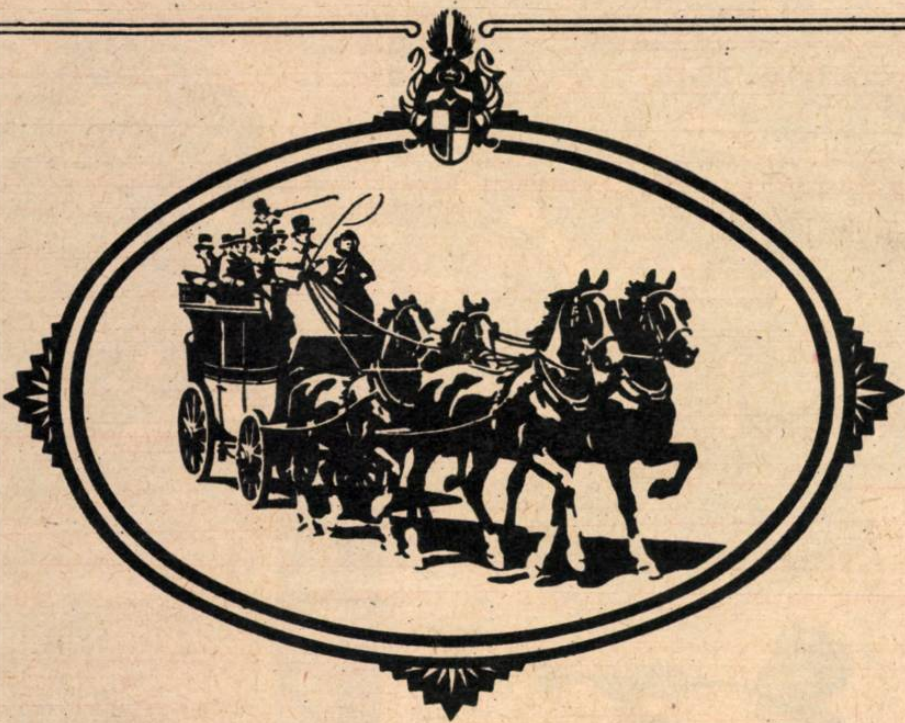
*Ce
nu știm
nici
despre
soldații
japonezi*

Doi recruți japonezi primesc instrucțiuni cum să poarte echipamentul militar.

scoată cascheta sau mănușile. Când se va reîntoarce în oraș, primul lucru pe care-l va face va fi îngrijirea și curățirea săleii. Când soldatul pleacă în permisie el va întoarce cu fața la perete firmușita atârnată de patul său pe care este înscris numele său. Firmușita are o parte colorată în roșu și cealaltă în negru. Când se vede partea roșie militarul vrea să spună că a plecat în oraș cu îngăduința superiorilor săi.

Precum vedeți viața soldatului japonez se petrece după anumite reguli și consemne a căror nerespectare este exclusă, căci ar fi o dovadă de lipsă de patriotism.

In amintirea epocii diligențelor și ca un simbol de tradiție adevărată, vechea casă Mouson din Frankfurt a dat lavandei sale, veritabile și delicios aromate, semnul „cu diligență”

**MOUSON
LAVENDEL**

*Elegantă și
calitate*

sunt cele două
caracteristice ale
ciorapilor **Tesyra**,
fie că sunt fabricați
din mătase natu-
rală sau vegetală,
fie din lână.

Ciorapul
Tesyra

SALIPYRIN

la turburările periodice
la femei, dureri
de cap, de șale.

EFICACE · INOFENSIV · EFTIN

**Odihniți - vă
PICIOARELE**

**Ușurare
în 3 minute**

Pentru a ușura picioarele D-v. umflante, încălzite și arzătoare după o zi obositoare, luați o baie de picioare saltrată. Aceste săruri medicinale degazează milioane de bășicuțe de biogen (oxigen în stare născândă) care calmează țesuturile, mușchii și nervii dureroși și obosiți, descongescionând și înviorând picioarele, restabilește circulația normală a sângelui, și „desobosește” picioarele. Pielea e refăcută. Transpirația devine normală; mirosul urit dispare. Bătăturile muiate se desprind „cu mâna”. Saltrates Rodell, la toate farmaciile și drogueriile.

**RADIO
BLAUPUNKT**

Fi și noapte

Cele 3 CREME HUDNUT
veghează la prospețimea, tineretea și sănătatea tenului Dvs.

Vanishing Cream
ca bază pentru
fard și pentru pudră

Special Cleansing Cream
pentru curățirea
impurităților și

Skin and Tissue Cream
ca hrană pentru,
epidermă,

vă asigură un ten mat și
catifelat.

three flowers
HUDNUT

Universitatea îmblânzitorilor de ȘERPI

La câțiva kilometri de Calcutta se află cea mai ciudată universitate din lume. Într'un vechiu palat părăsit din localitatea cu nume curios „Dum-Dum“, un medic indian predă câtorva elevi cursuri speciale despre arta de a îmblânzi șerpii.

S'ar părea că numai fakirii frecventează aceste cursuri. Impresia nu este cea justă. Dimpotrivă, cea mai mare parte din studenții acestei universități, sunt tinerii doctori în medicină care și-au luat diplomele în India.

Medicii vin să se inițieze în modul de manipulare a periculoaselor reptile al căror venin vor fi nevoiți să-l studieze.

Timp de 35 de ani profesorul Chandra Chastri a studiat problema îmblânzirii șerpilor veninoși.

Profesorul a stat mult timp la Penang, unde se află faimosul templu al șerpilor care adăpostește 300 de șerpi-cobra.

Deși acestor șerpi dintre cei mai veninoși nu li s'a extras glanda care secretează venin, ei sunt inofensivi.

Pelerinii care vin să se roage în acest templu pot să-i atingă fără primejdie sau să și-i pună în jurul gâtului...

Explicația este simplă: șerpii-cobra sunt abrutizați din cauza parfumurilor violente emanate de ierburile aromitoare ce ard în fața statuii lui Buda. Printre aceste ierburi aromitoare se află și macul numit „papaver somniferum“ din care se extrage opiul.

Mijlocul cel mai uzitat în Orient pentru îmblânzirea șerpilor este muzica. O

melodie dintre cele mai simple cântată la flaut are asupra șerpilor același efect ca și opiul.

De sigur că muzica este mai puțin sigură decât opiul. Acum câțiva ani, un ziarist care vizita oaza africană Maracheș, și-a pus în jurul gâtului un șarpe veninos pe care îmblânzitorul îl adormise cu ajutorul muzicii. Ea un moment dat șarpele s'a trezit din somnolență mușcând pe imprudentul călător care a trecut în câteva minute dela viață la moarte.

Doctorul Chandra Chastri a publicat o carte despre metoda de a îmblânzi șerpii. În această operă, profesorul afirmă că șarpele cobra, ca orice animal, suferă de o frică intensă în fața omului. Provoacărele anumitor fakiri pun reptila într'o stare de groază care-i ia mijloacele de atac.

În majoritatea cazurilor cobra nu atacă decât ființele nemișcate.

Când îmblânzitorul vrea să pună mâna pe o cobra el agită un baston sau o armă oarecare pe care șarpele ar vrea s'o prindă în dinți.

În timp ce reptila este ocupată să prindă instrumentul sau arma care pendulează, fakirul sau îmblânzitorul reușesc s'o imobilizeze apucând șarpele într'un punct mort, adică într'o parte a corpului care odată imobilizată anulează puterea de reacție a animalului.

Tehnica acestei lupte dintre om și șarpe este pe deplin stăpânită de profesorul universității din Dum-Dum și de elevii săi.

*Ciorapul
care infrumusețează piciorul!*

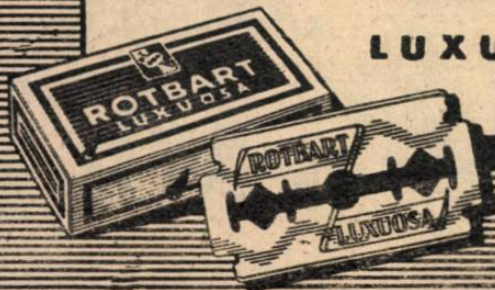
*La migrene,
la reumatism și indispoziții*
Iuți numai tablete Pyramidon.
La cumpărare observați negreșit
Crucea »Bayer« pe ambalaj!

Pyramidon
TABLETE

BAYER

Bine ras bine dispus!

ROTBART
LUXUOSA

APARATE DE RADIO CU ACEASTĂ INSIGNĂ *

constitue o garanție
pentru o fabricațiune de
primul rang și o perfec-
țiune tehnică desăvârșită!

*Este semnul distinctiv, prin care apa-
ratele de marcă ale industriei radio-
fonice germane sunt certificate pentru
export, ca având calitatea unor pro-
duse de primul rang.

Demonstrații gratuite în orice magazin de specialitate

Radiofonie = cunoaștere, bucurie, instruire.

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

D. Mareșal Antonescu și d. Prof. M. Antonescu vizitând Expoziția Ministerului de Agricultură din sala Ateneului

D. I. Marinescu, ministrul justiției, la Baroul de Ilfov

Adunarea meșteșugărească dela Camera de Muncă

Serbarea dela fabrica de spirt „Colentina” în prezența d-lui Secretar General al Min. Muncii

D-na Maria Mareșal Antonescu la inaugurarea atelierelor de croitorie ale C. F. R.-ului

Vice-amiralul japonez N. Nomura la Eroul Necunoscut

O fază a matchului internațional desfășurat pe arena Venus

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

8-14 OCTOMVRIE 1942
NR 818 — ANUL XVI
— 20 LEI —

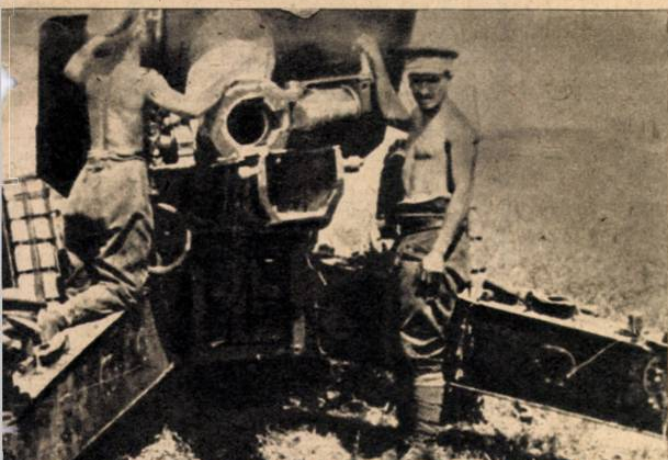

FUEHRERUL PRIMIND, LA CAR-
TIERUL SAU GENERAL, PE D.
PROP. MIHAI ANTONESCU, VICE-
PRESEDINTELE CONSILIULUI DE
MINISTRI

DE PE T FRONT

1. — Cămila a devenit un docil și prețios tovarăș de muncă al soldatului român de pe frontul Caucaziei.

●

2. — Pe frontul Stalingradului, înainte de pătrunderea în oraș, un tun greu românesc este așezat în poziție de tragere.

●

3. — Centrala telefonică a unei unități românești în primele linii ale frontului din Caucazi.

●

4. — Mereu victorioși, servanții unui tun anti-tanc se îndreaptă spre o nouă poziție care le-a fost indicată.

●

5. — Cu ajutorul bărcilor pneumatice — ca și germanii — ostașii români trec o apă la poalele Caucazilor.

●

6. — Tun anti-tanc românesc pregătindu-se pentru a primi cum se cuvine asaltul blindatelor sovietice.

●

7. — În munții Caucazi, observatorii unei unități de vânători urmăresc mișcările inamicului.

●

8. — La un observator de artilerie soldații români și germani activează într-o atmosferă de perfectă camaraderie.

●

9. — Viteaza noastră cavalerie trece un curs de apă pe frontul Caucazului în urmărirea continuă a inamicului.

Salvarea MADONEI dela TIHVIN

A TUNCI când prăpădul războiului a atins și orașul Tihvin, multe inimi au bătut în lume pentru icoana sfântă a Fecioarei care se păstra în biserica Adormirea Maicii Domnului din acea localitate. Această icoană este una din cele mai de preț imagini ale Sf. Fecioare din întreaga lume. Pentru cunoscătorii de artă ea reprezenta o valoare extraordinară iar pentru poporul rus reprezenta ceva sfânt, capabil de a face multe minuni. În jurul orașului se dădeau lupte grele. Fără a ține seama că și biserica se afla sub focul artileriei inamice și începuse deja să ardă, soldații germani au pătruns în sfântul lăcaș pentru a salva minunata icoană. Cu riscul vieților proprii, soldații germani au salvat icoana făcătoare de minuni puțin înainte ca zidurile bisericii să se prăbușesc.

În jurul acestei icoane s'au dus în decursul secolelor multe lupte, ea rămânând intactă, ca printr'o adevărată minune. De mai multe ori în cursul trecutului său animat, icoana a trebuit să fie ascunsă. Pictura propriu zisă a fost acoperită cu timpul cu podoabe bogate din metal prețios, pietre rare și perle, astfel că din icoana propriu zisă, care este păstrată într'un dulap de sticlă nu se mai văd decât capul și mâinile Fecioarei și ale Domnului Isus Christos. Dacă însă se ridică acest vestmânt de metal, format dintr'o bucată, atunci privitorul are în fața sa o imagine mișcătoare și minunată.

Nici azi nu se cunoaște autorul acestei picturi. După cum spune legenda icoana a fost adusă în secolul a V-lea dela Ierusalim la Constantinopol de împărăteasa Eudochia. Acolo a dispărut de câteva ori până când în secolul al 14-lea a apărut la Tihvin. Și aci și-a schimbat de câteva ori locul și legendele care circulă în jurul acestei icoane făcătoare de minuni sunt multiple.

De trei ori a ars biserica în care se afla, fără ca icoana să fi fost vre-odată atinsă. Abia în urma ordinului marelui Duce Vasile Ivanovici (1505—1533) s'a construit o biserică de piatră în care icoana urma să-și capete pentru toate timpurile locul său. În timpul construcției s'a prăbușit acoperișul căzând peste cei 20 de lucrători care lucrau fără ca vreunul din ei să moară. Și acest fapt este pus în seama icoanei.

Madona dela Tihvin este venerată în întreaga Rusie. După ce a fost salvată cu riscul vieții proprii de către soldații germani, ea a fost redată de generalul comandant protopopolui local, în mijlocul unei asistențe mișcate până la lacrimi de bucuria de a revedea icoana iarăși în biserică. În cuvintele de mulțumire adresate trupelor germane, el laudă vitejia lor rugând cerul să trimească binecuvântarea și pronia sa asupra acestei armate cari au salvat după două decenii de sclavie poporul. Iubitorilor de artă veche le va servi deasemenea această faptă ca dovadă de felul cum armata germană face totul pentru a scăpa de la distrugere marile opere ale culturii vechi.

Icoana Madonei Făcătoare de minuni dela Tihvin

Un exemplar rar de Biblie care se află deasemenea la Tihvin

Poporul rus în procesiune cu icoana salvată de soldații germani

Mulțimea care a ținut să ia parte la procesiune

Prințesa Ferial, primul copil al regelui Faruk

CIE SIE

FARUK

PETRECE LA CURTEA REGELUI

ZILELE trecute ziarele ne-au adus vestea că regele Faruk al Egiptului s'a îmbolnăvit în împrejurări misterioase. S'a vorbit cu insistență de amestecul agenților englezii în această maladie bruscă, căreia din fericire organismul atletic al regelui Faruk i-a rezistat cu succes.

Monarhul Egiptului este acum din nou sănătos și îngrijorarea supușilor săi a dispărut odată cu publicarea buletinului medical ce anunța restabilirea completă a suveranului.

Fiecare dintre noi cunoaștem poziția politică extrem de delicată a Egiptului în cadru conflictului actual a cărui zonă de foc s'a extins chiar pe teritoriul acestei țări. Se pune chestiunea: care este atitudinea monarhului egiptean față de conflictul care a pus față în față puterea tutelară și impilatoare a Marii Britanii cu forțele eliberatoare ale Axei. Este clar că, cu toate intrigile și presiunile exercitate de diplomații și militarii britanici asupra Curții regale egiptene, aceasta sub impulsul și sugestia monarhului a rămas neutră față de războiul actual.

Regele Faruk nu dorește ca țara sa să intre în conflict cu forțele Axei. În deosebi regele nu ar dori ca Egiptul să intre în conflict cu Italia și această dorință este expresia testamentului politic lăsat actualului suveran de fostul rege al Egiptului, regele Fuad.

Motivele pentru care Italia se bucură de deosebite simpatii la curtea egipteană sunt multe. Ele își au originea în primirea pe care regele Fuad a găsit-o împreună cu tatăl său, celebrul Kediv Ismail al Egiptului, pe teritoriul italian, atunci când a fost nevoit să se refugieze la Neapole. Tatăl actualului suveran și-a făcut studiile militare la Academia militară din Torino și mai târziu a servit în armata italiană.

Actualul suveran și-a petrecut o parte din copilărie în vila „Favorita” situată la Portici, la poalele Vezuviului, în ale cărei grădini s'a jucat cu copiii regelui Italiei.

La toate aceste amintiri se adaugă și un fapt politic deosebit de semnificativ: Italia a fost singurul stat care a refuzat să recunoască ocupația Egiptului de către englezi în anul 1881. Sunt lucruri ce nu pot fi uitate la Curtea regală egipteană!

S'ar părea că viața acestei curți regale ar fi foarte monotă dacă ne gândim că perechea regală are împreună vârsta de 44 de ani. Femeile nu apar în lume decât cu prilejul recepțiilor oficiale. Ele se ocupă cu confecționarea unor dantele de o calitate superioară în timp ce bărbații, după pilda suveranului, practică sporturile cele mai deosebite începând cu ping-pongul și sfârșind cu tenisul, canotajul și înotul.

Când împrejurările îi îngăduiesc, suveranul se ocupă cu clasarea interesantei sale colecții de pendule din veacul al 17-lea, cu aranjarea pipelor, armelor și obiectelor antice egiptene pe care le colecționează dela vârsta de 10 ani. Acestea ar fi aspectele exterioare și public cunoscute ale vieții regelui Faruk. Mai există însă și alte aspecte ce se lasă bănuite de popor și cunoscute de cei ce trăesc în mijlocul vieții politice.

În timp ce sentimentele regelui Faruk pentru Italia sunt pline de prietenie și de amin-

tiri duioase, suveranul nu poate fi bănuț de amiciție față de Anglia. Deși a fost educat în Anglia, sau poate tocmai din această cauză, suveranul Egiptului nu-i iubește pe englezi pentru a nu afirma că-i urăște. Știind acest lucru, englezii ar fi vrut să întârzie data urcării sale pe tron, dar șefii musulmani au prevenit lovitura agenților englezi declarând pe suveran major cu un an înainte de data fixată de Constituție.

Regele este foarte iubit de întregul popor care crede că sub conducerea sa va cunoaște eliberarea completă de sub dominația și tutela umilitoare a Marii Britanii. Fiind aproape de inima poporului său, tânărul suveran întocmai lui Harun-al-Rașid, iese din când în când din palatul său pentru a trăi incognito câteva ore în mijlocul supușilor.

Când Egiptul a rupt, sub impulsul agenților englezi, relațiile cu Franța, regele, care iubea această țară a înțeles să-și manifeste indignarea pentru

(Urmare în pag. 12-a)

Palatul regal din Căiro

Mahatma Gandhi în anul 1910

Un OM împotriva unui IMPERIU

MISCAREA insurecțională declanșată în întreaga Indie alimentează zilnic coloanele gazetelor. Poporul indian cu forța masivă și impresionantă a celor patru sute de milioane de locuitori s'a ațutur lui Mahatma Gandhi și mișcării de eliberare a Indiilor.

În fața amenințării japoneze, englezii nu mai îndrăznesc să aplice în India mijloacele de represalii violente, aplicate cu douăzeci de ani în urmă.

În momentul de față, uzinele din Bombay și din Calcuta și-au încetat activitatea și faptul îngrijorează foarte mult cercurile guvernamentale din Londra. Englezii intenționau să transforme India într-un arsenal pentru războiul din Extremul Orient. Milioane de indieni, muncitori de toate felurile, refuză orice colaborare cu autoritățile de ocupație engleze. Campania de neascultare civilă, pe care Gandhi, marele luptător naționalist a declanșat-o ca un ultim mijloc de a determina pe englezi să părăsească țara aurului și a diamantelor, crează Marelui Britanii cea mai mare dintre greutățile întâlnite în cursul actualului conflict.

Congresul indian panhindus, organizația politică cea mai puternică din India a adoptat vederile lui Mahatma Gandhi și a cerut la ultima sa reuniune plecarea englezilor din India. În timp ce generalul Wavel încerca să reorganizeze cu resturile garnizoanelor retrase din Birmania și din Malaezia o forță capabilă să fie opusă unui eventual atac japonez, poporul indian prin conducătorii săi autorizați a declarat că nu vrea să fie apărat de englezi împotriva japonezilor și că indienii formează un popor matur din punct de vedere politic, capabil să-și asigure locul cuvenit în Noua Asie.

Împotriva voinței lor, cunoscând primejdia întrebuintărei forței, englezii s'au văzut siliți să pornească din nou la luptă împotriva unui popor pașnic de țărani și de cultivatori cari nu doreau altceva decât să trăiască liber și independent pe spațiul ocupat de el din cele mai vechi timpuri.

Campania de prigonire a membrilor Congresului a fost inaugurată prin arestarea lui Gandhi și a celor din jurul său.

Aceste arestări au fost semnalul nesupunerii civile care constituie pentru administrația engleză un pericol mai mare decât agitația extrem de primejdioasă a lui Gandhi. Arestând pe „Marele Suflet”, — cum este numit Gandhi de indieni — și împreună cu el pe toți membrii Comitetului Executiv al Congresului Panhindus, Anglia și-a creat al treilea front înaintea celui de al doilea, care a eșuat lamentabil la Cherbourg și la Dieppe.

Toate clasele poporului indian, începând cu clasele inferioare ale celor numiți „de neatinși” și până la cei mai bogați prinți ai Indiei, s'au raliat cauzei lui Gandhi.

Congresul panhindus a cerut cu cea mai mare energie realizarea urgentă a următoarelor deziderate: Crearea unui guvern provizoriu format din indieni și plecarea englezilor. În rezoluția trimisă vice-regelui s'a spus că numai satisfacerea acestor dorințe poate împiedeca înrăutățirea situației politice generale care din primejdioasă poate deveni catastrofală pentru englezi.

După lungi meditații, vice-regele Indiei a ajuns la decizia de a întrebuinta forța împotriva milioanele de indieni pe care însuși Gandhi i-a împiedecat de a se înarma.

Este foarte greu de înțeles situația cu totul specifică a luptei de independență din India. Pentru a realiza acest lucru ar trebui să înțelegem în primul rând personalitatea extrem de complexă a lui Mahatma Gandhi, șeful venerat al poporului indian.

În primul rând, ceea ce ne apără nouă europenilor de-adreptul curios în luptă lui Gandhi, este proclamarea necesității de a nu se întrebuinta în niciun caz violența împotriva inamicilor libertății indiene. Gandhi nu vrea și nu a vrut niciodată să facă un războiu împotriva englezilor mult mai puțin numeroși decât partizanii săi.

Luptând cu arme pur spirituale, Mahatma Gandhi vrea să determine Anglia numai prin consecințele catastrofale ale nesupunerii civile să renunțe la privi-

legiile ei nedrepte asupra milioanele de indieni cari trăesc în cea mai pauperă stare.

Una dintre armele non-violente pe care Gandhi le-a întrebuintat cu succes împotriva englezilor a fost greva foamei. Cine cunoaște situația precară a englezilor în India, știe că amenințarea cea mai mare pentru ei este „greva foamei” care-ar putea avea consecințe nefaste asupra sănătății subrede a lui Gandhi. Amenințarea cu greva foamei are efecte la fel de operante asupra poporului indian ca și asupra englezilor. Englezii știu că dacă Gandhi ar muri datorită foamei, revolta ar cuprinde întreaga Indie dela un capăt la altul. În același timp, pentru cei din jurul lui Gandhi ideea că Mahatma ar putea să declare o nouă grevă lungă și severă este înspăimântătoare.

Intimii lui Gandhi sunt îngrijorați de faptul că greutatea șefului lor s'a micșorat în ultima vreme, că pulsul său a devenit mai neregulat și că tensiunea sa arterială este rea.

Când Gandhi rostește cuvântul „foame”, întreaga Indie se ridică în picioare și vice-regele începe să aibă nopți de insomnie.

În această privință, să ne amintim de faimoasa conferință a Mesei Rotunde ținută la Londra în anul 1931 cu principalii șefi indieni cu care guvernul englez din vremea aceea voia să ajungă la o înțelegere definitivă.

Printre cei invitați în capitala Marelui Britanii era și Gandhi. Deși se afla la Londra, Gandhi n'a luat parte la niciuna din ședințele Conferinței. Lumea se întreba de ce a refuzat Gandhi la toate recepțiile oferite la curtea regală și în palatele demnitarilor englezi. De asemenea se întreba de ce oare Gandhi nu se prezintă la niciuna din ședințele Conferinței Mesei Rotunde de vreme ce se

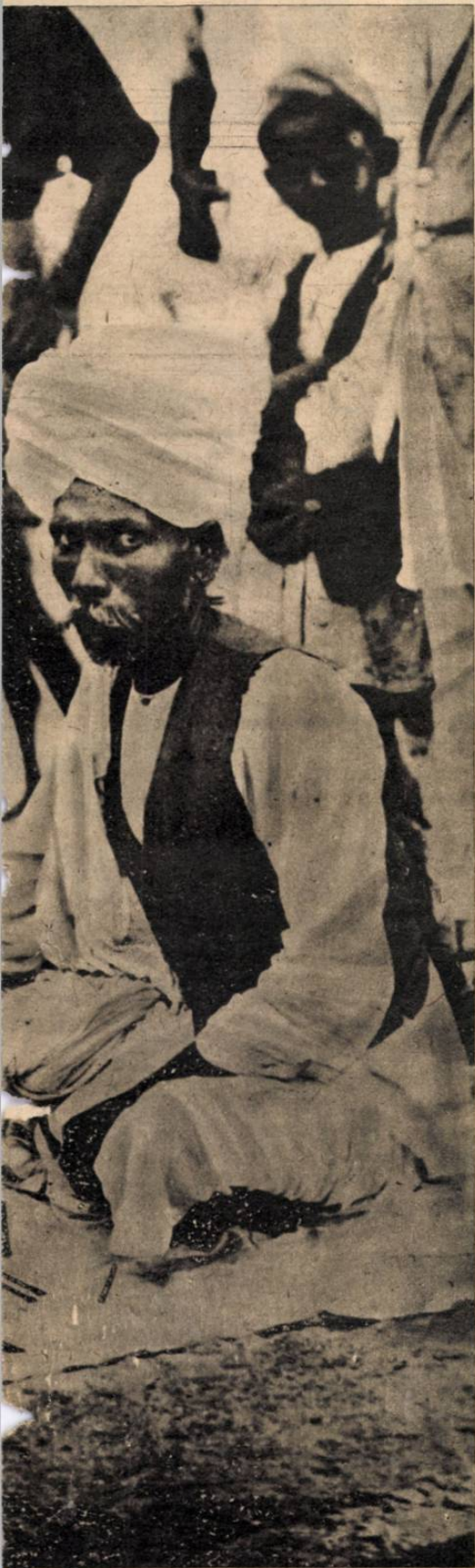
Sesizând pericolul din India, o revistă engleză a publicat recent această fotografie a lordului Linlithgow și a soției sale, întrebându-se în explicație: „Va fi oare acesta ultimul vice-rege al Indiei?”

Sus: Strada comercială a oraşului nord-indian Cawnpur, care şi-a încetat activitatea odată cu arestarea lui Gandhi

Jos: Partizan al lui Gandhi, care încearcă să convingă poporul să nu utilizeze medicamentele de provenienţă britanică, ci produsele proprii care sunt tot atât de eficiente.

deplasase la Londra cu această intenţie. Înţelegând că faimoasa Conferinţă a Mesei Rotunde nu era pentru englezi decât un mijloc de a câştiga timp, Gandhi s'a imbarcat şi a plecat repede în India. Câteva săptămâni mai târziu, el a fost arestat sub învinuirea că el a creat dificultăţi englezilor cari căutau o soluţie la mult desbătută problemă indiană. În clipa când Gandhi a fost arestat toate uzinele şi atelierele indiene şi-au suspendat activitatea. Când s'a ştiut că Mahatma a declarat greva foamei, milioane de indieni, dispreţuind moartea, au închis magazinele şi au început nesupunerea civilă. Imensa ţară a Indiei şi-a întrerupt orice activitate economică. Un vânt de insurecţie străbatea pădurile şi câmpiile. Ceeace delegaţii indieni n'au putut obţine la Conferinţa Mesei Rotunde de la Londra, a obţinut Gandhi prin suferinţa sa personală. Sacrificându-se pe sine pe altarul năzuinţelor populare, profetul luptei fără vărsare de sânge a determinat pe englezi să vorbească altfel poporului său. Vice-regele a trebuit să roage pe Gandhi să-şi reia libertatea şi să părăsească închisoarea pentru ca miile de uzine şi de ateliere să-şi poată reîncheie activitatea.

Datorită celor două arme pe care Gandhi le foloseşte în lupta sa măreaţă: non-violenţa şi exemplul personal, el a fost considerat de numeroşi europeni şi de totalitatea poporului indian drept un sfânt.

Gandhi ştie ce crede poporul despre el dar el a declarat de nenumărate ori că nu poate fi comparat cu un sfânt, deoarece sfinţii propun omenirii exemple de devotament şi de depăşire a existenţei fizice inaccesibile mulţimilor, în timp ce el nu face decât să dea pilda uşor de urmat a unei lupte politice fără vărsare de sânge.

Pentru a înţelege veneraţia de care se bucură Gandhi în sânul poporului indian vom arăta împrejurările în care a fost arestat.

În noaptea de 9 August Gandhi dormea la Bombay, în casa partizanului său Birla, un om de o bogăţie considerabilă. Aflând de prezenţa şefului în oraş, mii de oameni s'au adunat în jurul casei lui Birla pentru a săruta urmele profetului renaşterii naţionale. Trebuie să spunem că pentru partizanii fanatici ai gandhimului, Mahatma este o întrupare a zeului Vişnu. La orele cinci dimineaţa, câteva automobile ale poliţiei britanice încărcate cu ofiţeri englezi şi cu poliţişti musulmani au stopat în faţa vilei. Poliţiştii au arătat stăpânului casei mandatul de arestare emis împotriva lui Gandhi. Milionarul n'a fost îngrijorat decât de un singur lucru: cum să trezească pe sfânt? Credinţa populară indiană pretinde că un om deşteptat din somn în mod brusc riscă să-şi piardă sufletul, care, în timpul somnului evadează din trup. Cu mii de precauţii sfântul a fost trezit din somn prin gădilituri la talpa piciorului, locul cel mai depărtat de cap, locuinţa sufletului călător. Când s'a trezit din somn, Gandhi a înţeles repede situaţia. Faptul arestării sale n'a modificat întru nimic practicile sale rituale. Aşezat pe rogojina lui, el a început să-şi recite rugăciunile şi după ce s'a spălat a băut o cană cu lapte de capră şi a mestecat câteva smochine uscate.

În acest timp suita lui Gandhi a fost şi ea deşteptată din somn. Autorităţile britanice au lansat mandate de arestare şi împotriva intimilor lui Gandhi, cari puteau să continue lupta chiar după arestarea şefului.

Este interesant de notat că printre intimitii lui

Gandhi se afla şi faimoasa Miss Slade, fiica unui amiral englez, care s'a convertit la indaism devenind o discipolă ferventă a lui Mahatma. Miss Slade a considerat arestarea ei drept o coroană a existenţei sale de luptă împotriva englezilor, căroro le cerea să părăsească India redând indienilor pacea şi libertatea.

Miss Slade nu vrea să-şi mai amintească de vremea când era o dudue din nobila societate engleză. Ea a uitat că rangul ei îi dădea dreptul la o existenţă fastuoasă pe care a părăsit-o fără preget, convinsă că numai alături de Gandhi se poate găsi adevărul şi calea mântuitoare.

(Continuare în pagina 12)

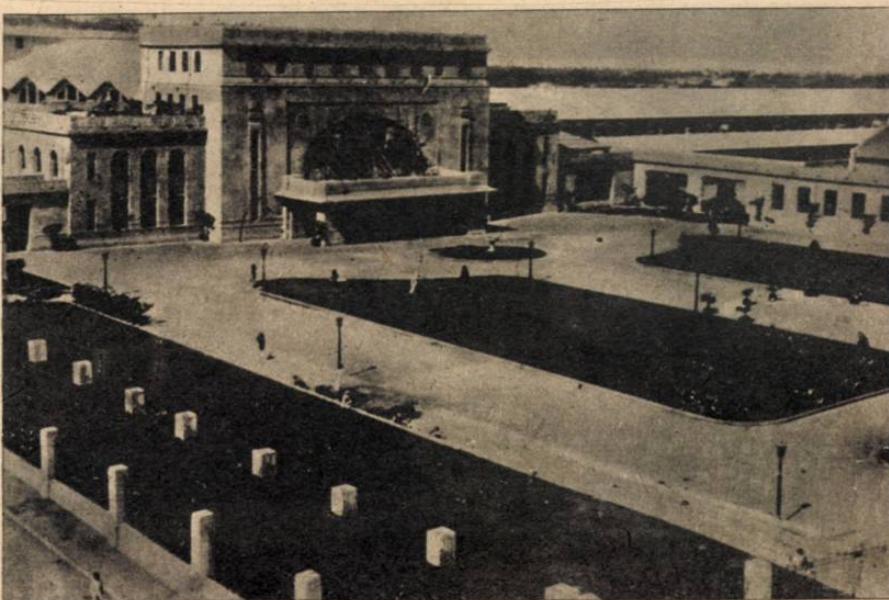
Pandit Nehru, care a fost arestat odată cu Gandhi, dar despre care se spune că ar fi evadat

Războinicii din Nord-Vestul Indiei pe ale căror pământuri coloniştii şi trupele engleze n'au putut pune niciodată piciorul

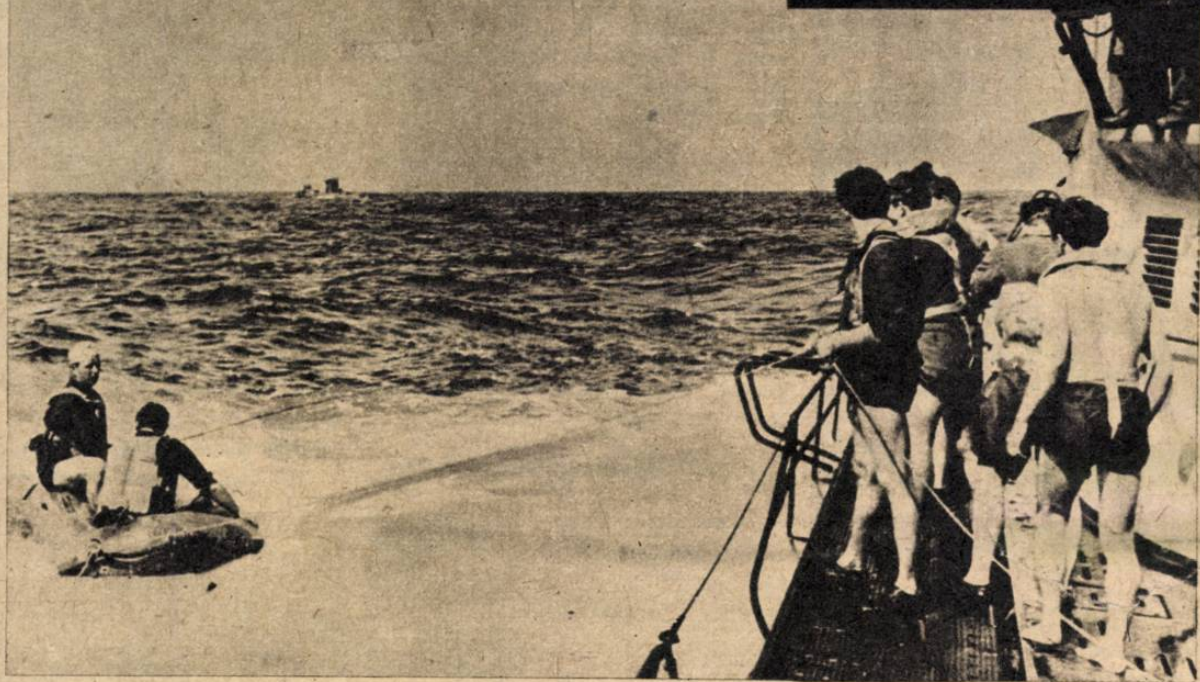

Într'un oraş hindus, trupele britanice încearcă să împrăştie o mare manifestaţie organizată de partizanii lui Gandhi

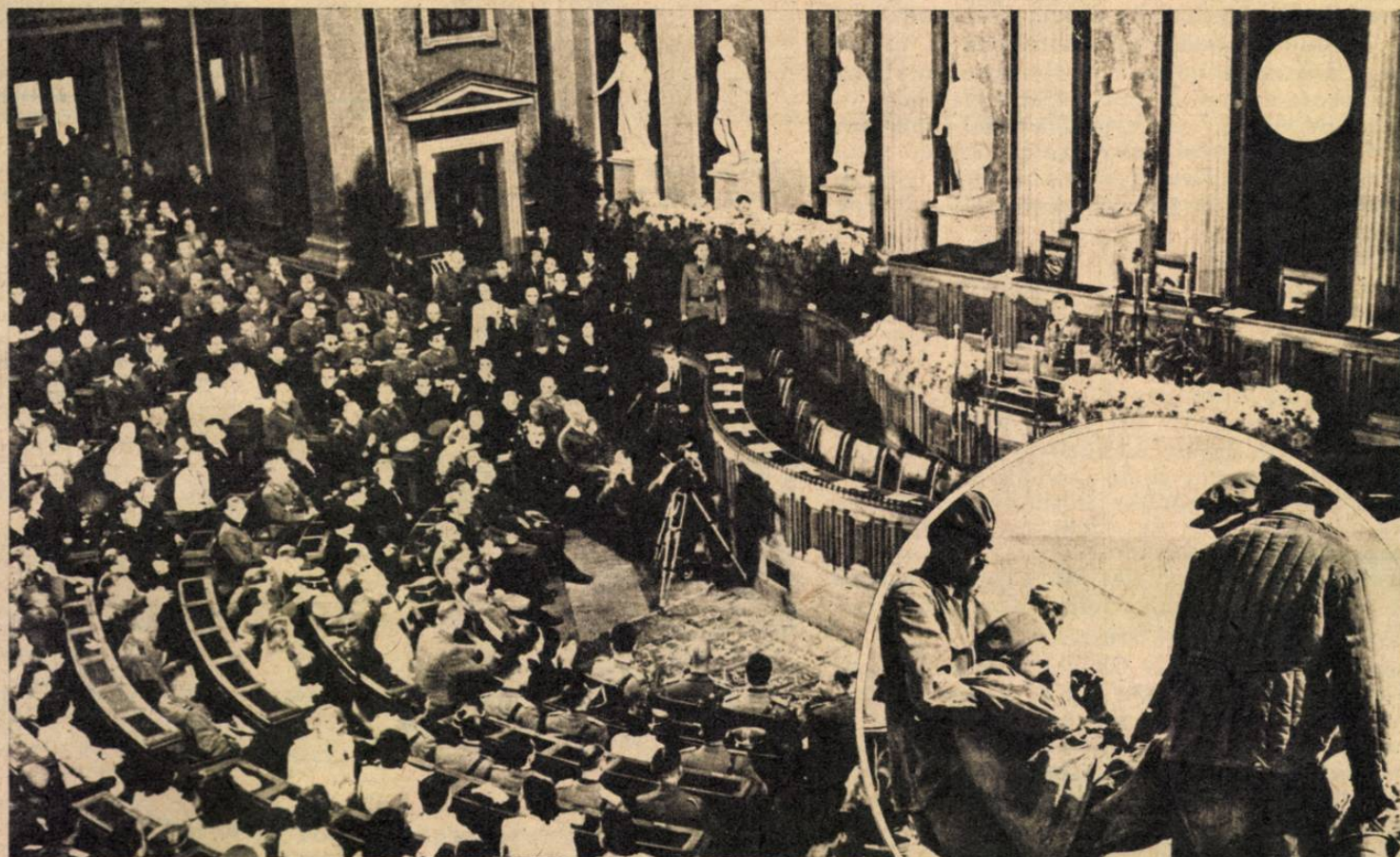

Gara centrală din Bombay, care a fost recent devastată de manifestaţii naţionalişti hinduşi

Instantanee rare: Două submarine germane se întâlnesc în largul oceanului și fac schimb de alimente. Ce are unul de prisos oferă celui alt, primind în schimb ce-i lipsește lui. Schimbul se face cu ajutorul bărcilor de cauciuc.

DIN TOATĂ LUM

STANGA: Reprezentanții organizațiilor tineretului din întreaga Europă întruniți într'un mare congres la Viena.

STANGA (jos): Pentru prima oară au fost organizate la Paris lupte cu tauri. Atât taurii cât și toreadorii au fost aduși din Spania.

IN MEDALION: Un prizonier rus rănit pe frontul Stalingrad e transportat de tovarășii lui spre primul post de ajutor german.

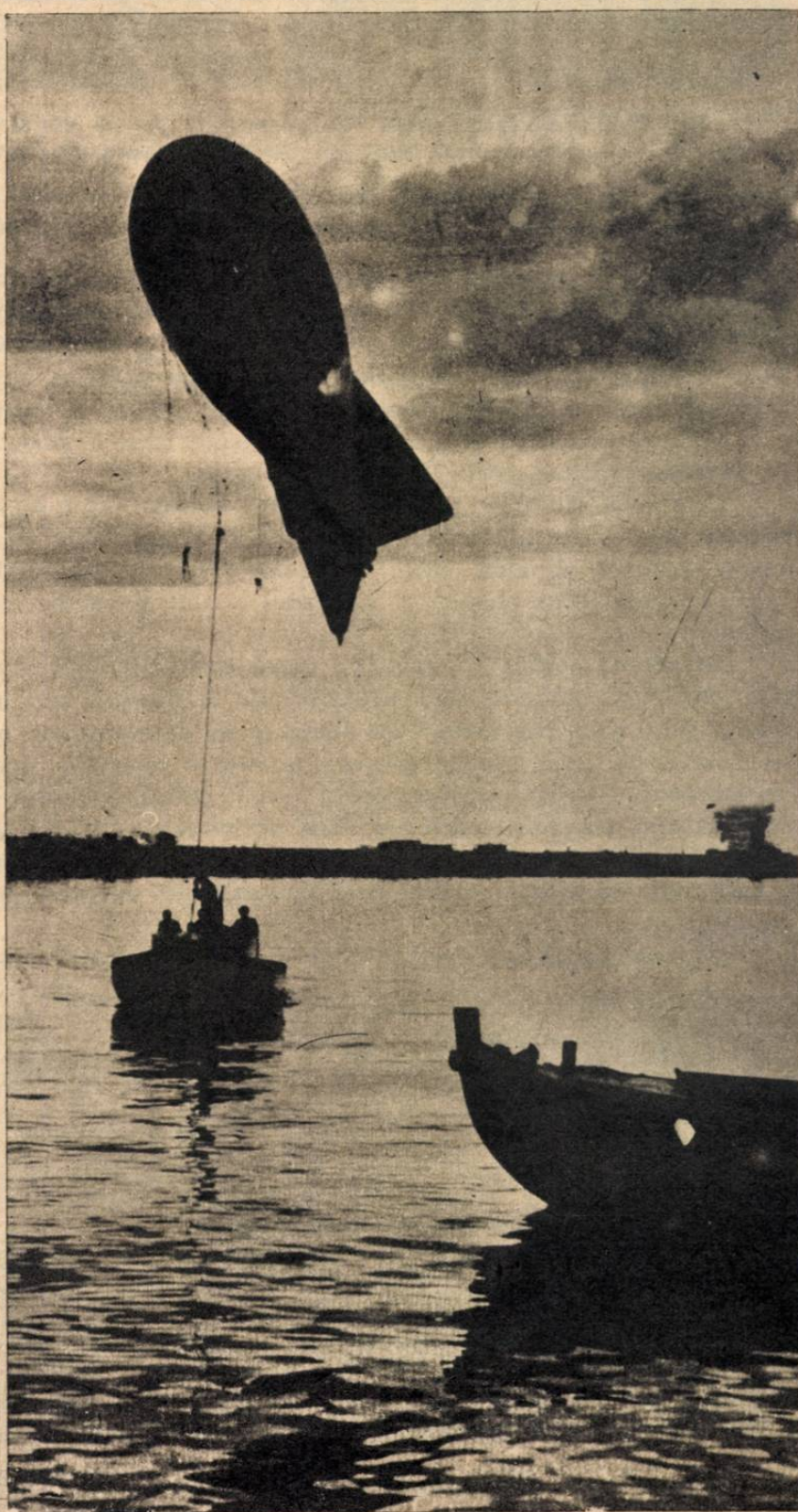

NEA

SUS: Civilizația cu progresele ei n'a pătruns niciodată în multe regiuni ale Caucazului. Se poate vedea din curiozitatea cu care privesc acești tătari un automobil german care și-a făcut apariția în satul lor.

DREAPTA: Până acum baloanele captivă erau utilizate numai pe uscat. Iată-le întrebuințate cu multă eficacitate de germani și anume, în apropierea porturilor de pe coasta Canalului Măneicii. Ele sunt înălțate din bărci special construite.

SUS: Tun greu instalat pe coasta Canalului Măneicii, ale cărui cercuri albe de pe țevă marchează nu mai puțin de 21 lovituri în plin.

STANGA: Contra-amiralul german Bumrbach inspectând bateriile de apărare instalate pe coastele Mării Negre.

DREAPTA: Căpitanul Topp, unul dintre cei mai viteji marinari germani, se întoarce la baza sa, cu submarinul decorat cu flori și ghirlande culese din insulele arhipelagurilor americane.

Recordul memoriei vizuale

SUS: Șah fără adversar? Așa ar părea, la prima vedere, aceste partide de joc care sunt animate de câte o singură persoană.

DEDESUBT: Iată și adversarul, dar... fără șah! El nu are nevoie de table, contând numai pe extraordinara lui memorie reprezentativă.

ESTE vorba de campionul de șah Sămisch, specialist în partide oarbe: joacă adică cu mai mulți adversari, partide simultane, fără să aibă în fața ochilor vre-o tablă de șah și bizuindu-se numai pe o incomparabilă memorie vizuală pe care am putea-o numi reprezentativă, internă, fiindcă Sămisch nu este la un loc cu partenerii ci e în legătură numai cu ei printr'un intermediar care îi comunică rând pe rând, telefonic, mișcărilor făcute de adversari.

Cele două sau trei „fronturi” pe care se duce lupta au un aspect straniu: de o parte „inamicii”, fiecare în fața unei table de șah, iar singur la masă, de altă parte, Sămisch, cu un maldăr de țigări, cu cești de cafea golite mereu, cu telefonul alături și cu fenomenala lui memorie.

De curând „orbul” a luptat cu 10 adversari, învingând în 6 partide, pierzând 2 și terminând nedecise alte 2, după o bătălie aprigă care a durat șase ore întregi. Și pentru a ne da seama de greutatea unei astfel de lupte, trebuie să avem în vedere că la șah, cu fiecare mutare nouă, situația partidei capătă o configurație cu totul nouă. Cu ochii închiși, pentru a vedea mai bine înăuntrul minții tabla de șah, Sămisch ascultă la telefon comunicarea pe care i-o face intermediarul, anunță mutarea pe care o face el și așteaptă apoi mișcarea partenerului următor.

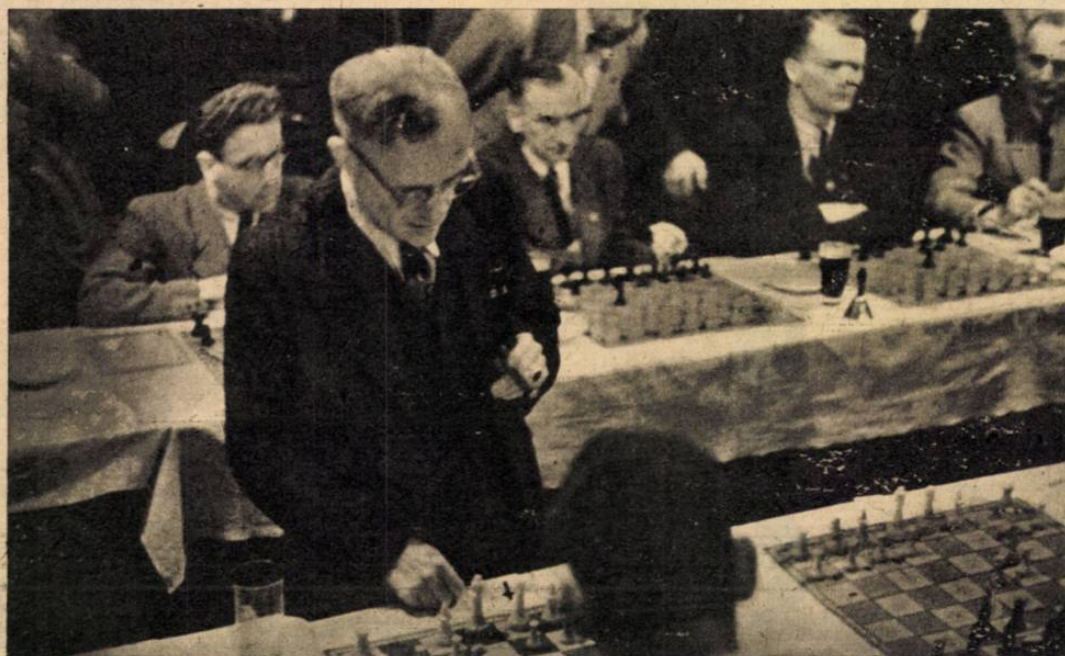
„Intermediarul este pentru mine o persoană foarte importantă”.

spune Sămisch; „depind complet de el. Cu cât îmi spune mai precis numărul partenerului și mutarea făcută, cu atât pot lucra mai sigur și mai repede”.

„Și mai am un aliat: este chibițul, cel care totdeauna știe mai bine decât jucătorul; acesta îmi sfătuiește adversarul și natural îl face să greșescă.

Care este mecanismul acestui surprinzător sistem de joc? Ne-o spune Sămisch însuși: „e mai mult o problemă de timp decât operațiune mentală. La 10 partizi, cu, în medie, 40 de o parte și de alta, ar trebui să țin minte vreo 800 de mutări. Lucrurile nu se petrec așa. Nu e atât memorie, cât chestiune de privire înăuntru, concentrare completă. Pot spune că ochiul meu intern „fotografiază” fiecare câmp de luptă; în momentul voit îmi apare în față „fotografia” voită, pentru a dispărea imediat ce intermediarul îmi comunică noua mutare, și a fi înlocuită de alta. Mutarea nouă îmi amintește vechea configurație a tablei, ce mișcare făcuse anterior adversarul și ce mișcare

Chibițul aliat inconștient al adversarului, prin sfaturile pe care le dă „prietenului”.

Cel care comunică mișcărilor. De preciziunea cu care acesta comunică mișcarea depinde jocul lui Sămisch.

aveam de gând să fac eu. Este dela sine înțeles că jocul orb cere o experiență de ani îndelungați”.

Sămisch, pe lângă experiență, posedă și o mare putere de reprezentare imaginativă, memorie și capacitate de concentrare. Este ceea ce îl face unul dintre cei mai buni jucători din lume la partide oarbe.

Înainte de a face „în gând” o nouă mutare...

Concentrarea: tabla de șah a partenerului apare în dosul pleoapelor.

După 6 ore de joc, Sămisch e mort de oboseală.

Cine dictează MODA

Ida Wüsthof, neîntrecută comediantă a filmului german e tot atât de neîntrecută și în materie de eleganță

Dreapta: Dorothea Wieck, superba vedetă a studiourilor Tobis într-o elegantă și costisitoare toaletă de seară

Jos: Luise Ullrich, vedeta filmului de mare succes „Academia Dragostei” pozând cu o ispititoare pelerină de vulpi argintii

DE când cinematograful a luat o dezvoltare atât de mare, moda nu mai e lansată și dictată de casele speciale de confecțiuni ci mai mult de vedetele filmului.

Fie că apar în producțiile lor, fie că sunt în vizită sau la plimbare, modul în care se îmbracă actrițele de cinema, este luat imediat ca exemplu de eleganțele marilor metropole.

Sesizând acest lucru, vedetele germane au căutat să se îmbrace întotdeauna așa fel, ca să poată fi imitate de celelalte femei.

Așa se explică de ce, de multe ori, în timpul războiului, le-am văzut pe cele mai mari vedete ale studiourilor berlineze în rochițe simple „sport” sau în toalete de seară ușor de confecționat.

Ele au dictat moda așa cum impun împrejurările.

Aceasta nu înseamnă însă că vedetele de cinema au renunțat la eleganța costisitoare. Recentele fotografii ale celor cinci vedete pe care le publicăm în această pagină ne demonstrează suficient aceasta.

Dar de această superbă toaletă pe care o poartă Marina V. Ditmar, eroina filmului „G. P. U.”, ce părere aveți?

Maria Bard, noua revelație a studiourilor „Ufa” într-o poză de seară

Un parfum admirabil

curat, înviorător și aromat, ca nici un alt parfum.

E lavanda Mouson. Lavanda Mouson stă deasupra tuturor schimbărilor modei; ca și natura însăși, ea este în permanență tânără și înviorătoare.

Ca semn al unei tradiții vechi și apreciate, produsele Mouson Lavendel poartă marca „CU DILIGENȚĂ”

CE SE PETRECE LA CURTEA REGELUI FARUK

(Continuare din pag. 5-a).

faptul de a nu fi fost consultat, și a procedat la demiterea primului ministru Sirry Paşa în locul căruia a fost numit Nahas Paşa. Evenimentele au dovedit ulterior că nici acest nou prim ministru n'a putut să reziste în toate situațiile delicate create de războiu, presiunilor engleze.

Gravele preocupări politice au făcut din tânărul suveran al Egiptului un bărbat matur la vârsta de 22 de ani. Regele Faruk stă pe tronul tatălui său de cinci ani dar în acest timp Egiptul a cunoscut momente politice dintre cele mai penibile.

După ce și-a terminat studiile la Universitatea militară din Wolwich, (Anglia), prințul Faruk revenit în țară, în urma morții tatălui său, a luat contact cu reprezentanții cei mai autorizați ai mahomedanismului și Islamului. Simțindu-se atras pentru studiile religioase, Faruk a fost elevul particular al celor mai cunoscuți profesori ai Universității arabe El-Azhar, care au făcut din el

un apărător al credinței islamice și un soldat al revendicărilor lumii arabe. Acum doi ani regele a primit titlul de calif, adică protector al tuturor musulmanilor din lume, luând asupra sa o sarcină plină de prestigiu. Acest titlu era purtat odinioară de Sultanii din Constantinopol.

Dragostea cea mai profundă pentru înțelepciunea Coranului, credința religioasă și dorința de a sprijini politica latentă de eliberare a lumii arabe de sub tutela Angliei, sunt de natură să facă din Regele Faruk o personalitate pe care Marea Britanie a trecut-o de mult pe lista celor suspectați pentru sentimente contrarii intereselor britanice.

Trăind în plin vârtej politic și militar, regele Faruk n'are decât o mare bucurie: aceea de a fi întâlnit pe soția sa, pe regina Faîda, care i-a dăruit două principese. Duiosia pe care o respiră în sânul familiei sale apără pe tânărul suveran de plictiseli și de dificultățile prea mari ale vieții sale publice,

MISTICA NAȚIONALĂ A JAPONEZILOR

ULTIMELE evenimente de pe teatrul de război extrem-Oriental ne-au dovedit că Japonia s'a pregătit temeinic pentru lupta împotriva Statelor Unite și Americii. Această țară și-a dezvoltat într'un chip extraordinar flota, armata terestră și aeriană, folosind cele mai noi perfecționări în domeniul progresului tehnic. Totuși, se pune întrebarea dacă Japonia a putut să-și asigure răsunătoarele sale victorii împotriva anglo-americanilor numai datorită armelor?

Cu siguranță că o explicație a succesorilor obținute până acum, succese ce augurează asupra altor succese, o pot da numai vitejii aviatori ce se sacrifică aruncându-se cu aparatele, asupra obiectivelor inamice și soldații ce se avântă cu un fanatism neobișnuit, în jungla plină de primejdii.

De unde provine acest fanatism? Din ce izvoare au sorbit lecția de vitejie soldații împăratului japonez?

Fanatismul cu care soldații japonezi luptă, este rezultatul tradiției după care întreaga națiune, concepută ca o singură familie, trebuie să se supună șefului ei: împăratului.

Cultul eroilor și al eroismului este de sigur partea cea mai interesantă a acestei tradiții. Japonezii cred că în floarea de cireș „Sakura”, trăiește sufletul nobililor samurai care s'au jertfit pentru fericirea împăratului și pentru prosperitatea statului.

Această credință stă la originea frumuseții obiceiului pe care-l au japonezii de a se îmbrăca cu hainele lor cele mai fastuoase atunci când se duc primăvara să contemple în mijlocul naturii florile de cireș.

În mijlocul naturii, pierdute în priveliștile cele mai poetice pe care le oferă țara insulelor vulcanice, se află templele strămoșilor unde fiecare japonez se duce de mai multe ori pe an pentru a

oferi prinos de recunoștință înaintașilor.

Pelerinajele acestea determină pe fiecare japonez să resimtă cu intensitate legătura dintre el și trecutul glorios al străbunilor.

La Nara și la Nikko, unde se află numeroase temple budiste și lăcașuri închinete strămoșilor, pelerinajele produc elanuri de misticism colectiv.

Este interesant de notat că japonezii, fie că sunt budiști, fie că sunt sintoiști păstrează cultul fervent al strămoșilor și al naturii.

Dragostea de natură se manifestă în deosebi prin alegerea fericită a locurilor

Intr'un templu japonez, credincioșii pun mirodenii să ardă în vasul sfânt al lui Buddha.

unde au fost ridicate altarele și templele. Într'adevăr aceste locuri sunt de o rară și delicată frumusețe.

Dar cel mai important dintre templele aflate pe pământul Japoniei este de sigur palatul împăratului, obiectul contemplației și rugăciunii cotidiene a oricărui japonez și oricărei japoneze.

Putem deci conchide că japonezii au învins până acum pe puternicii și numeroșii lor adversari numai prin forțele spirituale pe care le-au extras din cultul strămoșilor și din respectul tradiției lor de un înalt și nobil patriotism.

UN OM ÎMPOTRIVA UNUI IMPERIU

(Urmare din pagina 7-a)

Gandhi și suita sa au fost depuși în vila lui Agha Khan la Poona.

Știrea acestei arestări s'a răspândit fulgerător în întreaga Indie. Campania de neascultare civilă a fost declanșată și muncitorii au părăsit lucrul în uzine și ateliere. Poliția a fost nevoită să tragă în manifestanții care cereau englezilor să plece din India.

Femeile indiene, pe care Gandhi le-a numit recent reprezentantele sexului nobil, au manifestat pe străzi și sub ferestrele palatului vice-regelui, agitând pancarte cu următorul conținut: „Cei cari susțin pe

englezi direct sau indirect sunt inamicii lui Mahatma și ai patriei”.

Se poate spune că din clipa arestării lui Gandhi cel mai neliniștit om din lume nu este arestatul ci vice-regele Indiei, marchizul Linlithgow, despre care o revistă engleză se întreba dacă nu este ultimul vice-rege.

Împotriva imperiului britanic s'a ridicat un singur om a cărui forță spirituală depășește pe aceea a câtorva armate dintre cele mai puternice și nu se poate ști dacă în momentul de față, soarta Mării Britanii nu se decide în închisoarea dela Poona.

*Elegantă și
calitate*

sunt cele două
caracteristice ale
ciorapilor **Tesyra**,
fie oă sunt fabricați
din mătase natu-
rală sau vegetală,
fie din lână.

Ciorapul
Tesyra

HOMESPUN

BUCUREȘTI

STR. DOAMNEI, 5

TEL. 4.97.66

STOFE FINE
„SCOTS-TWEED”
100% LÂNĂ

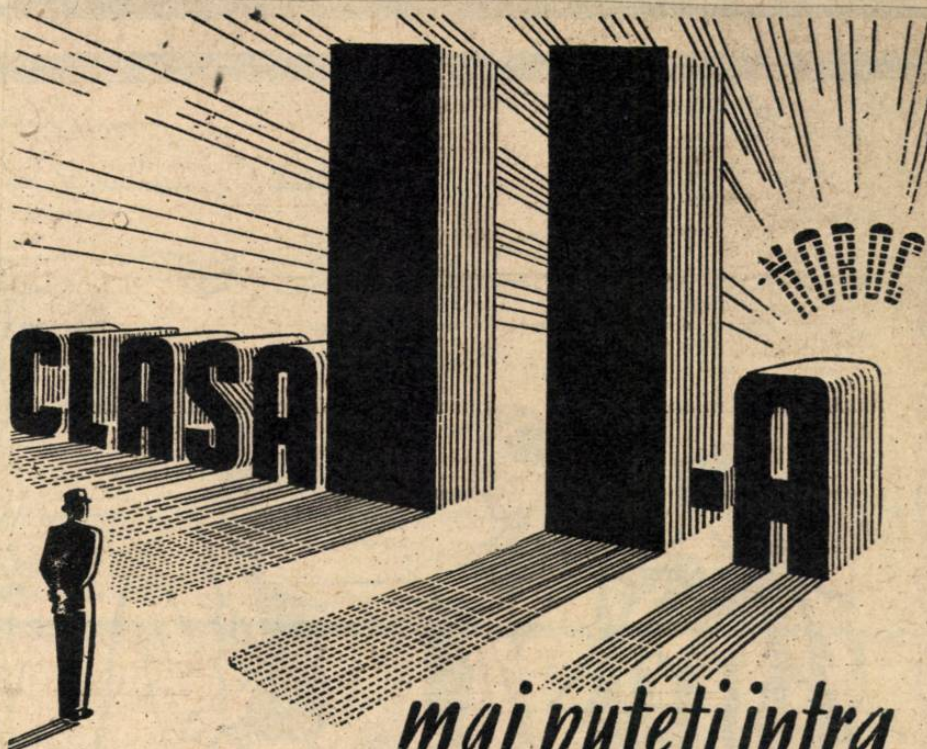

SALIPYRIN

la turburările periodice
la femei, dureri
de cap, de șale.

EFICACE · INOFENSIV · EFTIN

CHIAR DACĂ N'AȚI JUCAT
LA CLASA I-a. TOT CU 300 Lei

*mai puteți intra
în joc*

Cumpărând un loz, participați la
planul cu milioane ce-l oferă jucă-
torilor săi Loteria de Stat.

Amănunte la colectura Dvs. preferată.

LOTERIA DE STAT 28
Trageră Clasa I-a **PE CLASE**

Lama
albastră Gillette

este lama de ras ce satisface pretențiile
cele mai dificile. Calitatea cea mai bună
a oțelului din care e fabricată, precum
și ascuțișul, ei incomparabil, au făcut
din această lamă o noțiune mondială.

**APARATE DE RADIO
CU ACEASTĂ INSIGNĂ***

sunt de vânzare
în orice execuție
și la toate prețurile!

*Este semnul distinctiv, prin care aparatele de marcă ale industriei radiofonice germane sunt certificate pentru export, ca având calitatea unor produse de primul rang.

Demonstrații gratuite în orice magazin de specialitate

*Ciorapul
care infrumusețează piciorul!*

ARWA
Tailor made

**RADIO
BLAUPUNKT**

Avionul Fieseler „STORCH” aterizează pe o stradă îngustă pe frontul de Est.

DECOLARE ȘI ATERIZARE IN ORICE LOC

Războiul de mișcare în proporții uriașe, care constituie caracteristica strategiei germane, reclamă aplicarea unor mijloace speciale grație cărora să se poată cunoaște în orice clipă situația operațiunilor și care să facă posibilă transmiterea de ordine către trupele operative până și în primele linii ale frontului.

Avionul de legătură ideal, datorită calităților sale unice de sbor care-i permit o decolare și aterizare în orice loc, este Fieseler „Storch” o creațiune

GERHARD FIESELER WERKE G.M.B.H.
KASSEL

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Crisă sub N. 239. Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. T. Mazaryk 17, București. Cec Postal 4093. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ”, București, Str. Sărindar 5-7-9. Înmatriculată sub No. 156/942 la Reg. Of. Comerțului București. Tipărită la 6-X-1942

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

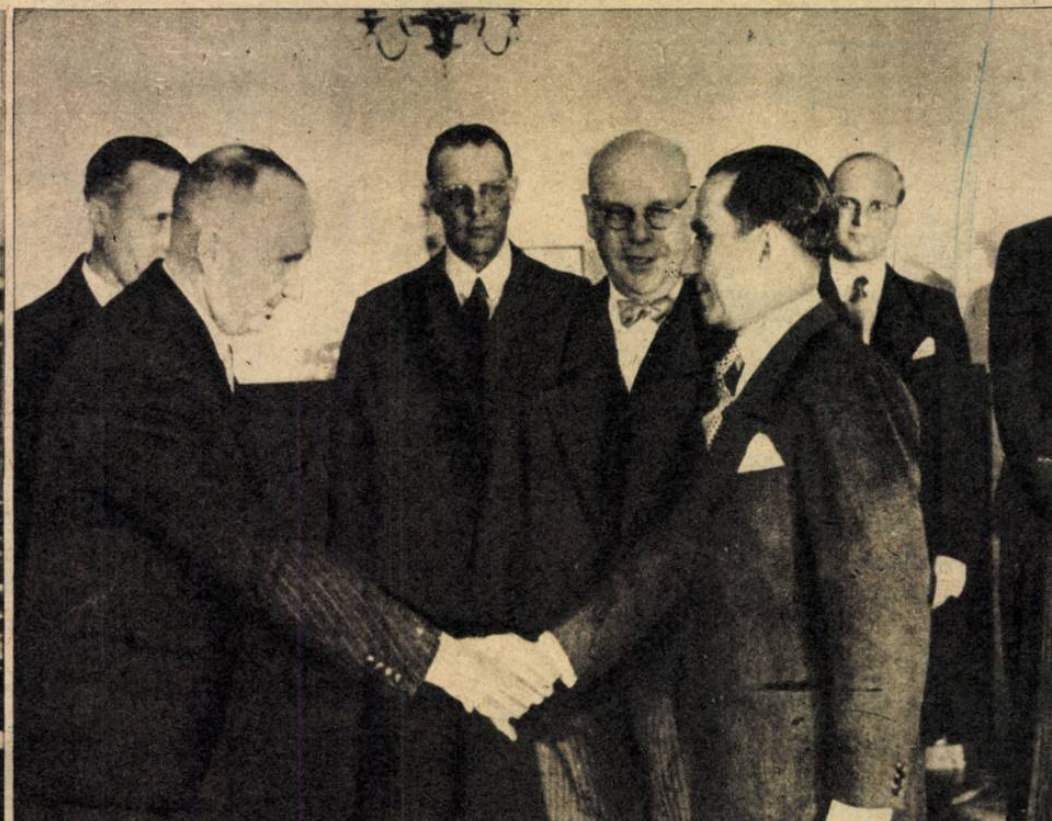
M. S. Regele decorând pe d. George Georgescu, directorul Filarmonice.

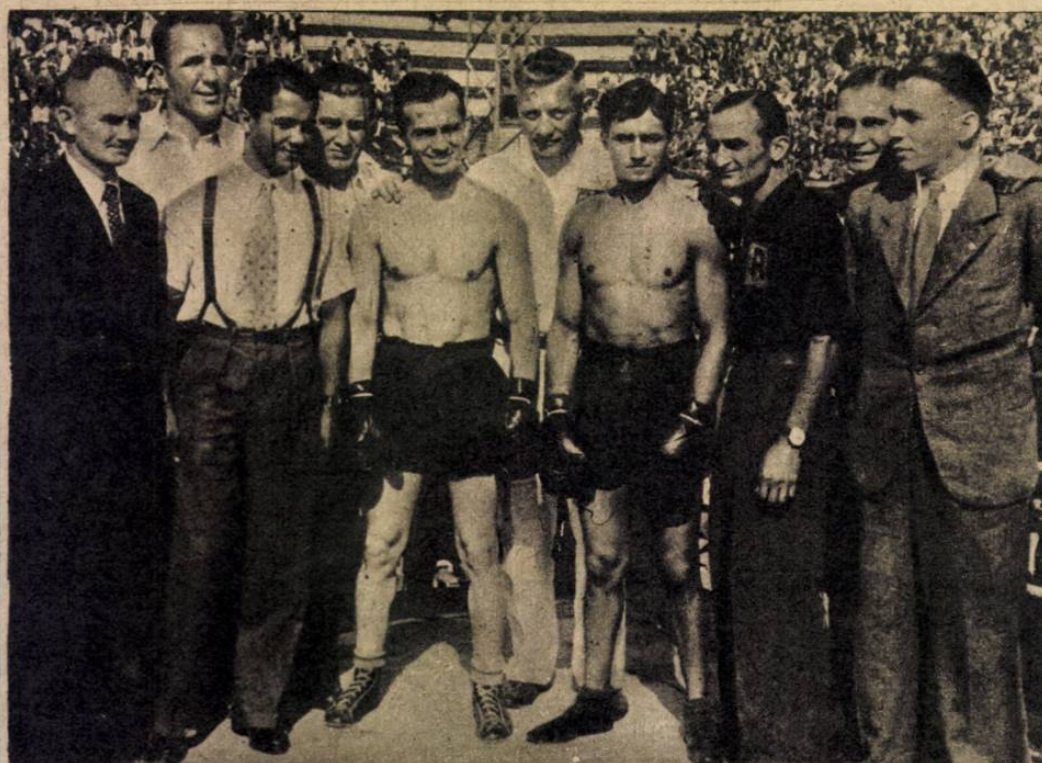
M. S. Regele Mihai și M. S. Regina Mamă Elena, pe aeroportul Cotroceni, au asistat la turnarea filmului „Escadrila Albă”

Grigoraș Dinicu a concertat la Serbarea Consiliului de Patronaj dela A. N. E. F.

Gazetarii finlandezi care ne-au vizitat țara, în audiență la d. prim-ministru Mihai Antonescu

Boxerii Gino Bondavali și Gheorghe Popescu înaintea match-ului disputat pentru titlul european

D. Const. Tănase dând concursul la serbarea Consiliului de Patronaj dela A.N.E.F.

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

15 - 21 OCT. 1942
NR 819 - ANUL XVI
- 20 LEI -

O curiozitate de pe frontul
Caucaz: O zebra, care s'a ata-
șat de o unitate românească,
pare că aduce noroc luptăto-
rilor, căci au adoptat-o ca
mascota regimentului lor.
(P. P.)

REPORTAJ

1. În drum spre Stalin-grad, ostașii români se răcoresc la apa unui râu.

2. Pionierii români construiesc un pod de pontoane peste Proțoka.

3. Vânători de munte români pun în funcțiune un aruncător de grenade, în munții Caucaz.

4. Aspect din Stalin-grad, după pătrunderea trupelor germane și române.

5. Prizonieri sovietici căzuți în mâinile românilor în luptele dela Stalingrad

6. Un tun românesc este trecut peste o mlaștină cu ajutorul unui ponton.

7. Prizonierii sovietici așteaptă la periferia orașului Rostov să fie repartizați în diferite lagăre

8. Prizonier bolșevic dând indicații ostașilor noștri din prima linie, asupra pozițiilor sovietice.

9. Aviatorii noștri profită de o clipă de repaos și se distrează în apropierea frontului.

AT THE FRONT

N continuarea seriei de reportaje publicate în aceste pagini, având ca subiect aspectul diverselor capitale neutre și beligerante în timp de războiu, am socotit că ar fi poate interesant pentru cititorii noștri să oferim o imagine fugară a capitalei Mării Britanii, în acest războiu catastrofal pentru imperiul englez.

Ziaristii neutri care au vizitat și au stat mai mult timp la Londra, afirmă că aspectul metropolei britanice s'a schimbat fundamental.

Afirmația aceasta nu ne miră, dacă ne gândim la marele număr de bombardamente intense cărora Londra a trebuit să facă față și dacă încercăm să ne imaginăm cam ce este și ce poate fi viața unui londonez, acum, când dominația mărilor numai aparține vaselor de suprafață ci submarinelor.

Se știe că regatul insular a trăit întotdeauna după urma coloniilor. Metropola a fost întreținută de resursele uriașe de materii prime aflate în întinsele colonii ale Angliei. Datorită acestei situații, englezii au neglijat agricultura și fermajul, așteptând ca totul să le vină pe calea mării.

Englezul insular credea cu tărie în puterea și prestigiul flotei Majestății Sale și aștepta ca această flotă să-i aducă tot ceea ce îi trebuia lui pentru trai.

Flota de transport a Mării Britanii aducea în insulă absolut toate materiile necesare întreținerii vieții, în afară de cărbunii ce se găsesc în minele din insulă.

Petrolul necesar punerii în funcțiune a mijloacelor mecanizate venea pe calea mării,

De când flota nu mai poate face legătura între colonii și metropolă, de când comunicațiile pe calea mării și Oceanului au devenit foarte incerte, datorită rolului din ce în ce mai mare al războiului submarin, londonezul și englezul insular au descoperit sărăcia imensă a țării lor.

Inchipuiți-vă, care poate fi viața unui londonez învățat în timp de pace să aspire prin toți porii bucuria vieții, acum, când se vede în fața lipsurilor de tot felul. Pentru a putea compara situația dinainte de războiu a unui londonez cu cea de acum, ar trebui să știți cum era viața londonezului înainte de 1930.

Era în orice caz o viață foarte regulată. Săptămâna de lucru număra puține ore de activitate iar sfârșitul de săptămână, tradiționalul „week-end”, era o vacanță în miniatură pe care el și-o petrecea undeva la țară, în mijlocul naturii, stând cu undița de-asupra unei gărle, sau jucându-și la disperare partida de golf sau de foot-ball.

Hrana unui englez din insulă era excelentă dacă ne amintim că flota îi aducea untul cel mai bun din Europa, cel din Danemarca, brânza cea mai gustoasă din Vest, cea de Olanda, șunca cea mai picantă, cea daneză, berbecii cei mai grași, neo-zelandezi, fructele cele mai savuroase ale Italiei și Sudului.

Deci de mâncare nu se putea plânge nimeni în Anglia. Deci insula nu avea nici prea mulți porci și nici prea multe găini, la ora cinci englezul bine crescut și tradiționalist își înghițea porția de „ham and eggs” adică „șunca cu ouă”.

În ceea ce privește celelalte capitole ale necesităților vitale, să amintim în treacăt că oile australiene se însărcinaseră să îmbrace cu lână lor întreaga populație a insulei, ceea ce nu înseamnă că nu mai rămânea un excedent important, care lua calea altor țări importante.

Fără bogăție animalieră, fără agricultură și fără fermaj, fără zăcăminte de petrol și fără mine de metale. Anglia avea o situație economică înfloritoare, de care, ce e drept, nu beneficia toate straturile popoului.

Care este situația alimentară a Agliei în actualul războiu când contrablocada germană a avut drept rezultat micșorarea capacității de transport a flotei?

De sigur că ea nu poate fi decât proastă.

Viața londonezului s'a modificat în funcția de noile condiții economice dictate de războiu. Londonezul nu mai poate să-și petreacă „week-endul” undeva în mijlocul naturii, deoarece consumul de carburanți lichizi a fost sever raționalizat.

De Sâmbătă și până Duminică seara, el trebuie să se resemneze să se plimbe prin parcurile metropolei, în care straturile de flori au fost înlocuite cu plantații de zarzavat. La fiecare pas, simțul estetic al londonezului este lezat de dezagreabila înlocuire a peluzelor verzi cu beția multicoloră a legumelor și zarzavaturilor. Roșiile și morcovii au luat locul crizantemelor.

Când londonezul ar vrea să pescuiască, trebuie să încerce să prindă cu undița vreun pește rătăcit în Tamisa. Dacă vrea să înnoate, el care altădată putea să se deplaseze în câteva ore la malul mării, trebuie să se deprindă cu spațiul limitat al unei piscine aglomerate.

Orașul s'a transformat într-o vastă închisoare în care trăesc laolaltă milioane de bărbați și de femei extenuați de știrile proaste venite de pe front și înfricoșați de amintirea bombardamentelor germane.

Cât despre untul de Danemarca, brânza de Olanda, șuncile și porcii neozeelandezi, ei aparțin trecutului. Flota Majestății Sale nu mai poate prelua sarcina aprovizionării insulei de oarece ea suportă cu greu povara aprovizionării fronturilor.

Așa dar, peste viața liberă de altă dată a burghezului londonez, s'a așternut dintr'odată perdeaua separatoare a prezentului. Tradițiile alimentare, vestimentare, și obiceiurile sportive de altă dată, au trebuit să fie abandonate din lipsa alimentelor, a lănei australiene și a bezinei.

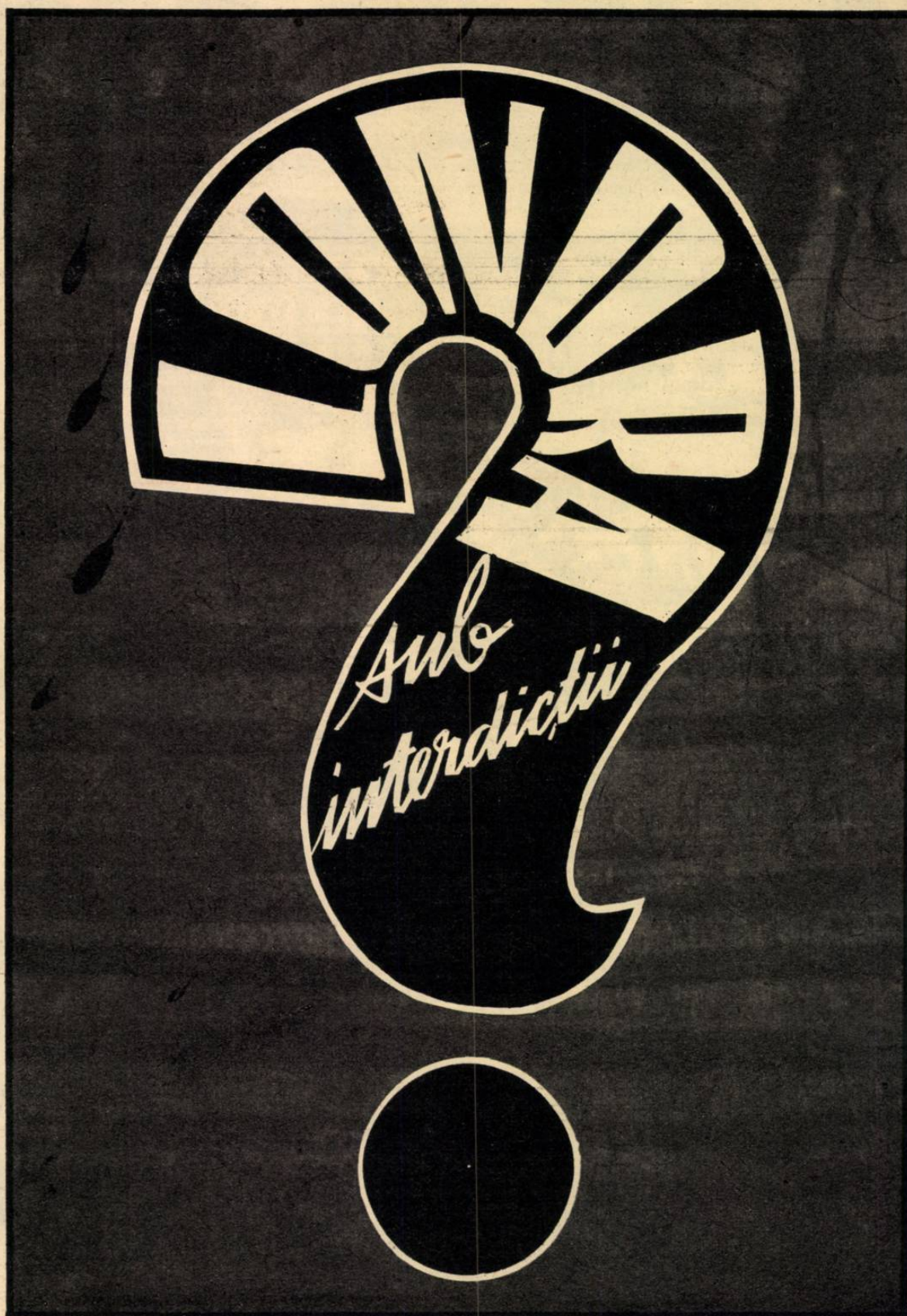
Cetățenii Londrei sunt sfătuiți să-și întoarcă hainele pe dos, iar găinile și rarile vaci pripășite pe insulă sunt implorate de ministrul aprovizionării, să facă mai multe ouă și să producă mai mult lapte. Cu riscul de a părea nepatriotice, găinile și vacile de pe insulă nu reușesc să acopere consumul.

Criza de bărbați se resimte dacă judecăm după marele număr de femei nevoite să danseze între ele. Tinerii puțin numeroși ai Mării Britanii se află răspândiți pe fronturi sau încearcă să învețe în cazarmă ceea ce ceilalți soldați europeni învață pe câmpul de luptă.

Datorită restrângerii consumului de carburanți, circulația autobuzelor a avut și ea foarte mult de suferit. Numeroase linii de legătură au fost desființate.

De pe urma bombardamentelor germane, multe cartiere industriale din Londra au fost transformate în mormane de ruine

Prilej continuu pentru londonezul care a cunoscut viața idilică de altă dată de a medita asupra victoriilor succesive pe care armata britanică le-a înregistrat în diferite rânduri (?)

În ceea ce privește distracțiile, acestea au trebuit să se împuțineze sub imperativul vremurilor. Destinderea pe care londonezul o găsea altă dată în excursie, el trebuie s'o găsească astăzi asistând la partidele de dans ce se țin pe peluzele parcurilor în fiecare Duminică. Atunci se pot vedea tineri soldați antrenând în ritmul unei muzici o parteneră cu uniformă sau fără.

Cluburile de altă dată, unde englezul de condiție potrivit își găsea paharul preferat de whisk, au trebuit să-și închidă porțile din cauza camuflajului care goneste pe toți cetățenii acasă imediat după terminarea zilei de lucru.

După orele obositoare ale săptămânii, londonezul își exprimă Duminica nostalgia pentru vremurile de libertate de altă dată îmbrăcându-și pantalonii scurți de golf și cetind la soare o carte de povești războinice.

Cu riscul de a scandaliza pe concetățenii sobri, care de la începutul războiului n'au părăsit hainele negre îndoliate și gulerul scrobit, burghezul londonez își face de cap Duminica.

Și iată cum: pescuește în Tamisa, cetește o carte, stă cu picioarele cocoțate pe un gard și nu se sinchisește de privirele critice ale vreunei bătrâne dudu care așteaptă de o jumătate de veac pe Făt-Frumos.

Dar seara, când bucuriile false și trecătoare ale sfârșitului de săptămână se evaporază, londonezul își amintește cu groază de munca nesfârșită care-l așteaptă, de efortul acela interminabil la capătul căruia nu se afla nici una din nădejdiile cu care englezii au intrat în război.

Din lipsă de bărbați, londonezele dansează singure sau între ele...

SE pare că englezii își amintesc cu multă nostalgie de vremurile când forțele lor se găseau încă pe continent. Sub presiunea formidabilă a șocului german au executat rușinoasa fugă dela Dunkerque, în speranța, desigur, că vor putea recupera pozițiile pierdute dincoace de Canalul Mânecii, într'un moment mai prielnic. S'au bazat adică pe generalul „Timp“, care trebuia să servească neapărat în oastea britanică și să facă posibilă revenirea în Europa atunci când forțele germane vor slăbi. S'a întâmplat însă contrariul: deși cu misiuni de războiu tot mai importante, forța materială și morală germană este în creștere. Slăbiciunii tot mai accentuate a Angliei i se adaugă în ultima vreme și cererea din ce în ce mai insistentă a lui Stalin de a crea în Europa un al doilea front.

După câteva încercări nesperioase, d. Churchill și comandamentul de războiu britanic se decid să execute o debarcare de mari proporții pentru constituirea unui cap de pod pe coasta sudică a canalului Mânecii, de unde apoi să se pornească ofensiva de despovărare a frontului din Răsărit. Anunțată cu surle și trâmbițe de presa și radio anglo-saxon, pregătită luni de zile și executată cu forțe impresionante, tentativa de debarcare dela Dieppe eșuiază lamentabil după 10 ore de luptă. Forțele engleze se dovedesc neputincioase să pună din nou piciorul pe continent, spre disperarea lor și a lui Stalin.

Care este cauza?

Anglia s'a voit întotdeauna, cu mândrie și superioritate, izolată de continent. Germania nu face astăzi decât să-i sprijine această tendință, ajutând-o însă la realizarea ei totală. Atât strategic — în momentul de față — cât și economic, politic și cultural, — mâine, după războiu — Anglia trebuie să rămână în acea „splendid isolation“ pe care a respectat-o numai în raport cu interesele sale imperialiste. Un imens zid de carantină a fost ridicat dealungul coastei Atlanticului dela Capul Nord până la Biscaia. Un zid format din cazemate, adăposturi de submarine, fortificații de tot felul, cu artilerie, mitraliere, aeroporturi, baze navale, vase de coastă, etc. într'adevăr de netrecut. Nu există un singur punct — au dovedit-o repetatele încercări de debarcare engleze — unde acest val de apărare a Europei să poată fi surprins și străpuns.

Coasta canalului Mânecii este o secțiune a acestui formidabil val. Tăria ei a dovedit-o recent eșecul englez dela Dieppe, unde în câteva ore, forțe reduse de coastă au nimicit un atac pregătit de luni întregi și executat de puternice unități navale, aeriene și de uscat.

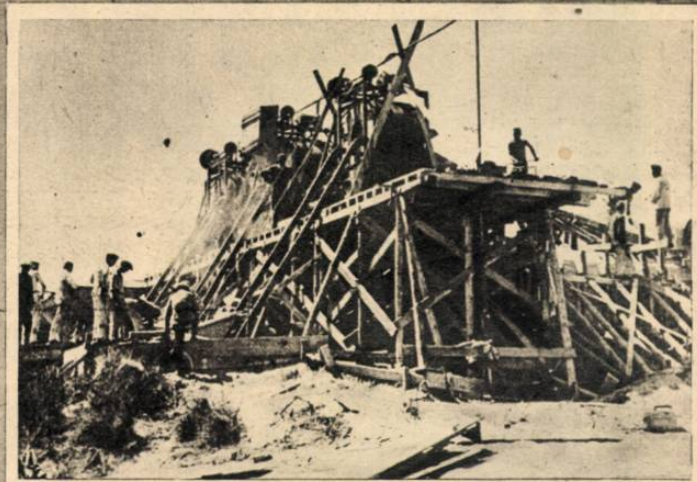

O cazemată păzind intrarea într'un defileu

DE AICI NU SE POATE DEBARCA

Avioanele engleze pot trece numai la 5000 metri înălțime peste gurile de foc germane de la coastă.

Se construiesc fortificații de beton la Canalul Mânecii. Mașinile lucrează zi și noapte

Și gherețele sentinelor sunt de beton...

Un submarin german „boxa“ în defileu

Câteva din cele 15 milioane de femei în uniformă ale Marelui Reich German.

FEMEILE RĂZBOI

În cursul actualului conflict, toate națiunile beligerante au făcut apel la totalitatea energiilor populare pentru a face față cerințelor imense ale războiului.

Copiii dela o anumită vârstă, tineretul de ambele sexe, femeile cu copii și fără, și-au înfrățit munca cu aceea a milioaneilor de soldați ce luptă pe front, activând în uzine, în birouri și pe întinderea ogoarelor, pentru a asigura integritatea frontului intern.

Sub semnul efortului total s'au realizat cele mai uriașe opere în domeniile de producție cele mai diverse. În mijlocul armatelor de muncitori care susțin prin strădaniile lor lupta soldaților combatanți, femeia și-a câștigat de mult timp laurii meritați, dând dovada unei capacități de muncă și a unei

adaptabilități ce constituiau până acum câțva timp, privilegiile sexului tare.

Germania național-socialistă a fost prima țară care a chemat femeile la munca necesară ridicării maselor naționale. Și femeia a răspuns înimoasă la această chemare. În timp de război, femeia germană a fost la înălțimea tuturor misiunilor ce i s'au încredințat, lucrând cu aceeași rodnice în spitale, pe ogoare, în uzine, pe front, în serviciul sanitar organizat în apropierea liniilor de foc.

Conducătoarea femeilor germane, doamna Scholz Klink, este comandanta unei armate de femei de 15.000.000 de suflete.

Cine este această femeie cunoscută în Germania sub numele de „Führerin“ și cum a ajuns ea să înfruntă cea mai mare operă a timpurilor de față?

Frau Scholz Klink este înaltă, are ochii pătrunzători, părul pieptănat în formă de coroană în jurul capului, nu cunoaște pudra și fardurile și se află din 1933 la postul de conducere a asociației femeilor național-socialiste.

Pentru Fuehrerul Marelui Germanii, Frau Scholz Klink reprezenta „femeia național-socialistă prin excelență“ și de aceea ea a fost desemnată din primul moment să conducă „mișcarea național-socialistă a femeilor germane“. Actualmente, doamna Scholz Klink are vârsta de 39 de ani și autoritatea ei se extinde asupra unui număr enorm de femei. Văduvă la vârsta de 25 de ani, rămânând cu patru copii pe care trebuia să-i întrețină și să-i educe, femeia aceasta a găsit totuși energia necesară pentru a face față și cerințelor de mamă și educatoare și acelora rezultate din demnitatea ei de „Führerin“.

Înainte de război, această femeie de fier lucra câte 12 ore pe zi. Dela începutul războiului ea nu mai cunoaște odihna. Este atât de ocupată încât n'are timp să-și vadă soțul, medic într'un oraș de provincie.

Rezultatul acestei munci titanice este următorul: 15.000.000 de femei lucrează în întreprinderile de război dintre care 9.500.000 legate prin contracte de muncă, iar restul de 5.500.000 furnizează în întreprinderile industriale și comerciale o muncă auxiliară, deoarece sunt căsătorite și au copii.

În toamna anului 1941, zece milioane de femei porniseră o instrucție specială iar patru milioane și jumătate și-au verificat calitățile laborioase ajutând la strângerea recoltelor. În toate serviciile unde s'a verificat că femeia poate înlocui pe bărbat, este sigur că Frau Scholz a eliberat importante contingente de

soldați pentru front, punând în locul lor femei. Astăzi, se pot vedea pe întreaga întindere a Germaniei, mii de femei în uniformă, lucrând ca poștașe, conducătoare de metrou, de tramvaie, ca șofere, ca infirmiere, ca avioane sanitare, ca plugare, ca fermiere, etc.

Berlinul și marile orașe germane s'au obișnuit de multă vreme să vadă numeroase fete în uniforme asemănătoare cu acelea ale aviatorilor germani. Sunt așa numitele „Blitz Mädels“ sau „fetele-inger“ care lucrează pe aeroporturi ca telefoniste diplomate, însărcinate să facă legătura între escadrilele combatante și statele majore. O serie de bărbați, ce lucrau în serviciile auxiliare ale armatei, au fost eliberați și trecuți în activitate datorită prezenței femeilor.

Asociația N.S.C. este formată din femei cari și-au luat sarcina de a alina suferințele populației paupere, aducând ajutoare acelor familii împovărate cu copii și cu mari greutăți. În anul 1942, poliția germană a înlocuit cu succes deplin, perso-

O voluntară italiană care a luptat și în timpul războiului trecut într'un regiment de bersaglieri

În Turcia modernă, femeile au primit instrucție militară alături de recruți.

O defilare a
corpului colonial fe-
menin Italian pe stră-
zile Romei

SEC
AUT
FEMIN

Doa franțu-
zească anga-
jată voluntar
în serviciul sa-
nitar al Finlan-
dei, perfect or-
ganizat de fe-
meile organiza-
ției „Lota”

nalul polițienesc masculin cu femei. Azi, veți putea vedea în multe orașe femei-sergenți de stradă sau ofițeri de poliție. Precum vedeți, femeia germană a răspuns cu elan la chemarea patriei, muncind în toate domeniile de interes vital pentru națiune.

Ceeace este interesant la adversarii Germaniei, cu deosebire la englezi și la americani, este faptul că aceste națiuni și conducătorii lor au condamnat politica și modul de organizare socială ale național-socialismului. Și totuși dela începutul războiului, națiunile pretinse democratice au adoptat întocmai cea mai mare parte din ideile național-socialiste atât în privința organizării efortului de războiu cât și în ceea ce privește folosirea tuturor energiilor colective.

În Anglia, s'a organizat la repezeală participarea femeilor la efortul războinic al d-lui Churchill. Bine'nțeles că în această țară unde se vorbește mult și se face puțin, organizarea muncii feminine a dat loc la discuții interminabile având următoarea temă: „Femeile mobilizate trebuie să fie comandate de aristocrate sau de persoane de condiție modestă? Până la soluționarea ace-

tei chestiuni, ce-i drept, foarte importantă pentru englezi, o femeie provenind din aristocrație este comandantă, femeilor mobilizate în serviciul amiralității britanice.

Această femeie este marchiza de Cholmoondoley soția celui de al cincilea marchiz, purtând acest nume greu de reținut.

Uniforma fastuoasă a acestei femei, de culoare albastră, este completată cu o pălărie în formă de tricorn. Trupele acestei comandante sunt compuse din 30.000 de femei, majoritatea din ele fiind telefoniste, radio-telegrafiste și cunoscătoare ale cifrului întrebuintat în corespondența dintre vapoare și amiralitate.

Numeroase femei din popor au un fes de repulsie pentru aristocrate și aceasta sub influența directă a agenților comuniști. Ele refuză să execute ordinele comandantelor provenind din pătura nobiliară a țării.

Comandamentul britanic se vede silit să rezolve deci o chestiune, care devine destul de serioasă în timp de războiu.

În America, dela intrarea acestei țări în războiu, s'a produs în toate centrele industriale și birocratice, o invazie de fete și de femei ocupate altădată în industria cinematografului sau în numeroase localuri de noapte și de zi ce înfloriseră pe suprafața lumii noi.

Aceste femei supranumite „War-gills” (fete de războiu) cer să fie angajate în servicii ce interesează îndeaproape apărarea continentului. Numai în orașul Washington s'a produs, în primele săptămâni ale războiului, un aflux de 25.000 de fete și femei tinere ce cereau să fie folosite la o muncă oarecare.

Lipsiți de o organizare adecvată, americanii s'au văzut siliți să recurgă la metodele de organizare ale germanilor și astfel a luat ființă un comitet de recepție și de îndrumare a elementelor feminine spre diferitele ramuri de activitate legate de războiu.

Pauline Baker Chambers, o fată înaltă cu părul de culoarea argintului și cu ochelari pe nas, s'a pus în fruntea acestui comitet. Sub titlul de „infirmieră consultantă”, ea încearcă să îndrumeze pe surorile ei frivole spre uzinele și instituțiile care au nevoie de mână de lucru.

Dar americancele au fost atrase în capitala politică a țării pentru a putea beneficia de plăcerea de a fi mereu sub privirea întregii lumi. Ele nu se pot resemna

la gândul că vor trebui să accepte anonimatul muncii în uzină.

De aceea misiunea doamnei Chambers este foarte grea. Ea trebuie mai întâiu să facă educația patriotică și socială a semenilor ei.

Guvernul american nu este mulțumit de contribuția femeilor la efortul de războiu al națiunii și Miss Chambers pune acest lucru pe seama frivolității americanelor și învinovățește oficialitatea de a fi neglijat în timp de pace problema organizării sociale a femeilor.

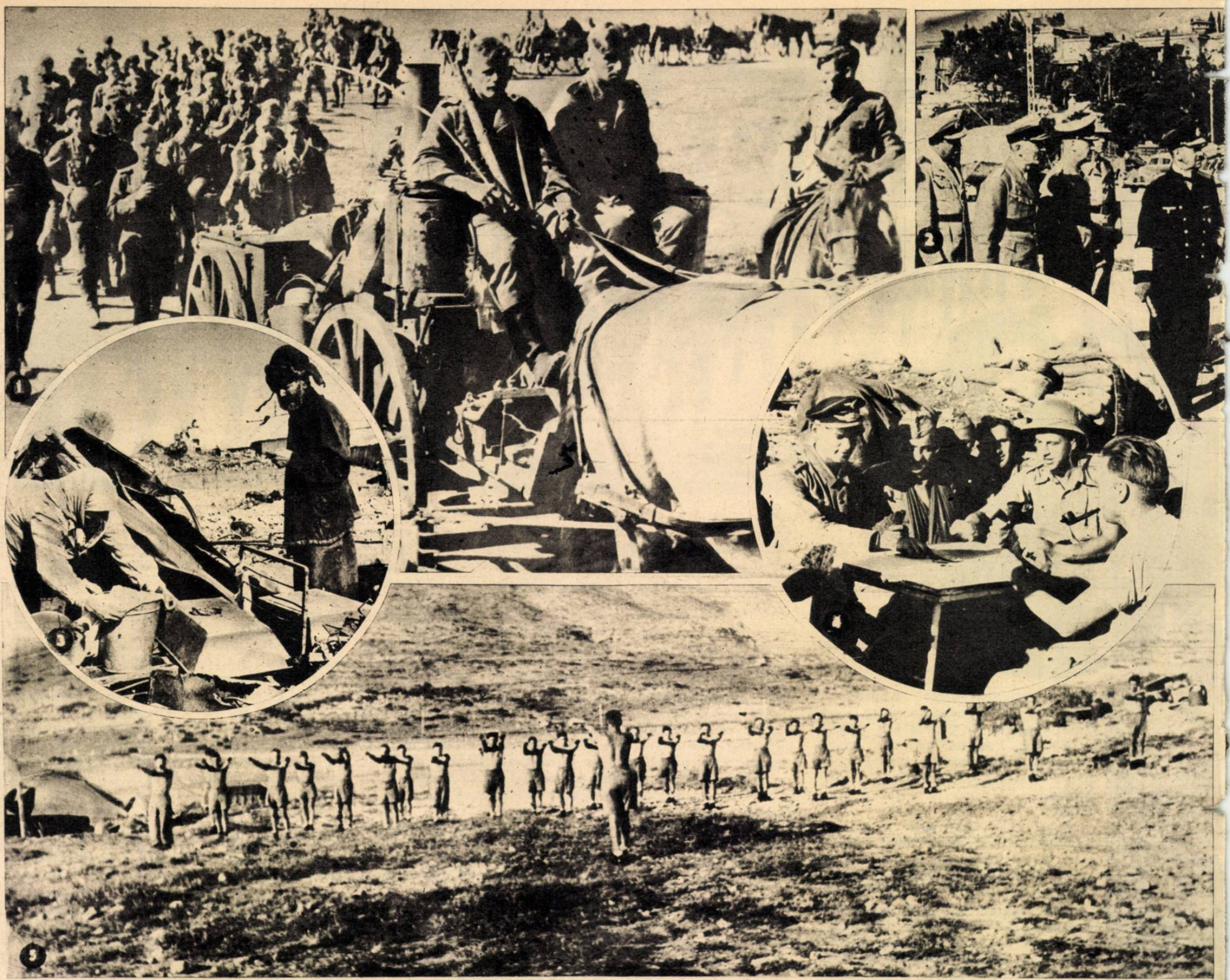
În Extremul Orient, războiul a modificat complet existența femeilor. În China și Japonia și cu deosebire în Japonia, femeia este de multă vreme alături de bărbați. Femeia japoneză a dovedit o capacitate de muncă și o rezistență fizică ce fac din ea una dintre cele mai bune muncitoare ale lumii. Femeia muncitoare, bronzată de soare și arsă de căldura cuptoarelor a luat locul grațioasei femei de interior, a femeii pe care poezii Japoniei o cântă de veacuri. Femeia muncitoare este noua muză a barzilor popu-
(Continuare în pagina 14)

Doa
femei din Rusia puse
să lupte și care au
fost luate prizoniere
pe frontul Stalingra-
dului

Femei din
organizațiile speciale
engleze, care n'au re-
ușit încă să se adap-
teze adevăratelor ce-
riale ale războiului

DİN TANI

